

Lampedusa a la Casa Blanca
Un any de política exterior d'Obama

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Michael Löwy
"El problema avui dia és l'atomització"

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

d N167

13 de gener de 2010

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El veïnat del Cabanyal assegura que es plantarà davant les excavadores

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 7

Barberá i Camps volen enderrocar un conjunt de cases d'un barri de València per allargar una avinguda. El Ministeri de Cultura diu que el projecte és un "espoli"

HELENA OLCINA I AMIGÓ

La resistència al pla urbanístic es pot veure als carrers de la ciutat de València

ATENEU SANTBOIÀ

Les últimes pluges i la desatenció de l'Ajuntament de Sant Boi han desencadenat la caiguda d'una biga i diverses destrosses

Deixadesa municipal a l'Ateneu Santboià

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Un dels tres edificis que conformen el recinte del centenari Ateneu

Santboià va patir l'ensorrament parcial d'una biga i diverses destrosses arran de les últimes pluges. Els altres dos edificis, que acullen les activitats socials,

culturals i reivindicatives, no han resultat afectats. L'Ateneu Santboià acusa al consistori de deixadesa i de fer el joc als interessos especulatiu.

Un home de confiança del PSOE dosifica la informació dels cooperants segrestats

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

El govern de Zapatero ha articulat una estratègia comunicativa

per evitar un desenllaç similar al del cas del pesquer *Alakrana*. Una persona de confiança dels socialistes controla tot el que es diu del cas.

Després de nou anys a les presons espanyoles, Diego i Zigor queden lliures

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 8

Carrers dedicats a Franco, Primo de Rivera i generals colpistes

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Seat, Audi Q3 i la síndrome de la por

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

Guerra racista de la màfia italiana

RODA EL MÓN · PÀGINA 17

Marató cultural per Amadeu Casellas a l'Ateneu de Nou Barris

EXPRESSIONS · PÀGINA 18

, estirant del fil

CATALUNYA · UN INFORME DE LA COBERTURA PERIODÍSTICA DEL CONFLICTE A SEAT PER L'ADJUDICACIÓ DEL Q3 CONCLOU QUE L'ESTRATÈGIA

Seat, Q3 i la síndrome de la

Sergi Picazo
estirantdel@setmanaridirecta.info

La companyia automobilística Seat -considerada la primera empresa industrial de Catalunya- va llançar, el matí del 22 d'abril de 2009, una nota de premsa als mitjans de comunicació que deia: "Seat crea llocs de treball en contra de l'actual tendència a Espanya: Seat fabricarà el nou Q3 d'Audi". La realitat, però, era diferent. Gràcies a l'ham de l'adjudicació del model tot terreny alemany i l'amenaça d'acomiadaments, la direcció de Seat va aconseguir reduir els costos salarials de la plantilla a Catalunya com poques vegades havia passat. Aquesta vegada, la plantilla combativa de Martorell i la Zona Franca -capdavantera quant a condicions laborals a Catalunya- va haver d'assumir una retallada del poder adquisitiu. L'endemà de la fita, algú ja hi veia un model a seguir (*El Periódico*, 25-4-08) en futurs conflictes laborals. Què va passar a la Seat durant aquells tres mesos de negociació?

Un estudi sobre la cobertura informativa del conflicte a la premsa catalana, fet públic l'11 de gener per l'Observatori de la Cobertura de Conflictes i Media.cat, denuncia entre les seves conclusions que "la majoria d'informacions van afavorir la creació d'una atmosfera de por de perdre el lloc de treball i van pressionar els actors implicats a trobar una solució d'un consens cec". Els autors de l'estudi creuen que, tant si ha estat una estratègia discursiva planificada com no, el fet que dia rere dia les informacions sobre Seat anessin acompanyades de referències a la crisi econòmica i a uns suposats acomiadaments automàtics va alimentar un clima de temor entre la plantilla. El director de la investigació, Xavier Giró, professor de periodisme a la UAB, defensa que el discurs informatiu dels mitjans "va fer recaure la responsabilitat del futur de l'empresa sobre els assalariats".

La premsa va situar el conflicte com un xoc d'interessos d'escala nacional. En síntesi, Seat exigia renunciar a la pujada salarial anual de l'IPC durant dos anys i acceptar una reducció de plantilla temporal, però CCOO i la CGT s'hi van negar de ple. Els principals arguments de les dues bandes eren, *grosso modo*, els següents: per l'empresa i el govern, els treballadors havien d'acceptar la congelació per "responsabilitat" i "coherència", davant un entorn de gravíssima crisi econòmica i tancament d'empreses; pels sindicats contraris al pla, els treballadors de Seat eren la punta de llança d'un conflicte més profund i, si ells cedien part de les seves conquestes laborals, després, tant ells com la resta de treballadors haurien de cedir més.

Acte de col·locació de la primera pedra de la planta per la fabricació de l'Audi Q3 de Martorell celebrat el juny de 2009

Primer atac, a 'La Vanguardia'

L'aleshores president de Seat, Erich Schmitt, va aprofitar les pàgines de *La Vanguardia* per obrir mediàticament el foc i exigir que els sindicats acceptessin les baixes laborals. El diari de Godó va ser el més explícitament *proempresarial* de tots: l'advertència d'Schmitt, que va aconseguir un article a sis columnes i redactat des d'un punt de vista empresarial acrític, va ser resposta l'endemà per unes declaracions dels sindicats, situades en un breu article als baixos d'una pàgina. El conflicte amenaçava d'enquistar-se, però la UGT -el sindicat majoritari a l'empresa- va oferir una contraoferta de congelació salarial per un any, que en paraules seves i de la majoria de la premsa "suavitava" les exigències de Seat. CCOO i la CGT, que hi estaven en contra, asseguraven que l'empresa ja donava per feta l'assignació del Q3 a Martorell gràcies als diners de les administracions públiques (*El Punt*, 4-3-09). L'enfrontament es va resoldre amb la convocatòria d'una votació entre la plantilla, el 18 de març, per decidir si acceptava o no el pla proposat per la UGT.

Les setmanes prèvies a la consulta van ser intenses a les pàgines dels diaris. La premsa alertava els treballadors de la cruïlla de la crisi i els ad-

vertia d'uns suposats acomiadaments en cas que votessin contra la congelació, el govern els demanava eufemísticament que votessin amb "responsabilitat" i l'empresa amenaçava d'emportar-se la fabricació a l'Europa de l'Est. Majoritàriament, la premsa va donar per bona l'afirmació de la di-

El govern demanava eufemísticament que votessin amb "responsabilitat" i l'empresa treia el fantasma de l'Europa de l'Est

recció empresarial que calia una reducció de massa salarial perquè sobraven obrers, tot i que ningú va oferir cap dada per demostrar-ho. L'*Avui*, per exemple, deia (9-3-08) que existia un "excedent actual de 1.500 treballadors" i així, la majoria de diaris excepte *Público* i *El País*. *El Periódico* va titular directament: "La plantilla de Martorell votarà dimecres la congelació salarial per evitar 1.500 acomiadats" (12-3-08).

L'informe de l'OCC i Media.cat assegura que, mentre la consulta que van votar els treballadors de Seat preguntava "si estaven d'acord a congelar-se el sou durant un any", els treballadors que havien llegit diaris com *El Periódico* o *La Vanguardia* "anaven a les urnes amb el supòsit que, si votaven *no* al pla, estarien causant 1.500 acomiadaments i, si votaven *sí*, els salvarien". Després d'un tens estira-i-arrotonsa entre sindicats, el 65% dels treballadors que van votar va acceptar la demanda. La CGT i CCOO, que van tenir una presència mínima als titulars i textos -tret de l'*Avui* i *Público*-, es van queixar que el clima de por havia afectat decisivament el vot.

No va ser fins un mes després que Audi -una de les empreses del grup Volkswagen, al qual pertany Seat- va comunicar l'elecció de la fàbrica catalana i, quan va fer-ho, va assegurar que els motius eren "la qualitat de la planta i la capacitat tècnica dels treballadors", a més de les ajudes públiques rebudes per part de les institucions catalanes i estatals, sense esmentar -o minimitzar- el resultat de la consulta feta als treballadors.

Fita del moviment obrer

L'estudi, amb dades sobre més de 150 articles analitzats, exposa que "els mitjans van prioritzar el discurs de l'empresa i van minoritzar

els plantejaments sindicals contraris a les retallades laborals". En paraules del professor Giró: "El conflicte ha estat una fita en la història del moviment obrer i de la premsa", ja que "el biaix que han mantingut no parla del millor periodisme ni del més compromès a donar una visió equilibrada i justa dels conflictes de què s'ocupen".

L'informe incorpora una anàlisi quantitativa que "mostra que bona part de les informacions publicades citaven constantment el context de crisi econòmica, els acomiadaments a d'altres empreses o l'amenaça empresarial d'acomiadaments a Seat". L'excepció, de nou, van ser *Público* o *El País*, que tot i esmentar-lo, no van creure que aquest vincle sempre fos informativament rellevant. *El Periódico* és el diari que cita més vegades la possibilitat de perdre la feina: dels quinze articles publicats entre el 9 de febrer i el 19 de març -dia del referèndum- al diari de Zeta, dotze esmentaven el risc d'acomiadament de 1.500 treballadors si el resultat de la consulta era negatiu. Ho feia dia rere dia i, a vegades, fins i tot arriba a aparèixer com un fet inamovible: per exemple, s'assegura que "si dimarts l'empresa rep una resposta negativa dels sindicats, acomiadarà 1.500 empleats a partir del setembre" (27-2-08).

ARXIU

> Les conclusions de l'informe *Anàlisi de la cobertura de la premsa catalana i estatal sobre el conflicte a Seat per l'adjudicació de l'Audi Q3*, elaborat per Media.cat i l'Observatori de la Cobertura de Conflictes de la UAB (OCC), es van presentar i debatre el dia 11 de gener durant una taula rodona entre autors, periodistes i sindicats a la seu de Vilaweb. L'estudi fa una anàlisi crítica del discurs i del rol que van tenir els principals diaris que es venen a Catalunya. L'informe es pot descarregar de la web Media.cat.

, estirant del fil

DE LA POR I EL CONSENS DOMINA LES INFORMACIONS

por

Dues persones treballant a la fàbrica de Seat de Martorell

L'amenaça dels 1.500 acomiadaments també es justificava per les pèrdues de beneficis de l'empresa i la baixada de vendes d'automòbils durant l'últim any. No obstant això, les dades de Seat (citades a *El Periódico*, 20-3-09) deixaven clar que, en anys anteriors, mentre les vendes d'automòbils pujaven i fins i tot augmentaven els beneficis -després

Entre 2005 i 2007, les vendes van pujar de 422.246 a 431.024 unitats i la plantilla, durant el mateix període, va baixar de 12.700 a 11.074 persones

d'impostos-, la plantilla bàsica de l'empresa havia disminuït. Per exemple, entre 2005 i 2007, les vendes van pujar de 422.246 a 431.024 unitats i la plantilla bàsica, durant el mateix període de temps, va baixar de 12.700 a 11.074 persones. Els anys 2006 i 2007 la producció era

més alta que el 2005 però, en canvi, la plantilla bàsica s'havia anat reduint progressivament.

Un últim argument de la direcció de la companyia -que també contribueix a l'estratègia de la por- era que la planta de Martorell pugnava, en relació als costos de producció, amb les competidores a l'Europa de l'Est. Així doncs, tal com "advertia" Erich Schmitt segons *La Vanguardia*, "cal triar entre pujar els sous o assegurar els llocs de treball". Quan faltaven pocs dies pel referèndum, el fantasma dels sous baixos de l'Europa de l'Est va començar a calar als diaris. La informació va sorgir d'una font sindical, provinent d'uns documents que Seat hauria aportat al Comitè d'Empresa. Un cop ja s'havia votat, però, tots els sindicats -inclosa la UGT- i els mitjans van fer notar que la principal competidora de Martorell havia estat la planta d'Audi a Ingolstadt (Alemanya) i no pas les plantes d'Eslovàquia o Hongria. L'empresa, però, va aconseguir l'ús generalitzat d'aquest argument per demostrar l'"excedent de treballadors" i "la necessitat de reduir costos" laborals (*La Vanguardia*, 27-2-08) de Martorell, tot i que la idea va quedar desmuntada per complet. Aquí, les excepcions són el diari *Público* i, amb algun matis, el diari *El País*.

CATALUNYA • 'LA VANGUARDIA' PUBLICA TESIS MOLT PROPERES A L'EMPRESA

Deu crítiques a la cobertura mediàtica del conflicte a Seat

ROBERT BONET

Presentació de l'informe sobre el tractament mediàtic del conflicte de Seat a la seu de Vilaweb

S. P.

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Aquests són alguns dels resultats -alguns positius, d'altres negatius- de l'informe elaborat per l'Observatori de la Cobertura de Conflictes sobre el tractament informatiu del conflicte pel Q3 entre treballadors i direcció de l'empresa a Seat. Us els presentem tal com apareixen a l'estudi:

1. La presència dels sindicats als textos analitzats és alta i, generalment, apareixen citats com a fonts de la informació la mateixa quantitat de vegades o fins i tot major- que la direcció de l'empresa.
2. *El Periódico* i *La Vanguardia* van tractar el conflicte de Seat bàsicament des de la perspectiva de les necessitats de l'empresa i no de les necessitats dels treballadors i les treballadores de Seat.
3. L'argumentari de la UGT, que ostenta la presidència del Comitè d'Empresa i va presentar un "pla intermedi" entre les demandes de l'empresa i les dels sindicats dissidents, ocupa un espai més gran i més destacat, sovint per sobre de la direcció de l'empresa o dels governs català i espanyol.
4. El cas de la CGT és paradigmàtic com a exemple de discriminació de les posicions crítiques. Amb l'excepció de l'*Avui*, el sindicat no apareix citat com a font a cap dels diaris.
5. Les fonts sindicals (com a actores) no són descrites ideològicament, però, implícitament, unes apareixen com a actores crítiques amb propos-

tes viables -UGT- i les altres com a crítiques sense propostes alternatives -CCOO i CGT.

6. L'argumentari de l'empresa, en línies generals, aconsegueix un espai important i preponderant -amb presència als titulars- a la majoria de diaris i les justificacions de les seves demandes es prenen seriosament i respectuosament. No obstant això, a mesura que el conflicte s'allarga en el temps i l'empresa no pren cap decisió ni a favor ni en contra de Martorell, la direcció de Seat comença a rebre crítiques més dures des dels mitjans de comunicació.

7. *La Vanguardia*, *El País*, *El Punt*, *l'Avui* i *El Periódico* dediquen un nombre més gran d'articles -amb xifres similars cada un d'ells- a responsabilitzar els treballadors sobre la decisió d'adjudicar el Q3 a Martorell que no pas a responsabilitzar-ne la direcció de l'empresa.

8. El conjunt del relat dels mitjans està basat, en línies generals, en l'estratègia discursiva del "No hi ha cap alternativa". Només una desena d'informacions sobre els més de 150 articles analitzats planteja, mitjançant la veu dels sindicats o dels treballadors, alguna opció alternativa a la congelació salarial.

9. Tots els diaris -fins i tot els que se situen editorialment més cap a l'esquerra- plantegen el conflicte laboral i el debat sobre el model productiu de Seat des d'una perspectiva integrada dins el sistema econòmic capitalista i dins la lògica de la necessitat d'aconseguir cada any més beneficis. En cap moment no s'apor-

Anàlisi de la cobertura de la premsa catalana i estatal sobre el conflicte entre els treballadors i la direcció de l'empresa Seat per l'adjudicació del nou model Audi Q3

Autors: Xavier Giró, Iolanda Parra i Sergi Picazo.
Direcció: Observatori de la Cobertura de Conflictes, Media.cat i Grup Barnils.

Diaris analitzats: *El País*, *La Vanguardia*, *El Periódico*, *El Punt*, *Avui* i *Público*.
Temps: entre el 5 de febrer de 2009 (data de les declaracions del president de Seat a *La Vanguardia*, on anuncia que demanarà un ERO temporal de dos anys i la congelació de salaris per fabricar un nou vehicle de la marca Audi) i el 23 d'abril de 2009 (l'endemà de la data que s'atorga la fabricació de l'Audi Q3 a la fàbrica Seat de Martorell).

ta al lector un qüestionament del capitalisme o del model productiu industrial de la companyia automobilística.

10. La cobertura informativa del conflicte no és gens emancipadora. La simplicitat dels arguments i les poques dades econòmiques aparegudes no contribueixen a oferir un debat fonamentat al lector.

, impressions

David Bou · Estudiant Ciències Polítiques, Universitat Autònoma de Barcelona (UAB)
opinio@setmanaridirecta.info

El moviment es demostra caminant

AQUIARA

ambiciosos, a l'alçada del que s'ha d'exigir a les ments crítiques que, suposadament, poblen les universitats catalanes.

Ara més que mai, cal una reflexió profunda sobre el paper que, més enllà de la lluita contra una llei educativa, s'ha de desenvolupar des de les aules per transformar la lògica privatitzadora dels serveis públics que se'ns imposa des de les institucions, no només als estudiants, sinó a tota la societat en general.

Cal una reflexió profunda sobre el paper que s'ha de fer des de les aules per transformar la lògica privatitzadora

Entre totes, hem de bastir un model diferent a l'imperant, un contrapoder que qüestionari els passos que s'estan fent en detriment de les nostres necessitats com a ciutadans; hem de teixir plegats una xarxa social que s'oposi frontalment a la deriva conservadora que, excusada en l'intent de recuperar l'economia, s'està imposant al nostre país. Deixar de banda per una vegada els dogmes ideològics que ens diferencien i treballar en pro de convergir en la defensa dels drets que, com a classe treballadora, hem aconseguit al llarg de la història. Sense oblidar que, si moltes de nosaltres avui dia podem fer estudis superiors és perquè generacions anteriors a la nos-

tra van lluitar perquè les universitats deixessin de ser els temples del saber de l'alta burgesia.

Consolidar un moviment amb unes bases àmplies, però sòlides; amb demandes fermes d'àmbit educatiu i general; amb una bona coordinació que ens faci avançar plegats i sense fissures mantenint un contacte constant amb la resta de moviments socials, hauria de servir -al marge del nostre activisme en col·lectius diversos- per fer palès a la societat que encara hi ha un jovent crític, cohesionat i amb formació intel·lectual, disposat a canviar amb il·lusió i esperança el futur de les seves vides.

Hem d'omplir de contingut les nostres lluites i exigències per aconseguir que d'ara en endavant, els joves d'aquest poble disposin d'un àmbit d'acció consolidat dins les universitats, que serveixi a les generacions successives com a eina transformadora i reivindicativa, com a altaveu de lluites populars i com a bressol d'un coneixement destinat a fer de nosaltres i els nostres fills dones i homes lliures. Hem de demostrar que no ens donarem per vençuts, que -tot i que ens l'hagin tornat a colar- estem disposats a no defallir i a no callar davant les seves mentides; que continuem tenint motius per fer assemblees de facultat, manifestacions i ocupacions; que si la nostra situació com a joves cada dia es més precària, és gràcies a polítiques basades en la mateixa lògica capitalista del pla Bolonya, i que, a mesura que augmenta el despotisme de consellers, rectors, degans i d'altres estaments acomodats en les seves respectives posicions de poder, també creix la nostra actitud viva i combativa!

És ben conegut per tots el salt qualitatiu i l'empenta que va adquirir la reivindicació per una universitat pública i popular d'ençà de les vagues, protestes i ocupacions que es van succeir constantment durant el darrer curs universitari. Aquests mecanismes de pressió van fer que les demandes de diàleg dels estudiants romanguessin a l'ordre del dia dels *mass-media* i les elits polítiques, tradicionalment reàcties a les veus crítiques.

Un any després, la determinació i el coratge que ens van dur a fer tremolar diverses conselleries s'ha diluït en la gran immensitat del seu

Encara hi ha un jovent crític disposat a canviar amb il·lusió i esperança el futur de les seves vides

poder. Els nous aspirants a graduats, ja han començat el seu camí cap a un coneixement encara més dirigit a nodrir de capital humà la

societat neoliberal del pensament únic, alhora que tots aquells que vam lluitar a les facultats i els carrers recordem amb nostàlgia els dies que vam sentir com la nostra veu trencava els murs del silenci i era capaç de trobar complicitats al nostre entorn.

Després de la tempesta, arriba la calma. Prou bé que ho saben, els polítics catalans que han aconseguit normalitzar l'ambient de les nostres aules i han deixat el moviment estudiantil en terra de ningú, intentant sortir d'un impàs produït per la manca d'una estratègia a gran escala que permeti treballar per la consecució d'uns objectius

Quim Gibert · Coautor del llibre 'Identitats. Convivència o conflicte?'

opinio@setmanaridirecta.info

Embrutar l'ànima

Un dels pretextos que, històricament, han esgrimit els imperis per anar en contra dels pobles sotmesos ha estat acusar-los de garreps. Esbombar que els colonitzats són gent avara i miserable és una forma de desprestigiar-los i fer-los sentir indesitjables. Anglaterra no tindrà escrúpols a l'hora de fer-ho amb Escòcia quan aquest país quedarà sota els seus dominis. Els Tercios de Flandes titllaran d'*espellifats* i *picaportes* els habitants de les províncies neerlandeses quan aquestes passaran a dependre de la corona espanyola. Per fer mofa d'allò català, hi ha espanyols que recorren al tòpic d'aquell que només mira la butxaca i d'altres impropis. I, en cas de no encaixar-ho bé, no vacil·len

a parlar de poc sentit de l'humor. Això de relacionar el món català amb la gasiveria és un fenomen molt mesetari (i no tots els espanyols ho veuen així). Vull dir que, mentre aquestes crítiques només vinguin de l'Espanya més reaccionària, no cal fer-ne gaire cabal. Només és un prejudici, una actitud irracional, que té tots els números de fer-se a partir del ressentiment, l'enveja i més d'una motivació política.

Pel filòsof Francesc Torralba, el primer grau del procés de deshumanització és el prejudici: "Comporta la individualització d'un grup d'altres diferents de nosaltres, amb els quals no és possible una relació d'identificació". Torralba afegeix que la tendència de demonitzar

Rere el prejudici, sempre hi ha una descàrrega de violència contra unes víctimes que suposadament s'ho mereixen perquè són molt dolentes

l'enemic no fa més que engrandir l'abisme que separa el nosaltres d'ell: "Es tracta d'un mecanisme primitiu i pervers, present en totes les cultures, que fa més probable que augmenti l'instint de destrucció". És, també, un mecanisme que fan servir persones d'estrats i procedències d'allò més diverses. Penso en Jacques Brel, un dels mites de la cançó francesa, en el moment que va enllestir *Les Flamandes*. El periodista Xevi Planas, que coneix de prop l'obra de Brel, diu que el cantautor belga va arribar a enregistrar cançons en flamenc "però, de fet, sentia un odi visceral contra tot el que tingüés a veure amb Flandes, començant per les dones i acabant per la llengua.

Educat en l'ortodòxia dels estats opressors de les cultures minoritzades, mai no va tenir un mínim de sensibilitat per qüestionar-se si el que li havien ensenyat de política identitària era revisable".

Rere el prejudici sempre hi ha una descàrrega de violència contra unes víctimes que suposadament s'ho mereixen perquè són molt dolentes i, per tant, no ens ha de saber greu desacreditar-les. És una manera de justificar l'agressivitat dels assetjadors. Un altre filòsof, Emilio Lledó, ironitza dient: "El principi que regeix en aquests casos podria expressar-se així: converteixi vostè l'enemic en un ésser pervers i així podrà dormir tranquil quan el matin".

Albert Sales i Campos · Coordinador de la Campanya Roba Neta a SETEM-Catalunya
opinio@setmanaridirecta.info

Les joguines trencades de la producció global

El Nadal de l'any 2003, algú em va regalar un llibre que s'havia publicat aquell mateix estiu i això va fer que fos una més de les moltes persones impressionades per les històries i el rigor d'*El Llibre Negre de les Marques*. De totes les disfuncions del sistema que s'expliquen en aquest volum, les que em van impactar més van ser les relacionades amb l'explotació laboral de les treballadores i els treballadors que fabriquen joguines a l'Àsia. Suposo que les dates, amb totes aquelles caixes de coloraines al costat dels contenidors d'escombraries i nens i nenes amb joguines noves anant d'una casa a l'altra, van fer que estigués més atent a uns capítols que a d'altres.

Per què les obreres xineses han d'estalviar dos mesos per comprar el que elles mateixes fabriquen?

Publicacions com aquesta i la tasca continuada de campanyes internacionals i moviments de treballadores i de treballadors d'arreu del món han obligat les grans firmes internacionals a respondre davant l'opinió pública de les acusacions per pràctiques abusives vers els obrers i les obreres i, en ocasions, d'explotació infantil. A aquestes alçades, a cap empresa transnacional que tingui una

FRANÇOIS PAGES

cadena de subministrament deslocalitzada no li manca un departament de Responsabilitat Social Empresarial, encarregat de mostrar a la societat com n'està, de preocupada, la firma per les persones dels països pobres que "troben una sortida a la misèria" treballant en fàbriques i tallers per l'exportació.

Si bé és cert que moltes persones troben feina -moltes hores de feina- fabricant les

tones i tones de productes innecessaris que alimenten la maquinària del consum, no és cert que aquestes surtin de la pobresa. Aquest desembre que acabem de passar, l'organització xinesa SACOM ha publicat un informe sobre dues grans factories de joguines que produeixen per grans marques internacionals, entre les quals trobem l'omnipresent Disney. El document posa de manifest que

tenir una feina no garanteix cap mena de benestar, més enllà de la mera supervivència.

A les fàbriques analitzades, Tianyu Toys Factory i Wai Shing Factory, es denuncia l'acumulació desmesurada d'hores extraordinàries -amb torns de fins a 28 hores en moments de puntes de feina i jornades que superen les 11 hores diàries sistemàticament-, retards en el pagament dels salaris de fins a 45 dies, salaris miserables, instal·lacions i dormitoris insalubres i pressions i amenaces per qualsevol que aixequi la veu.

Si algú pensa que es tracta de casos aïllats, res més lluny de la realitat. De fet, les fàbriques analitzades a l'informe de SACOM han estat certificades per l'International Council of Toy Industries (ICTI) CARE Process, que garanteix que els centres de treball compleixen amb les normes establertes al codi de conducta laboral adoptat per la indústria internacional de les joguines.

És l'hora de les preguntes. Cal que els nostres infants visquin envoltats de joguines amb les quals no tindran temps de jugar? És necessari que aquestes joguines viatgin per tot el món abans d'arribar a les nostres llars? Per què les obreres xineses han d'estalviar dos mesos per comprar el que elles mateixes fabriquen? Així, podria continuar omplint fulls durant dies, però de ben segur que cadascú té les seves preguntes i que, entre tots i totes, podem començar a construir respostes.

L'informe *Exploitations of Toy Factory Workers at the Bottom of Global Supply Chain* a http://sacom.hk/wp-content/uploads/2009/12/toy-report_final-version.pdf.

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info o per correu postal a: Juan Ramón Jiménez, 22. 08902. L'Hospitalet de Llobregat. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

902: El que sigui frare, que prengui candela

Màrius Viella, La Bisbal

902: Cost intermedi entre la trucada local i la trucada provincial. En un principi, aquest servei s'usava perquè les persones que trucaven a l'empresa des de fora de la província paguessin alguna cosa més que la trucada local, però no tant com la trucada interprovincial. També suposava un nombre únic i identificable per oferir un servei d'atenció al client, encara que els telèfons fixos de l'empresa poguessin canviar. Actualment, les empreses que contracten aquest servei és per emportar-se un percentatge del cost de la trucada.

Als moltíssims usuaris d'Internet i de l'ADSL que tants diners hem de pagar a Telefònica pels seus serveis -moltes vegades deficitaris-, la complimentat amb els contractants del 902 ens obliga a fer trucades de pagament al 902, quan fer-les al número prefix corresponent de cada província seria gratuït per contracte. L'especulació i el lladronici és tan gran i tan corrupte que fins i tot els departaments oficials amaguen el número que estan obligats a tenir per poder obtenir un 902!

Les tripes em bullen i això fa que m'estigui convertint en allò que mai hagués pogut pensar que podia passar per la meua consciència, perquè mai he desitjat mal a ningú, tot i que, si no perdo els trucs, continuaria sent incapaç de fer-ne. Però els meus sentiments de sensibilitat sí que canvien per la indefensió a què estem sotmesos els que només som tinguents en compte a les urnes, però no en les opinions.

Malaguanyat *sunami*, que no apareix per emportar-se tota aquesta xusma especuladora, que encara gosa insistir en la nostra participació. És que no n'hi ha prou amb pagar 65 euros cada mes, a més de les trucades amb el mòbil que em podria estalviar? Malaguanyat pa que mengen i llàstima d'aire que respiren.

Encerclades i silenciades

Bruna Pou, Barcelona

Cada vegada són més les manifestacions que, almenys a la ciutat de Barcelona, acaben encerclades pels Mossos d'Esquadra, els nois i noies de la porra i la pistola dirigits pel senyor Saura i que paguem entre tots (sí, també quan ens apallissen). I són protestes que, a menys que afectin al trànsit o les compres i el consum, no existeixen.

Encerclar 10, 100 o 1.000 persones, tant se val, amb furgonetes carregades d'agents antidistúrbis no em sembla la millor manera de permetre que la ciutadania s'expressi lliurement i exerceixi el seu dret de manifestar-se. Crec que no cal tenir massa neurones per veure que, si envoltas un grup de gent amb policies armats fins a les dents, deu ser perquè esperes o desitges que aquests policies actuïn.

L'altre dia ho vaig viure a Gràcia, durant la protesta per la política municipal d'acabar amb l'AGJ, i em van venir al cap mil i una manifestacions on ha passat el mateix o pitjor encara. Com la del juny de fa uns anys, en què, durant 4 o 5 hores, centenars de persones van ser retingudes al carrer Pelai sense ni tan sols poder anar al lavabo, amb els amics i els guiris llançant-los menjar i aigua des de fora del cordó policial (amb el risc de rebre un cop de porra per donar galetes a una persona). Persones i retencions que no van existir, com moltes de les vegades que les persones d'aquesta ciutat diuen que ja no poden més.

EL CIGALÓ

"Els nens i nenes de l'esplai són més crítics amb l'entorn"

Luigi Mateos Moreno.
MONITOR DEL CASAL D'ANIMACIÓ I ESPLAI LA LLAR DEL VENT

En Luigi fa divuit anys que participa de les diferents activitats del Casal d'Animació i Esplai La Llar del Vent, al barri de la Concòrdia de Sabadell. Va començar a la colla de petits i ara ja fa set anys que és monitor de l'entitat d'esplai més antiga de Sabadell. Ens parlarà de la funció d'aquest tipus d'entitats.

Pau Llonch

A què es dedica la Llar del Vent? Nosaltres som una entitat de barri i treballem principalment amb infants i joves de la zona. La nostra feina és oferir una alternativa educativa durant les estones de lleure dels infants, concretament els dissabtes a la tarda. Simplificant molt, els nostres objectius serien que els nens i nenes aprenguin i, sobretot, que s'ho passin bé. **Quines diferències hi ha entre les activitats que feu vosaltres i les que podria organitzar una empresa de lleure?**

Fa un parell d'anys, vam començar a veure que sorgien empreses d'aquest tipus com bolets per tota la ciutat. Bé, la diferència principal és que nosaltres no tenim ànim de lucre i cap dels monitors i monitores cobra

diners per fer la seva tasca. Això vol dir que la gent que treballa en aquest projecte creiem en el que estem fent i, per això, dediquem molts més esforços que si fos una feina qualsevol. Tenim la sort que la majoria de les famílies que hi participen són conscients d'aquest fet. **Com definiríeu la vostra tasca educativa i en què es diferencia de l'educació formal?**

El que defineix la nostra tasca educativa són els infants. Només s'ha d'observar un nen o nena de l'esplai per veure que tenen una actitud diferent, més facilitat per relacionar-se i per resoldre els seus conflictes i una actitud més crítica amb el seu entorn. Aquest fet no apareix per si sol, hi ha tota una planificació darrere i potser arribem a treballar aspectes que, a l'escola, no tenen temps o voluntat de tractar.

. EDITORIAL

Llibertat i violència: paraules delicades

Aquesta setmana, els presos polítics Diego Sánchez i Zigor Larredona abandonaran les presons de Can Brians i Castelló. Ells sempre han negat les acusacions concretes que els van portar al compliment de nou anys de presó, però mai no han renegat de les simpaties i els suports evers la lluita del poble basc i català en el seu camí cap a l'abandonament de l'Estat espanyol. Més enllà del debat sobre la legitimitat de l'ampli ventall de mitjans que es poden utilitzar en defensa d'una causa política, la posada en llibertat de tots dos és una bona notícia i el retrobament amb familiars, amigues i companyes de lluita també. Una bona notícia per ells i una bona notícia per tothom, ja que la sortida de presos polítics dels centres penitenciaris, el final de la dispersió i l'eradicació de la tortura sempre han de ser considerades com a bones notícies, en cas que es facin realitat. La llibertat és un valor molt preuat i una paraula amb un significat desvirtuat.

Les institucions oficials sempre utilitzen una terminologia asèptica com *reclusos*, *penats* o *delinqüents*, mai no fan referència als presos i les preses com a persones que han perdut la seva condició de ser lliures. Quan això passa fora de l'àmbit penitenciari s'utilitza una altra paraula: *secrest*. Passa el mateix amb la paraula violència. Quan la utilitza l'Estat, se'n diu *legalitat vigent* o la *mínima força necessària*. Quan la violència s'utilitza per part de qualsevol entitat, organització o persona al marge de la llei, es passa a anomenar *terrorisme* o *vandalisme*. Mai s'ha tractat d'un debat sobre violència i no-violència, el debat real sempre s'ha centrat en si, davant la violència oficial, es podia confrontar una violència de les resistències. És en aquest debat on es pot començar a parlar, però utilitzant correctament el llenguatge i no amagant sota una catifa d'eufemismes les actuacions institucionals que vulneren tots els drets que, teòricament, diuen defensar.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Un futur de canvi per l'Iran

Oriol Andrés
directa@setmanaridirecta.info

“El xiita és, abans que res, un opositor implacable”, deia Ryszard Kapuściński al seu llibre *El Sha*, sobre la revolució iraniana de 1979. La raó: els seguidors d'Alí han estat perseguits i marginats pel sunnisme majoritari dins l'islam des que, al segle vi, Alí -gendre de Mahoma- va perdre la batalla pel califat i va ser assassinat. La història de l'Iran, un dels pocs països musulmans de majoria xiita, n'és l'exemple més clar. Es tracta d'un poble orgullós amb una cultura i una història riques com poques. Aquesta resistència en l'oposició va quedar demostrada fa trenta anys, quan -contra tot pronòstic- els iranians van derrocar el règim de terror brutal del xa Reza Pahlevi. Però la màgia de les revolucions sol durar poc. El nou govern de l'aiatol·la Khomeini va purgar ràpidament

-fins i tot amb execucions massives- les veus dissidents al model de *democràcia teocràtica* que va imposar. Tot i així, ha estat un model que s'ha mantingut sense grans fissures fins a les passades eleccions del 12 de juny, quan un resultat controvertit i la posterior repressió brutal de les protestes ha portat a una part no insignificant de la població altre cop al carrer per fer front a un model d'Estat que no els satisfia. No han faltat les veus que han acusat -de nou- la mà llonga de l'imperialisme dels EUA d'estar darrere les protestes. Però, en els darrers comicis de juny, la campanya es va celebrar en clau interna i les eleccions també es van resoldre en clau interna. Així mateix, les protestes. El moviment opositor no és homogeni, ni en edat ni en classe social ni en sentiment religiós... ni tan sols en els objectius. Hi ha qui vol un canvi radical del sistema, d'altres, una millora de les llibertats bàsiques o fins i tot només

un recompte menys sospitós de les eleccions. Cal tenir en compte que un 60% de la població iraniana són joves urbans que ja van néixer sota la revolució. Però la resposta de l'Estat, que ha convertit tota dissidència en enemiga de la pàtria -que es castiga fins amb la pena de mort- ha despertat l'opositor latent que els iranians porten dins. A totes o res. Les mobilitzacions periòdiques de l'oposició segueixen el mateix esquema dels anys previs a la revolució del 79, quan els manifestants usaven les cites religioses i les celebracions funeràries per convertir-les en protesta. Una espiral creixent. Com més assassinats d'Estat, més jornades de protesta. Pot ser qüestió de mesos o d'anys, però la República Islàmica tal com l'hem coneguda viurà canvis. En aquest sentit, és un bon moment per rellegir *El Sha*, un llibre que, en algun dels seus paràgrafs, pot resultar profètic.

. COM S'HA FET

Hola a tothom. Bon any. Ja tornem a ser aquí. Aquesta setmana comencem una nova etapa de la DIRECTA, en què ens acompanya la gent i l'esperit d'*Illacrua*, revista degana de la premsa lliure a casa nostra, amb disset anys de trajectòria. La unió dels dos projectes queda plasmada als *Quaderns d'Illacrua* que, a partir d'ara, trobareu a les pàgines centrals del setmanari. Volem donar la benvinguda a tota la gent d'*Illacrua*... I molts ànims per la incorporació al ritme setmanal. Així doncs, només queda dir que esperem que els canvis i les millores agradin a les nostres subscriptores i lectors. Fins la setmana vinent!

Fe d'errades:

- El peu de foto de la pàgina 26 del número 164 tenia un error. El Tio Paló no és el que toca la guitarra sinó el que està al mig. El guitarrista és Sicus Carbonell.
- El Mercat Vell, que va sortir a la pàgina 12 del número 166, és al Masnou i no a Vilassar de Mar.
- A l'entrevista de la contraportada del número 166, en lloc d'escriure Rodrigo Lanza es va escriure *Rodrigo*.

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

QUECHUA

Qui Som

REDACCIÓ Estirant del fil David Fernàndez Impressions Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati Jesús Rodríguez Roda el món Laia Gordi Observatori dels mitjans Xavier Blasco Piñol Expressions Roger Palà i Estel Barbé Serra Agenda Directa Alfonso López Rojo La indirecta Oriol Andrés FOTOGRAFIA Albert Garcia IL·LUSTRACIÓ Xavier Blasco i Jordi Borràs	COMPAGINACIÓ Roger Costa CORRECCIÓ I EDICIÓ Col·lectiu l'asterisc i el gitano PUBLICITAT Tània Miró DISTRIBUCIÓ Xavi Camós SUBSCRIPCIONS Laia Bragulat ADMINISTRACIÓ Jordi Raymond DIFUSIÓ Blai Lindström
--	---

Corresponsalies

ALT PENEDES: altpenedes@setmanaridirecta.info
BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDÀ: bergueda@setmanaridirecta.info
BARCELONÈS NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info
TERRES DE PENENT: terrespenent@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il·lustraciadirecta@gmail.com

subscripcions@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

● **RECOEIXEMENT.** Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciador.

● **NO COMERCIAL.** No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

● **SENSE OBRES DERIVADES.** No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

- Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

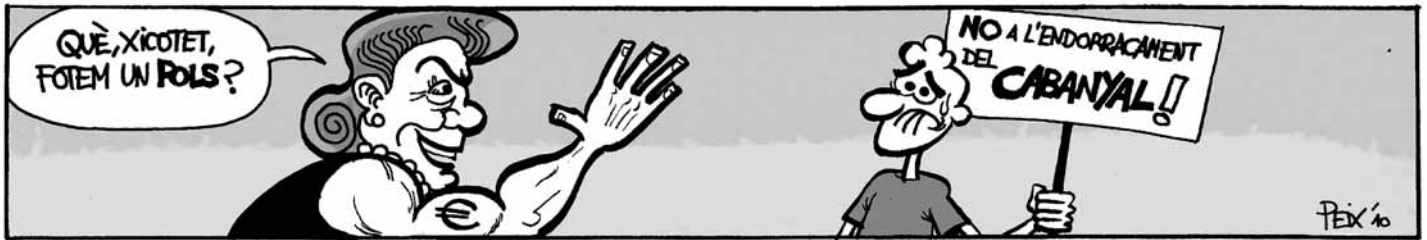
, així està el pati

Denuncien interessos sionistes a l'empresa Veolia | PÀG. 9

El Síndic veu normal l'existència d'arxius d'activistes | PÀG. 9

La desatenció deteriora l'Ateneu Santboià | PÀG. 11

Es compleix un any dels fets de la botiga Bershka | PÀG. 11

VALÈNCIA · ES COMPLEIXEN ONZE ANYS DE L'INICI DE LA LLUITA PEL PATRIMONI CULTURAL I SOCIAL AL BARRI MARINER

El veïnat del Cabanyal assegura que defensarà les cases amb el propi cos

L'ordre del Ministeri de Cultura de considerar "espoli" la prolongació de l'avinguda de Blasco Ibáñez que arrassarà una trama urbana ha estat menystinguda pel govern autonòmic i l'Ajuntament

PLATAFORMA SALVEM EL CABANYAL

A l'esquerra, imatge d'una de les cases amenaçades que data de l'any 1919 i que és d'estil modernista popular. A la dreta, una pintada crida contra la demolició del barri

Joan Canela i Barrull
horta@setmanaridirecta.info

La batalla per la defensa del patrimoni cultural i social del Cabanyal, l'antic barri mariner de València, sembla que s'accelera cada dia que passa. L'ordre del Ministeri de Cultura espanyol de considerar "espoli" la prolongació de l'avinguda de Blasco Ibáñez fins al mar -que passa per sobre d'una trama urbana i centenars de cases considerades Bé d'Interès Cultural (BIC)- ha tingut l'efecte contrari al que caldria esperar. De l'eufòria inicial del veïnat del Cabanyal afectat per les expropiacions, s'ha passat a viure una fugida endavant dels governs mu-

HELENA OLCINA I AMIGÓ

nicipal i autonòmic, que han utilitzat l'ordre ministerial per atiar la bandera del victimisme localista.

Així doncs, es pot donar la contradicció que el posicionament de Madrid -esperat i molt endarrerit- serveixi per accelerar un projecte que estava mort econòmicament, però que ara el PP valencià utilitzaria per tractar de salvar-se políticament i, d'aquesta manera, capejar la forta crisi que viu, ofegat pels escàndols de corrupció, la divisió interna i l'enfonsament del model econòmic que li ha permès un domini còmode del País Valencià durant quasi 20 anys.

Aquesta anàlisi es pot deduir de la sortida de to de Rita Barberà i Francisco Camps -amb un decret- llei de dub-

Barberà i Camps volen intensificar les obres i l'enderroc de les cases, tot i la inviabilitat econòmica del projecte

tosa legalitat aprovat menys de 48 hores després de fer-se pública l'ordre del Ministeri de Cultura -i de les seves declaracions contundents a favor d'in-

tensificar les obres i l'enderrocament de cases, tot i l'absoluta inviabilitat econòmica d'un projecte que s'havia de finançar amb la construcció d'obra nova als solars alliberats per la nova avinguda. En aquesta línia, a principis de setmana, centenars de veïns i veïnes amb un procés d'expropiació pendent han començat a rebre les ordres d'ocupació de les seves cases.

La lluita s'enforteix

Davant d'aquest panorama, les diferents entitats de la zona que durant onze anys s'han oposat a la prolongació de l'avinguda de Blasco Ibáñez -com Salvem el Cabanyal, l'Associació de Veïns i els centres socials okupats- han pro-

mès "defensar el barri" i, "si és necessari, posar-se entre les màquines i els edificis". Conscients que no és possible esperar simplement el compliment de l'ordre per part de l'Ajuntament de València, Toni Villora, portaveu de Salvem el Cabanyal, declarava recentment que "açò sols és el principi" i que l'autonòmic no resol el conflicte, tot i que sí que "enforteix la lluita". La primera acció estava prevista pel 13 de gener -amb l'edició de la DIRECTA tancada- en forma d'una assemblea general per planificar noves mobilitzacions. No es descarta convocar una gran manifestació al centre de la ciutat.

Fracàs econòmic

Mentrestant, el darrer dies de convulsió al voltant del Cabanyal han coincidit amb un nou escàndol polític i econòmic. Un informe de la Sindicatura de Comptes denunciava que l'Ajuntament i la Generalitat han pagat compensacions abusives a les empreses privades per les seves accions a l'empresa mixta Cabanyal 2010, fundada per gestionar l'enderroc i la futura reconstrucció del barri mariner. Davant els endarreriments del pla establert i la resistència veïnal, les constructors privades van abandonar el projecte, però les empreses públiques Ivsa (autonòmica) i Aumsa (municipal) els estan pagant les accions al mateix preu que l'inicial -tot i la pèrdua del seu valor-, a més de diferents plusos i interessos, amb un valor total de 7,8 milions d'euros. Uns pagaments que el Síndic considera "sorprenents" i "injustificats".

"El que l'informe no pot dir -expliça el periodista d'*El Levante* Juanjo García- és que, en realitat, els empresaris van acudir a la crida de les administracions del PP per donar suport a l'operació -a l'estil de la inversió a Terra Mítica-, però, lògicament, no anaven a perdre diners".

, així està el pati

BARCELONA · LA POLÍTICA INFORMATIVA DEL CAS LA PORTA FRANCESC OSAN, MILITANT DEL PSC I EXCONSELLER DE SANTS-MONTJUÏC

El PSOE vol evitar que els familiars dels segrestats a Mali facin rodes de premsa

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

El govern de Jose Luís Rodríguez Zapatero no ha volgut que el cas dels cooperants catalans segrestats a Mali se li girés en contra, tal com va passar amb l'anterior captiveri del pesquer *Alakrana*. La consigna oficial és que el Ministeri d'Assumptes Exteriors està treballant intensament, que els cooperants es troben en perfecte estat de salut i que s'ha de tenir paciència. Per lligar aquesta estratègia i evitar rodes de premsa dels familiars dels segrestats -tal com va passar amb el pesquer basc, un fet que va forçar la negociació amb els segrestadors-, una persona de màxima confiança dels socialistes catalans ha estat ubicada al capdavant de la política informativa del cas. Es tracta de Francesc Osan, exconseller del districte de Sants-Montjuïc i històric militant dels socialistes catalans des dels anys 80, provinent com tants d'altres de les

files de Bandera Roja. La seva funció és fer de pont entre el govern i els mitjans de comunicació, sempre parlant en nom de Barcelona Acció Solidària, l'ONG a la qual pertanyen els segrestats

La funció d'Osan és fer de pont entre el govern i els mitjans, sempre parlant en nom de l'ONG a la qual pertanyen els segrestats

tats i el mateix Osan. Durant els últims anys, el dirigent socialista s'ha significat en el comandament de la política de cooperació i participació ciutadana de l'Ajuntament de Barcelona,

una acció dirigida des del Centre Cívic de Torre Jussana. Un dels objectius principals és evitar que, per molt que s'agregui la situació dels segrestats, els familiars facin crides a la mobilització o provoquin imatges de desesperació o contràriament al que diu l'executiu posen sobre la taula la situació de gravetat en què es troben els tres cooperants. La filtració informativa de les ferides de bala que va patir Albert Vilalta (director de l'empresa Túnel del Cadí) durant l'operació llampec en què el van capturar conjuntament amb Alicia Gómez i Roque Pascual va aixecar les primeres senyals d'alarma. L'11 de gener, la preocupació encara va ser més gran, quan es va saber que la mateixa facció d'Al-Qaida del Magrib Islàmic (AQMI) que manté sota el seu poder els tres segrestats catalans havia enviat una nota al govern francès on dona un termini de 20 dies perquè

Francesc Osan, al centre de la imatge, en una roda de premsa parlant del segrest

el govern de Mauritània alliberi presos islamistes tancats a presons d'aquell país. Si no es compleix la seva demanda, Pierre Camette, un ciutadà francès que també tenen en captiveri, serà executat. Els portaveus d'AQMI

fan una crida perquè no es repeteixi el greu error del govern de Gordon Brown, que va veure com els guerrillers islamistes decapitaven un ciutadà britànic després de rebutjar la negociació.

CATALUNYA · DIEGO SÀNCHEZ, AMADEU CASELLAS I TAMARA HERNÁNDEZ HAN ESTAT ALLUNYATS DELS SEUS DOMICILIS

El govern català aplica la dispersió de les persones preses per causes polítiques

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

La setmana que Diego Sánchez abandonarà la presó de Can Brians després de nou anys de captiveri -el pres Zígor Larredonda ho farà la setmana vinent-, s'ha posat de manifest que la política de dispersió de presos i preses que va iniciar el govern de l'Estat espanyol ha estat exportada a Catalunya. Aquesta praxi penitenciària s'ha visualitzat en el cas de Tamara Hernández, una jove anarquista acusada d'haver enviat un paquet explosiu al secretari general de presons, Albert Batlle. En un primer moment, va ser tancada al centre penitenciari de dones de Wad-Ras, al barri del Poblenou de Barcelona. Però ben aviat, quan es van

Diego Sánchez i Zígor Larredonda han estat nou anys a la presó

La dispersió ha estat una dinàmica constant, practicada amb els presos que han generat simpaties socials

començar a fer concentracions a l'exterior del recinte, el propi Albert Batlle va decidir traslladar-la a Can Brians, una presó situada a més de 60 quilòmetres de Barcelona, una ubicació que dificul-

ta les propostes dels col·lectius solidaris amb la jove presa. Aquesta ha estat una dinàmica constant, practicada amb qualsevol pres que hagi generat simpaties socials, tal com va passar durant la reclusió d'Enric Duran, Francesc Argemí (Franki) o el ja difunt Lluís-Maria Xirínacs. En tots aquests casos, poques hores després de ser detinguts, els presos van ser dispersats a presons

els vincles dels presos i les preses amb els seus entorns socials, polítics i familiars. La dispersió espanyola afegeix un grau de duresa molt superior, ja que les distàncies entre els domicilis familiars i les presons poden ser superiors als 1.000 quilòmetres i encara més grans si se'n trasllada fins als centres penitenciaris de les Illes Canàries. Aquests allunyaments són contraris a la legislació, però, durant els últims 30 anys, cap govern no ha modificat aquesta pràctica, tot i els nombrosos tocs d'atenció per part d'organismes de Drets Humans i institucions europees.

els alliberaments de Diego Sánchez i Zígor Larredonda

Després de nou anys de pelegrinatge per diverses presons espanyoles, els dos activistes catalans empresonats sota l'acusació d'haver col·laborat amb el comando Barcelona d'ETA quedaran en llibertat. El 16 de gener, Diego Sánchez sortirà de la presó de Can Brians. El col·lectiu de suport a ls presos i les preses polítiques catalanes, RESCAT, ha organitzat un acte de benvinguda a les 18:30h. a la plaça de la Vila de Gràcia, on es farà un brindis que comptarà amb la seva presència. La setmana següent, concretament el 20 de gener cap a les 9 del matí, s'espera la posada en llibertat de Zígor Larredonda, que abandonarà la presó de Castelló i rebrà un dinar de benvinguda al municipi de Sant Pere de Ribes i un nou brindis a la plaça de la Vila de Gràcia a les 19:30h.

llunyanes dels seus domicilis, fora de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. El govern de la Generalitat de Catalunya ha potenciat, des dels anys 80, un model de noves presons ubicades en àrees allunyades de nuclis urbans, mal comunicades amb transport públic i poc visibles. Aquestes característiques han conduït a la creació de línies especials d'autobusos -per l'ús de les familiars,

amics i amigues de les persones recluses- totalment segregades de la resta de la xarxa de transport, els anomenats *buses de la presó*.

El model del País Basc

Les polítiques de dispersió van ser ideades i executades per primer cop a l'Estat espanyol durant els governs de Felipe González, amb l'objectiu de trencar

, així està el pati

BARCELONA · LES DUES MULTINACIONALS PARTICIPEN EN LA CONSTRUCCIÓ DEL TRAMVIA DE JERUSALEM

Entitats catalanes pressionen l'ATM perquè cesi les activitats amb Alstom i Veolia

Manu Simarro
redaccio@setmanaridirecta.info

Una dotzena d'associacions propalestines i antiguerres -com la Plataforma Aturem la Guerra, el CIEMEN o Sodepau- van signar, el 17 de novembre, una carta dirigida a l'Autoritat del Transport Metropolità (ATM) on protestaven per la presència de les multinacionals Alstom i Connex/Veolia a la Unió Temporal d'Empreses del tramvia metropolità de Barcelona. El motiu de la protesta és la participació d'ambdues empreses -amb un 20% i un 5% respectivament- dins el consorci Citypass, que construeix el tramvia de Jerusalem. Segons les associacions signants, el tramvia -un projecte de l'Estat d'Israel per fer possible la judaïtzació de Jerusalem i la connexió de les colònies situades als territoris palestins ocupats- viola el dret internacional. La carta s'envia en el marc de la campanya internacional de boicot, desinversió i sancions contra Israel.

Una ocupació que no cessa

Des de 1967, la política de colonització d'Israel no ha cessat. A Jerusalem est, ja sumen 180.000 persones i, a Cisjordània, més de 280.000. La política expansionista d'Israel ha estat condemnada en diverses ocasions per l'ONU, que en algunes resolucions -com la 242 de 1967 o la 478 de 1980- ha condemnat l'ocupació de territoris palestins i la creació de barris israelians a Jerusalem est.

El tramvia que planifica Israel, que no farà parada als territoris palestins, s'emmarca dins el reforçament de la xarxa viària que connecta les colònies amb Israel. És el cas dels autocars que comuniquen els assentaments de Cisjordània amb Israel o el de les autovies que s'estan construint a Cisjordània i que estan vedades a la població palestina. El tram-

Imatge del Trambaix, el transport que comunica el Baix Llobregat amb la ciutat de Barcelona

via passaria per barris palestins com Shuafat per connectar les colònies jueves amb Jerusalem est, o per Pisgat Zeev per enllaçar amb Jerusalem oest i connectaria les colònies il·legals de Cisjordània amb Jerusalem a través, per exemple, de l'estació Ammunition Hill. D'aquesta manera, diuen les associacions propalestines, "es demostra la intenció de l'Estat d'Israel de judaïtzar Jerusalem i annexionar territori cisjordà". També denuncien la paradoxa que suposa el fet que els palestins "continuen trobant traves per desenvolupar la seva vida quotidiana mentre els israelians veuen millorades les seves possibilitats de mobilitat entre les colònies".

Els controls a les carreteres i la construcció del mur -un 90% del qual s'alça en territoris agrícoles

confiscats dels territoris ocupats- impedeixen que els palestins vagin a la feina, a estudiar, a comprar, al metge o a visitar familiars i amics. Hi ha assentaments israelians que fins i tot impedeixen l'arribada d'aigua potable al territori palestí.

Boicot, desinversió i sancions

El 9 de juliol de 2005, davant la imputació de la política d'ocupació de l'Estat israelià, la societat civil palestina va impulsar una "demanda de boicot, desinversió i sancions contra Israel fins que compleixi la llei internacional i els principis universals dels Drets Humans". De llavors ençà, a tot Europa, s'ha engegat una campanya per impedir la construcció del tramvia a Jerusalem. En aquest sentit, Veolia ja ha perdut contractes per valor de prop de 7.000 milions de dòlars, ja

que els ajuntaments d'Estocolm i Bordeus i les autoritats regionals de West Midlands -a Anglaterra- han preferit no contractar els seus serveis. A França, Alstom i Veolia estan cridats a comparèixer davant el tribunal de Nanterre, acusats d'haver firmat contractes que contravenen la llei internacional.

La campanya sembla aconseguir els primers efectes, ja que, segons afirma el diari israelià *Ha'aretz*, Veolia està considerant rescindir el seu contracte per la gestió del tramvia de Jerusalem i retirar-se del consorci Citypass. A Barcelona, la campanya se centra en la pressió a l'ATM perquè congeli l'ampliació del Tramvia de Barcelona fins que Alstom i Veolia rescindixin els contractes amb el tramvia de Jerusalem i en la cerca de concessionaris alternatius.

ROBERT BONET

GIRONA · REPRESSIÓ

El Síndic català no admet l'existència de fitxers policials

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

El Síndic de Greuges, finalment, ha resolt que no observa cap indicí d'irregularitat en la utilització de fitxers policials per part dels Mossos d'Esquadra en el cas de la crema de fotos del rei. La denúncia, presentada per la Campanya Jo també cremo la corona, va ser interposada davant la constatació de la utilització d'aquests fitxers en la identificació de les persones que van participar de la crema de fotos. En aquest sentit, membres de la campanya van denunciar el fet que diverses de les persones imputades van ser citades pel cos policial a través dels seus propis mòbils particulars.

Diverses persones imputades en la crema de fotos del rei van ser citades pels Mossos a través dels seus mòbils particulars

Davant d'aquesta resolució, la Plataforma antirepressiva de les comarques gironines ha emès un comunicat on critica l'actitud poc valenta del Síndic de Greuges de Catalunya -Rafael Ribó- i el fet que no s'hagi contemplat cap de les proves presentades. També denuncien que, durant el procés judicial fet a l'Audiència Nacional espanyola, la defensa dels acusats va donar a conèixer aquest pràctica i els mateixos mossos que hi van declarar en van reconèixer l'existència. Aquest reconeixement suposa la vulneració de l'article 22 de la llei de protecció de dades, que no permet emmagatzemar dades de ciutadanes si no és que són objecte d'una investigació o representen un perill real per la societat. En el cas de la crema de fotos, segons aquest col·lectiu, la identificació de diverses persones abans que es dugués a terme cap investigació, demostra l'existència i l'ús sistemàtic d'aquestes dades per part dels cossos policials.

El comunicat també afirma que aquesta institució es desacredita amb resolucions com aquesta i que s'aparta del lloc que li correspon segons la mateixa llei: la defensa dels drets de la ciutadania resident a Catalunya. És per això que demanen que el síndic es replantegi la seva resolució i es posicioni "clarament al costat d'aquells ciutadans i ciutadanes que cada dia pateixen els abusos policials gràcies a l'existència de fitxers polítics il·legals".

Per altra banda, el text també recorda el recurs que actualment hi ha presentat al Tribunal Constitucional contra la condemna de dos dels imputats per la crema de fotos.

EDITH LASIERRA MUÑOZ

Indignació als carrers del Raval

Més d'un centenar de veïns i veïnes es van manifestar el 2 de gener a la rambla del Raval de Barcelona per denunciar la sentència que condemna onze pakistanesos del barri a complir entre deu i catorze anys de presó. El sentiment entre els familiars i les entitats que els donen suport era d'indignació i impotència davant del dictamen del jutge de l'Audiència Nacional espanyola Gómez Bermúdez. L'advocat defensor ja ha presentat una petició de trasllat dels presos fins a centres penitenciaris catalans, tot esperant la resposta al recurs contra la sentència que va interposar davant del Tribunal Suprem. JESÚS RODRÍGUEZ

, així està el pati

PALAU-SOLITÀ · LLUITA

Es convoca una vaga a ESSA Palau contra el nou Expedient de Reducció de Jornada

Manel Ros
laboral@setmanaridirecta.info

Les treballadores d'Estampacions Sabadell -ESSA Palau- s'enfronten, una vegada més, a un Expedient de Reducció de Jornada. La història es repeteix i aquest serà el sisè expedient que presenta l'empresa en poc més d'un any. El Comitè d'Empresa -on estan representats els sindicats CGT, UGT, CCOO i FTC-IAC- s'oposa a aquest nou expedient de reducció de jornada i demana al Departament de Treball de la Generalitat que no l'autoritzi.

El 23 de desembre, ESSA Palau va presentar el nou expedient que, si finalment es tira endavant, afectarà 170 treballadores durant divuit mesos. Aquest nou expedient de reducció es dona en un ambient que ja es troba força caldejat arran dels atacs reiterats de l'empresa cap a la plantilla. El Comitè d'Empresa denuncia que, fa menys d'un mes, es va pactar amb l'empresa un expedient de regulació de suspensió de contractes que anava de l'1 de desembre de l'any passat fins al 30 de setembre d'aquest any. Per tant, si s'aprova aquest nou expedient, les treballadores es veurien afectades per dos expedients alhora.

Si l'expedient prospera, afectarà 170 treballadores durant divuit mesos

Segons el comitè, la presentació de l'expedient només és "una nova forma de coaccionar les treballadores perquè acabin deixant l'empresa per la seva pròpia voluntat". Aquests mètodes s'afegeixen al fet que l'empresa s'endarrerix de manera continuada en el pagament de les nòmines, com la del mes de desembre, que les treballadores encara no han cobrat. Pel Comitè d'Empresa, aquest nou expedient és una nova "agressió cap als treballadors per part d'una direcció nefasta". Segons un comunicat del Comitè d'Empresa, l'ambició de la direcció "no té límits" i no només "estàn guanyant molts diners en aquest temps de crisi repartint-se bons milionaris, sinó que pretenen fer creure a les treballadores que aquesta situació ha de ser suportada per tots".

El Comitè d'Empresa exigeix a l'administració que no aprovi aquest nou expedient i torna a demanar a la direcció de la firma que presenti un pla industrial on s'aclareixi el present i el futur de la companyia. Per lluitar contra aquest nou Expedient de Reducció de Jornada, la darrera Assemblea de Treballadores va decidir convocar una vaga a partir del 14 de gener. S'ha convocat una concentració a Barcelona davant la seu de la Inspecció de Treball el mateix dia a partir de les 9:30h.

CATALUNYA · ÉS EL QUART EXPEDIENT QUE PRESENTA L'EMPRESA AUTOMOBILÍSTICA DES DE L'ANY 2008

Seat presenta un nou ERO temporal pel 2010 que afectarà 7.484 persones

ARXIU ELOI DE MATEO

Moment d'una de les diverses protestes que va organitzar la plantilla de Seat durant el 2006

Xavi Miquel
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El nou any ha començat igual que va acabar l'anterior a l'empresa automobilística Seat. A partir del 4 de gener i fins el 23 de desembre, s'ha aplicat un nou Expedient de Regulació de l'Ocupació (ERO), que afectarà 7.484 persones de les fàbriques de Martorell i de la Zona Franca de Barcelona (d'un total d'11.649 treballadores). Aquest ERO contempla la suspensió de 1.100 contractes diaris (en

L'ERO contempla la suspensió de 1.100 contractes diaris i de 5.260 llocs de treball durant 51 dies

interval de dos mesos) i 5.260 llocs de treball repartits entre les tres línies de producció per un període de 51 dies. Les treballadores majors de 53 anys i les que hagin esgotat l'atur estaran exclòs de l'ERO, que va ser pactat entre l'empresa i els dos sindicats majoritaris -UGT i CCOO- el 3 de desembre de 2009. Aquest mateix dia, la CGT va presentar un contrainforme on demanava que no s'acceptés l'ERO perquè no estava justificat. Poste-

riorment, la Generalitat va acceptar l'expedient el 17 de desembre al·legant raons de tipus productiu. Aquest és el quart ERO temporal que accepta la Generalitat des de 2008.

Les polítiques de reducció d'estocs
Seat ha tancat l'any 2009 amb una producció d'uns 300.000 vehicles (encara no s'han presentat les dades oficials), mentre que la previsió era de 348.000 vehicles. Tot i això, durant els darrers mesos de l'any, s'ha vist un increment de la venda de vehicles en general i el Seat Ibiza ha estat el tercer cotxe més venut de l'any a l'Estat espanyol, amb 40.859 unitats. Les previsions de cara al 2010 són de 323.414 vehicles fabricats, tot i que des de la CGT creuen que la xifra està infravalorada, ja que el 2009 ja es va preveure que hi hauria més cotxes venuts que fabricats. A més, això respon a la política logística desenvolupada per l'empresa, d'acord amb els conceptes de *just in time* (basat a reduir l'emmagatzematge de peces per l'aprovisionament) i *estoc mínim* (la reducció fins al mínim del nombre de cotxes del concessionari i de l'empresa en si).

Segons un informe fet per la CGT, l'empresa ha reduït el seu estoc en 142.191 automòbils durant els darrers sis anys, cosa que li ha permès reduir enormement els costos de producció i graduar la producció a la demanda constant del mercat. Així, des del sindicat llibertari s'afirma que la reducció de ve-

hicles "és una dinàmica aliena a la problemàtica creada, teòricament, per la crisi".

Tot i així, segons dades de l'Organització Internacional de Constructors d'Automòbils (OICA), la marca Volkswagen (matriu de Seat) ha passat de produir 52 milions de cotxes l'any 1998 a produir-ne més de 70 milions l'any 2008. Això representa un increment global del 35,81% i un increment anual del 3,58%. En canvi, el descens de l'any 2008 va ser del 2,23%. En aquest sentit, des de la CGT critiquen que "no pot ser que sempre que hi ha baixades en les vendes de cotxes es resolguin els problemes del mercat a costa del factor treball". I afegeixen que, durant els darrers anys, hi ha hagut una gran acumulació de beneficis per part de les grans multinacionals del sector de l'automòbil que "lluny de ser invertits en millores productives estructurals i en un major valor afegit del producte, s'han destinat a l'especulació financera i al repartiment de dividends".

Flexibilitat fora del conveni

Segons el contrainforme presentat per la CGT al Departament de Treball, l'empresa té un altre objectiu molt clar a l'hora de presentar aquest ERO, "la flexibilitat en la producció, amb l'objectiu de modificar les càrregues o els dies de producció en funció dels seus interessos". Segons el sindicat, això ho fa a través dels ERO, ja que cap dels sindicats presents a la fàbrica ac-

ceptaria una flexibilitat laboral d'aquestes característiques en el nou conveni que s'està negociant i que intenta aconseguir uns acords similars als establerts per les treballadores alemanyes de Volkswagen, és a dir, reduir la jornada laboral amb el mateix salari.

La CGT també denuncia altres aspectes com el tema de la borsa

La CGT diu que "Seat està intentant flexibilitzar la producció a través dels ERO"

d'hores (hi ha moltes treballadores que estan fent més hores de les marcades per la jornada laboral) i apunta que, si les dades de l'empresa pel que fa a producció i estoc fossin certes, el nombre de persones que tocaria suspendre temporalment serien 903 persones i no les 1.100 que demana Seat.

26 mesos d'ERO temporals

Aquest nou ERO és el quart que s'aplica a l'empresa des de 2008. El 23 de desembre, va finalitzar l'últim expedient, vigent des del mes de juny. En total, la fàbrica automobilística ha viscut un total de 26 mesos seguits d'ERO. A més, l'empresa encara ha de readmetre un treballador de l'ERO presentat l'any 2005.

, així està el pati

SANT BOI · FA ANYS QUE DIVERSOS COL·LECTIUS CULPEN L'AJUNTAMENT DE L'ESTAT DE DEIXADESA QUE PRESENTA L'IMMOBLE

Les pluges i el desgast fan caure una biga d'un dels edificis de l'Ateneu Santboià

Xavi Miquel
redaccio@setmanaridirecta.info

Una biga de l'edifici més antic dels tres que conformen l'Ateneu Santboià va cedir el 5 de gener a causa de les fortes pluges i del desgast de l'edifici. Quan els bombers -avisats per membres del col·lectiu que gestiona l'Ateneu- i els arquitectes municipals ho van veure, van decidir precintat tot l'Ateneu i tallar el carrer contigu (una de les principals vies d'accés a la població) i van comunicar als membres del col·lectiu que s'hauria de retirar la façana immediatament. Actualment, les obres perquè no s'acabi d'ensorrar l'edifici continuen.

Demanen un procediment clar

El Col·lectiu de l'Ateneu Santboià ha emès un comunicat on assegura que els tres edificis que conformen l'Ateneu són independents i que, per tant, als altres dos edificis, es poden mantenir les activitats que s'hi desenvolupaven. A més, també exigeixen que "la retirada dels elements perillosos es faci amb el màxim respecte vers les restes arqueològiques i arquitectòniques", ja que l'edifici està construït sobre una masia del segle XVII i també hi ha indicis documentats que hi hauria restes de civilitzacions romanes i ibèriques. Des del Col·lectiu de l'Ateneu Santboià, denun-

Imatge de la façana deteriorada de l'Ateneu Santboià

ciem que aquest edifici emblemàtic és víctima d'un conflicte d'interessos a tres bandes entre la constructora Pichuki SL (actual propietària), l'Ajuntament de Sant Boi i la ciutadania com-

promesa amb l'Ateneu. És per això que demanen que "el procediment administratiu sigui clar i de fàcil accés per la població" i que, un cop acabades les obres, es retiri el precinte i "es pugui

continuar amb el projecte social i cultural que fa set anys que es du a terme". Finalment, demanen que l'Ateneu Santboià sigui declarat Bé Cultural d'Interès Nacional (BCIN).

110 anys d'història

L'Ateneu es va fundar l'any 1899, conseqüència de la transformació de la Coral Marsellesa, que volia ampliar les seves activitats i el seu contingut social, cultural i educatiu. D'ençà de la seva obertura, l'Ateneu ha estat un dels principals centres socials de la vila (i fins i tot de la comarca) i ha acollit escoles, una sala polivalent, un cinema sonor o grups de teatre i de ball. Però, a partir de la dècada dels anys 90, sobretot arran de la mala gestió d'un dels presidents de l'entitat, l'Ateneu va començar a caure en l'oblit fins que, l'any 1997, una subhasta irregular feta per Caixa Catalunya va deixar l'Ateneu en mans d'una constructora. Es va desallotjar la gent que hi havia dins i la promotora Pichuki va comprar l'immoble. Des d'aleshores, un grup de joves va okupar l'Ateneu i ha estat gestionant-lo -juntament amb la Junta Directiva- i programant diferents activitats -com la Festa Major Alternativa, festivals, xerrades o tallers- per intentar recobrar el caire popular que havia tingut sempre.

Durant aquests darrers anys, les tensions entre els membres de l'Ateneu Santboià i l'Ajuntament han estat constants i, sovint, des de la ciutadania, s'ha culpant l'Ajuntament de deixadesa i de voler deixar caure l'Ateneu.

TARRAGONA · LA GUÀRDIA URBANA VA AGREDIR 10 PERSONES QUE FEIEN UNA 'PERFORMANCE' DAVANT L'ESTABLIMENT I EN VA DETENIR 3

Concentració davant la botiga Bershka un any després de les agressions policials

Directa El Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

Entre 50 i 60 persones van assistir a la roda de premsa convocada per l'assemblea feminista Cau de Llunes i la Plataforma ciutadana contra els abusos de membres de la Guàrdia Urbana per recordar el nefast episodi protagonitzat per la Guàrdia Urbana de Tarragona ara fa un any. Aquell dia, les feministes feien una *performance* davant d'un establiment Bershka per denunciar que els cànons estètics també són violència de gènere. L'acció va acabar amb tres detingudes, una desena d'agredides i una persona atesa a l'hospital. Els agents implicats en les agressions encara no han estat jutjats i les activistes lamenten que la justícia no hagi endegat cap actuació al respecte. La roda de premsa-concentració per denunciar els fets de l'any passat es va fer davant del mateix establiment on la policia va protagonitzar les agressions. L'acte d'enguany també va coincidir amb l'inici de les rebaixes i, per tant, hi havia un gran trànsit de gent per la zo-

na. Hi van intervenir una portaveu de l'assemblea de Cau de Llunes, l'advocat de les persones agredides i una representant de la Plataforma Ciutadana Contra els Abusos, que es va crear arran d'aquells fets. Durant la seva intervenció, la portaveu de Cau de Llunes va recordar que l'acció simbòlica que va originar la intervenció policial era de "caràcter pacífic" i que, per tant, la pràctica policial va ser del tot desproporcionada. Per la seva banda, la portaveu de la Plataforma ha explicat als mitjans que, des del 7 de gener passat fins ara, han recollit desenes de queixes i denúncies ciutadanes contra les actuacions del cos de la policia local de Tarragona. L'advocat de les tres persones detingudes, Héctor Álvarez, va tancar la concentració amb informacions sobre el procés judicial, que encara resta obert. Segons el lletrat, la fiscalia està estudiant si hi ha indicis de delicte per part d'ambdues parts, després que el jutge ja hagi pres declaració a totes les parts implicades. Tanmateix, va informar que la resolució del procés judicial es pot allargar fins d'aquí dos anys com a mínim.

Una integrant de Cau de Llunes llegeix el manifest de protesta per les agressions policials davant el Bershka

En acabar la roda de premsa, uns agents dels Mossos d'Esquadra van

identificar un dels periodistes que cobria l'acte amb fotografies, corres-

pondal d'aquest setmanari i col·laborador de *La Bicicleta*.

DIRECTA EL CAMP

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · 23 MILITARS REVOLTATS CONTRA LA SEGONA REPÚBLICA SÓN RECORDATS A DIVERSES LOCALITATS

Municipis de sis províncies dediquen carrers a Franco i quinze a Primo de Rivera

Xavi Martí
redacció@setmanaridirecta.info

El dictador Francisco Franco va morir fa quasi 35 anys, però encara resten dempeus el Valle de los Caídos i nombrosos monuments i símbols del feixisme espanyol. Un gran nombre de municipis de diferents províncies de l'Estat espanyol mantenen carrers, avingudes o places dedicades als dos dictadors espanyols del segle xx, a militars colpistes que es van aixecar contra la Segona República i a membres de Falange i de las JONS. La Corunya, València, Santa Cruz de Tenerife, Pontevedra, Lugo i Madrid presenten municipis amb carrers i places amb el nom de Franco, mentre que aquestes mateixes províncies -a més de Melilla, Valladolid, Badajoz, Càceres, La Rioja, Cadis, Soria, Las Palmas i Múrcia- també en dediquen al dictador i fundador de Falange José Antonio Primo de Rivera.

Alguns casos paradigmàtics són els dels generals Mola, Sanjurjo, Moscardó, Yagüe, Millán-Astray i Fanjul

Franco i Primo de Rivera no són els únics que compten amb els seus noms a les plaques dels carrers. 23 militars que es van aixecar contra la Segona República també són recordats arreu. Els casos més paradigmàtics són els del general Mola -amb carrers a Badajoz, Cadis, La Corunya, Lleó, Salamanca, Santa Cruz de Tenerife, Màlaga i Madrid- i el del general Sanjurjo, present a La Corunya, València, Cadis, Lleó, Santa Cruz de Tenerife, La Rioja i Màlaga. Els altres militars més homenatjats són: el general Moscardó, amb presència a Saragossa, Toledo, Santa Cruz de Tenerife, València, Madrid, Guadalajara i Jaén; el general Yagüe, amb carrers a Burgos, Càceres,

La ciutat de Madrid dedica un carrer al general Moscardó, cap de la casa militar de Franco i cap de milícies de Falange

El general Yagüe també rep homenatge en forma de carrer a la ciutat de Madrid

Lleó, Saragossa, Múrcia, La Rioja i Madrid, i el general Millán-Astray, amb plaques a Melilla, Ceuta, Càceres, La Corunya, Lleó i Madrid. Altres generals colpistes també són recordats, però a menys províncies. Són el gene-

ral Fanjul (Conca, Santa Cruz de Tenerife i Madrid), el general Goded (Sevilla i Santa Cruz de Tenerife), el general Queipo de Llano (Ceuta i Cadis), el general Orgaz (Melilla, Sevilla i Madrid), el general Aranda (Ceuta, Las Palmas i

Madrid), el coronel Algarra (Conca), el general Monasterio (Saragossa), el general López Pinto (Cadis), el general Rey (Ciudad Real), els generals Capalleja i Gotarredona (Melilla), el comandant José María Fernández Ladreda, el general Solchaga, l'aviador Joaquín García Morato (Valladolid i Melilla) i els generals Barrón i Castejón (Madrid). Càceres i Jaén fan un homenatge a la División Azul i la província de Valladolid compta amb carrers que s'anomenen *Héroes del Alcázar de Toledo*.

Falangistes als sobres

La província de Valladolid és un exemple de la voluntat d'homenatjar el feixisme espanyol. Els seus carrers recorden personatges que van fundar o van formar part de Falange i de las JONS abans, durant i després de la Guerra Civil. Aquesta província castellana lloa aquests feixistes: Clarenco Sanz (de la direcció de Falange); José Luis Arrese (integrat a Falange sota les ordres directes de Primo de Rivera i governador civil de Màlaga el 1939).

Julio Ruiz de Alda (militar que va ser un dels fundadors de Falange), Manuel Bueno (un dels intel·lectuals que va donar suport a Primo de Rivera), Torrente Ballester (escriptor i periodista que es va afiliar a Falange el 1937 i que va formar part dels intel·lectuals falangistes del Grup de Burgos) i el Padre Llanos (el 1943 organitzà els Cursillos de Cristiandad i després fa tasques doctrinals dins els ambients estudiantils pròxims a Falange).

Ciudad Real dedica carrers a Luís Rosales, poeta que va col·laborar a diferents publicacions falangistes i que tenia un germà que va ser qui va entregar Federico García Lorca als feixistes. Un complex d'habitatges de la ciutat de Burgos pren el nom de Màximo Nebreda, integrant de les juntes de comandament provincial de Falange a Brivesca y Gumiel el 1936 i un

Un grup de cases de Burgos s'anomena Máximo Nebreda, que va ser un dels caps de Falange a Castella i Lleó

dels seus carrers està dedicat a José María Escrivá, fundador de l'Opus Dei. Conca recorda Francisco Ruiz Jarabo, que va ser ministre de Justícia durant el franquisme, mentre que Salamanca i Segòvia, per exemple, tenen carrers amb el nom de Ramiro Ledesma Ramos, un dels creadors de les Juntas de Ofensiva Nacional-Sindicalista (JONS) i impulsor de la fusió amb Falange. Segòvia també té carrers amb el nom de *Frente de Juventudes*, que eren les diferents organitzacions juvenils creades per Franco per l'adoctrinament dels joves segons els principis del Movimiento Nacional. Melilla, finalment, presenta una placa de carrer amb el nom d'Onésimo Redondo, un dels fundadors de les JONS i creador a Valladolid de l'anomenada *Patrulla del Amanecer*, que afusellava cada dia al voltant de 40 persones.

Exaltar l'imperialisme

Ceuta i Melilla, vestigis del colonialisme de l'Estat espanyol a l'Àfrica, estan plenes de carrers que recorden les figures de diferents militars que van atacar zones del Rif i del Marroc amb afany imperialista. Melilla té 27 carrers dedicats a generals, dos a coronels, cinc a comandants, deu a capitans, quinze a tinentes, dotze a alferes i quatre a sergents. També presenta nou carrers amb els noms de falangistes: Rettschlag, Antoni Mira, Antonio Bermejo, Francisco Sopena, Marina Farinós, Meliveo, Pedro Madrigal i Peres Oses. Ceuta recorda un total de 25 militars.

> Assassins al front i a la rereguarda

El 1921, el Rif es va declarar independent i la monarquia espanyola va iniciar una guerra que va causar milers de morts. Amb la massacre, es va gestar una casta d'oficials sense escrúpols, els *africanistes*: Franco, Sanjurjo, Millán-Astray o Goded. Els *africanistes* van utilitzar, per primer cop a la història, el gas mostassa i el foscgen contra els civils al Rif. Després van esclafar la revolució d'Astúries i, durant la Guerra Civil, van exterminar prop de mig milió de persones. La dictadura que van crear, va afuse-

llar unes 200.000 persones i en va empresonar més d'un milió.

GENERAL EMILIO MOLA: Va ser l'autèntic director de la revolta militar de 1936. Des del mateix 18 de juliol, els revoltats, en aplicació de les seves directrius, van practicar l'assassinat premeditat i massiu de civils i militars com a eina per imposar-se a la rereguarda. Mola va liderar el cop a Nafarroa, on la violència política va matar més de 3.000 persones.

GENERAL JOSÉ SANJURJO: Des de Saragossa, el 1923, va secundar el

cop d'estat de Primo de Rivera. Com a director de la Guàrdia Civil, va reprimir durament moviments obrers com el d'Arnedo (Logronyo) el 1932. El mateix any, va encapçalat un cop a Sevilla, que va fracassar.

GENERAL JUAN YAGÜE: El 1934, va comandar les tropes africanes encarregades de combatre el moviment revolucionari d'Astúries. El 1936, va conquistar Mèrida i Badajoz. El 14 i el 15 d'agost, les seves tropes van perpetrar la *massacre de Badajoz*: entre 2.000 i 4.000 persones van ser executades, el

10% de la població de la ciutat. El gener de 1939, Yagüe va entrar a Barcelona.

GENERAL MILLÁN-ASTRAY: El 1920, va dirigir la creació de la Legió Estrangera, un cos adaptat per lluitar a la guerra del Marroc. Es va fer famós per frases com "Visca la mort!" o "Mori la intel·ligència".

GENERAL MANUEL GODED: Va participar en tots els moviments que es van gestar per destruir la Segona República, va dirigir la revolta a Mallorca i després va anar a Barcelona per dirigir el cop militar.

Lampedusa a la Casa Blanca

L'elecció del primer president afroamericà de la història dels Estats Units va despertar moltes expectatives arreu del món. Un any després, malgrat la confusió creada pel jurat del Premi Nobel de la Pau, la política exterior nord-americana no ha experimentat canvis substancials. Emulant la frase del príncep de Lampedusa a la novel·la *Il Gattopardo*, Obama va dir que ho canviaria tot per, finalment, deixar les coses al seu lloc. Els sentiments d'il·lusió i esperança de gran part de l'esquerra s'han esfumat.

Andreu Espasa
BOSTON (EUA)
afons@setmanaridirecta.info

El triomf electoral de Barack Obama ara fa poc més d'un any va provocar reaccions enfrontades en l'esquerra política i social nord-americana. D'una banda, hi havia una minoria d'escèptics amb la marea obamista. Eren els abstencionistes, els votants dels verds o de Ralph Nader, o fins i tot els qui van votar tan sols per garantir la derrota de l'esperpèntic tiquet electoral del Partit Republicà, format per John McCain i Sarah Palin. Eren els qui es prenen seriosament l'Obama més reaccionari, el de les promeses d'intensificar la guerra a l'Afganistan, així com el seu suport al rescat bancari de Wall Street i la seva oposició al matrimoni homosexual, mentre desconfiaven de l'Obama progressista, el que picava l'ullet a sindicalistes, ecologistes i activistes pels drets humans amb vagues promeses.

—
“Obama ha augmentat el pressupost militar per al 2010 en més de 26.000 milions de dòlars”
—

D'altra banda, hi havia els obamistes d'esquerra, profundament il·lusionats amb un candidat demòcrata que semblava, d'alguna manera, per primer cop, “un dels seus”. Malgrat la seva ambigüitat en nombroses qüestions, l'historial polític del primer candidat afroamericà en un país profundament racista resultava prometedora. De jove havia treballat en tasques comunitàries en barris pobres de Chicago i havia seguit les ensenyances pràctiques de Saul Alinsky, el cèlebre activista d'esquerra d'Illinois, conegut pel seu manual per a “radicals realistes”. Des de la seva entrada en la vida política, Obama s'havia mostrat contrari a la guerra de l'Iraq i havia participat en manifestacions del moviment pacifista durant la tardor de 2002, un moment en què quasi tots els líders demòcrates s'alineaven acríticament amb la política bèl·lica del president Bush.

Durant la campanya presidencial de 2008, Obama va aconseguir organitzar i mobilitzar gran part de la joventut progressista. En els primers mesos a la Casa

Blanca, fins i tot semblava que es proposava ignorar les mòrbides estructures del Partit Demòcrata per tal de construir un moviment polític de masses, compromès amb una agenda de canvi polític progressista i vertebrat al voltant de la xarxa de col·lectius locals Organizing For America.

Durant la nit electoral, quan començava a fer-se evident la victòria del candidat demòcrata, centenars de milers de persones van sortir al carrer, embriagades d'una alegria política insòlita en un país on l'apoliticisme està molt arrelat. Els manifestants ocupaven els carrers i xi-xiaven el tan vibrant com ambigu “Yes, We can”. Aquella nit, l'espectre ideològic de l'obamisme era extraordinàriament ampli. Entre els qui van celebrar la victòria, hi havia des de republicans com l'exgeneral Colin Powell i l'escriptor Francis Fukuyama fins a esquerranosos com la intel·lectual socialista Barbara Ehrenreich o Sam Webb, secretari general del Partit Comunista dels Estats Units.

Un any després de les celebracions històriques de la nit del 4 de novembre de 2008, la forta divisió d'opinions sobre el 44è president dels Estats Units ha anat quedant molt difuminada. La quasi totalitat de l'esquerra nord-americana, de manera més o menys explícita, es troba unida en un sentiment de gran decepció. L'acostament entre els escèptics del jo-jà-t'ho-deia i els exobamistes de cor trencat està arribant al terreny organitzatiu. En el moviment pacifista, cada cop sovintegen més els actes conjunts a nivell local entre les dues plataformes antiguerres d'àmbit nacional, fins fa poc enfrontades de manera aparentment irreversible. Es tracta de l'Act Now To Stop War and End Racism (molt activista i profundament desconfiada de tota col·laboració amb l'ala esquerrana del Partit Demòcrata) i de la United for Peace and Justice (una àmplia coalició que combina la feina mobilitzadora amb activitats pròpies de lobby pacifista nord-americà).

Un any acumulant decepcions

Les sorpreses desagradables van començar ja amb el procés de nomenaments ministerials. A la Secretaria d'Estat (ministre d'Exteriors), Obama va formar un equip farcit de falcons neoliberals de l'època del president Clinton, liderats per la mateixa Hillary Clinton i Richard Holbrooke. En el cas de la Secretaria de Defensa —més coneguda com a Pentàgon—, la manca de

Quaderns d'Illacrua 01

DIRECTA 167
13 de gener de 2010

MIRALLS | ENTREVISTA

Michael Löwy

“El problema avui dia és l'atomització i la cultura individualista promoguda pel sistema”

pàg. 4 i 5

BON VIURE

L'economia solidària, pionera en balanç social

pàg. 7

ruptura és encara més evident, ja que Obama ha decidit mantenir Robert Gates en el càrrec que ocupa des que el 18 de desembre de 2006 va substituir Donald Rumsfeld. A més, cal considerar que la importància de la Secretaria d'Estat ha patit un procés de progressiu arraconament en les darreres dècades en detriment del Pentàgon, tal com ha assenyalat Noam Chomsky darrerament. En els últims anys, per exemple, el total de l'ajuda militar i policial nord-americana a Amèrica Llatina ha superat l'ajuda econòmica i social, cosa que no havia passat ni en els moments més calents de la Guerra Freda ("Coups, UNASUR and the US", *ZMagazine*, octubre de 2009).

Obama no ha donat cap senyal de voler revertir aquesta tendència, sinó tot el contrari. El congressista demòcrata Barney Frank, amb el suport de nombroses organitzacions pacifistes i de figures institucionals com l'alcalde de Boston, Thomas Menino, ha demanat una reducció del pressupost militar en un 25% per tal de fer front a les emergències socials que afronta el país en la pitjor crisi econòmica des de la Gran Depressió. La petició no deixa de ser una proposta molt moderada, tenint en compte que la despesa militar dels Estats Units és tan gran com la de la resta de països junts i que 36 milions de nord-americans han de recórrer als cupons governamentals d'ajuda alimentària per no passar gana ("Food Stamp Use Soars, and Stigma Fades", *The New York Times*, 29 de novembre de 2009). El menyspreu amb què el president ha contestat a aquesta proposta difícilment podria haver estat més contundent. Obama ha augmentat el pressupost militar per a l'any

fiscal de 2010 en més de 26.000 milions de dòlars ("Victory for Obama Over Military Lobby", *The New York Times*, 28 d'octubre de 2009).

Amb un gabinet de falcons i un pressupost militar incrementat per enèsima vegada (680.000 milions de dòlars), sembla clar que l'administració Obama no podia fer una altra cosa que traïr el fort sentiment antibèl·lic de la majoria del poble nord-americà, el mateix sentiment de rebuig a les polítiques de Bush que havia possibilitat l'assoliment d'amplies majories demòcrates al Congrés i al Senat el 2006 i la victòria de Barack Obama a les eleccions de 2008.

Macroambaixades i bombarders no tripulats

Diverses promeses concretes tampoc han estat complertes. A hores d'ara, sembla evident que Obama serà incapaç de tancar la presó de Guantánamo en un any, tal com havia promès quan tot just va accedir a la Casa Blanca. Tot el que ha aconseguit ha estat un «canvi de codi postal» del penal —així és com l'ha definit Amnistia Internacional—, de la illa de Guantánamo a l'estat d'Illinois. Un canvi que, segons ha reconegut el mateix president nord-americà, es deu a la importància de Guantánamo com a símbol dels excessos dels Estats Units en la guerra contra el terror. En el conflicte israelopalestí, l'abismal contrast entre les promeses inicials i la nul·la capacitat demostrada a l'hora de frenar la deriva radical del govern israelià, han aconseguit que de l'esperança es passi a un escepticisme radical. És possible que aquest contrast generi una frustració definitiva entre amplis sectors del món

IL·LUSTRACIÓ:
Teo Peiró

àrab. Al blog de Stefan Walt, professor d'afers internacionals a la Universitat de Harvard, s'hi pot llegir: "Mai no vaig pensar que escriuria les paraules següents, però és possible que la gestió d'Obama del procés de pau israelopalestí acabi sent pitjor que la de George Bush?".

Pel que fa a la guerra de l'Iraq, sembla que l'únic canvi real fins ara és el d'haver aconseguit expulsar-la de l'ull mediàtic. La presència nord-americana continua i Obama ha deixat ben clar que els Estats Units no pensen marxar de la zona. Prova prou eloqüent d'aquesta voluntat és la nova ambaixada nord-americana de Bagdad, la més gran i cara del món, una autèntica ciutat dins la ciutat, on milers de funcionaris civils i militars nord-americans romandran de manera indefinida. Obama ha anunciat la construcció de noves macroambaixades, entre d'altres, a Islamabad i Kabul.

— *"La monstruosa dimensió que han assolit les empreses de serveis militars privades farà difícil la retirada de l'Iraq i l'Afganistan"*

És justament a l'Afganistan —o Guerra d'Obama, tal com està sent batejada pel moviment pacifista— on tota l'atenció mediàtica i política s'ha centrat en els darrers mesos. Es tracta d'una guerra que no compta amb el suport actiu del poble nord-americà. Segons una enquesta del Pew Research Center publicada el passat 5 de novembre, un 57% dels nord-ame-

ricans creuen que la guerra no va bé i només un 32% creu que s'hauria d'incrementar el nombre de tropes. En el cas dels votants demòcrates, les xifres revelen un sentiment antiguerres encara més agut. Menys de la meitat creuen que l'ús de la força a l'Afganistan estava justificat en un primer moment i només un de cada cinc demòcrates (21%) es mostra partidari d'augmentar la presència militar.

Tampoc les elits semblen tenir clar fins a quin punt val la pena continuar la guerra. Tal com informava el setmanari neoliberal *The Economist*, no és fàcil trobar nord-americans capaços de mostrar entusiasme pel president afganès Hamid Karzai, a qui veuen tan corrupte com ineficient. El frau de les últimes eleccions ha estat tan evident que ha transcendit a la majoria de grans mitjans. El règim de Karzai també s'ha vist afectat per la publicació del darrer informe de Transparency International, que situava l'Afganistan en el segon lloc en la llista de països més corruptes del món, només per sota de Somàlia. Menys coneguda i comentada és la desesperada situació de les dones afganeses sota l'actual govern, especialment des que aquest ha consolidat la seva aliança amb els senyors de la guerra ("Waiting (and waiting) for a plan", *The Economist*, 21 de novembre de 2009).

Tot i així, Obama ha decidit abraçar una política intensesament bel·licista. Quan va assumir la presidència, hi havia 34.000 soldats nord-americans a l'Afganistan; ara n'hi ha 71.000 i en sis mesos s'arribarà als 100.000. Els bombardejos amb avions no tripulats en territori pakistanès també s'han intensificat amb Obama, fins i tot després de la publicació d'un

—
“Les promeses incomplertes d’Obama han aconseguit que l’esquerra política i social nord-americana comenci a donar signes d’unitat i vitalitat”
 —

informe per part d’un prestigiós *think-tank* liberal, la Brookings Institution, on es demostra que aquests atacs maten deu civils per cada combatent (“Drones kill 10 civilians for one militant: US report”, *Dawn*, 21 de juliol de 2009).

La Guerra d’Obama

Conscient de la impopularitat de la guerra, la Casa Blanca embolcalla l’augment de tropes amb promeses d’una eventual retirada. L’estratègia compta amb la complexitat dels grans mitjans de comunicació. En les cròniques del transcendent discurs del passat 1 de desembre a l’Acadèmia Militar de West Point, les vagues promeses de retirada gairebé van robar del tot el protagonisme a l’aspecte més tangible del discurs: la decisió d’enviar 30.000 nous soldats a l’Afganistan en contra de l’opinió majoritària del poble nord-americà.

L’Administració Obama és conscient que l’oposició a la guerra és majoritària però feble. En la protesta celebrada a Boston l’endemà del discurs de West Point, el pare d’un soldat mort a l’Iraq s’interrogava retòricament: “Permetríem una escalada en una guerra impopular si existís el reclutament militar obligatori?”. En efecte, la intensificació de la guerra és possible, en part, gràcies a l’apatia de la major part d’una societat, que, des del desmantellament del servei militar obligatori l’any 1973, ja no tem veure’s directament afectada per la guerra.

Sens dubte, el president nord-americà té més por ara mateix dels militars que de l’esquerra nord-americana. En aquest sentit, la Guerra d’Obama a l’Afganistan presenta força similituds amb la Guerra de Johnson al Vietnam, tal com ha fet notar el columnista Alexander Cockburn. El president Lyndon B. Johnson també va heretar una guerra i va decidir fer cas a les exigències d’escalar la participació militar del general Westmoreland. Per la seva banda, a finals de l’estiu passat, el general Stanley McChrystal, comandant de les forces de l’OTAN a l’Afganistan, va deixar filtrar a la premsa la petició de 40.000 nous soldats. En comptes de destituir McChrystal per desafiament al poder civil, Obama li ha donat quasi tot el

que demanava (“A year of Obama”, *The Nation*, 11 de novembre de 2009).

És molt probable que l’agressiva política exterior d’Obama també estigui relacionada amb el temor a no poder ser reelegit si es mostra massa tou. Aquesta és la hipòtesi principal de l’influent escriptor catòlic Garry Wills, qui recentment es dirigeix al president dels Estats Units per encoratjar-lo a triar d’una vegada entre ser fidel a l’esperit de canvi que l’ha portat a la Casa Blanca o deixar-se endur pels cíncics i dubtosos càlculs electoralistes. Wills recordava que, en els últims tres mesos, un miler de soldats nord-americans han resultat ferits (un quart del total de ferits des de 2001) i que la majoria d’oficials militars i periodistes que s’atreixeixen a aventurar pronòstics parlen de, com a mínim, deu anys més de guerra. A més, tant a l’Iraq com a l’Afganistan, hi ha més americans dependents d’empreses subcontractades que personal militar. Wills admetia que no serà fàcil retirar-se de l’Iraq i l’Afganistan, a causa de la monstruosa dimensió que han assolit les empreses de serveis militars privades. “Què es pot fer amb aquestes bandes corruptes i impossibles de fiscalitzar? Hem subcontractat tal nombre de deures nacionals que aquests contractistes que, igual que els nostres bancs, han esdevingut massa grans per poder bregar amb ells. Qui protegirà els nostre soldats si no ho fan els nostres guardaespalles mercenaris?” (“A One-Term President?: The Choice!”, *The New York Review of Books*, 3 de desembre de 2009).

Mentre nous fets no demostrin el contrari, les principals polítiques de la Casa Blanca continuen satisfent els interessos dels més rics i poderosos. No hi ha hagut canvi real. Per la seva banda, l’esquerra social i política nord-americana, després d’un període d’expectació i relativa inactivitat, comença a donar signes d’unitat i de renovada vitalitat en la seva lluita per tal de fer prevaler els interessos democràtics de la majoria popular. És molt probable que la lligó d’aquest any perdut sigui la de no tornar a oblidar una de les consignes més famoses de Frederick Douglass, l’exclau fugitiu i brillant escriptor i activista del segle XIX: “Sense lluita, no hi ha progrés possible”.

Foto: Micbaun

L’oncle Sam a Amèrica Llatina: suport als colpistes i noves bases militars

També a Amèrica Llatina la política exterior d’Obama ha resultat enormement decebadora. El cas de Colòmbia és molt il·lustratiu. Durant el tercer debat presidencial entre McCain i Obama, celebrat el 15 d’octubre de 2008 a Hempstead (Estat de Nova York), l’aleshores candidat demòcrata va formular una de les poques concrecions sobre Amèrica Llatina que se li havien sentit fins al moment: va aclarir que no estava en contra dels tractats de lliure comerç en si, però que, en el cas de Colòmbia, la impunitat amb què els sindicalistes eren assassinats exigia un tipus de tractat que inclogués clàusules de respecte als drets humans i de protecció mediambiental.

Des que Obama ha arribat a la Casa Blanca, Colòmbia continua sent el país on s’assassinin més sindicalistes que a la resta de països junts. Tot i així, aquest fet no ha suposat cap obstacle perquè els Estats Units i Colòmbia hagin signat un acord militar que permet a l’exèrcit nord-americà l’ús de set bases en territoris colombians. L’acord ha rebut el rebuig quasi unànime de tot Amèrica Llatina. En declaracions fetes de Londres al diari brasiler *Valor Econômico*, el passat 6 de novembre, el president Lula ha mostrat la seva indignació amb l’acord, que interpreta com una resposta al desmantellament de la base militar nord-americana de Manta (Equador).

—
“Tots els caps militars colpistes hondurenys s’han graduat a l’antiga Escola de les Amèriques, que Obama no ha tancat”
 —

En el cas del cop d’estat a Hondures contra el president Zelaya, la posició de l’administració Obama no ha suposat un canvi en el contingut sinó en les formes. Certament, la diplomàcia nord-americana no ha donat un suport obert i immediat als colpistes, a diferència de l’administració Bush durant el cop d’estat a Veneçuela de 2002. En un principi, els Estats Units van sumar-se a la condemna de l’Organització d’Estats Americans, per bé que les seves accions inicials van revelar la debilitat d’aquesta condemna: Washington no va retirar

el seu ambaixador, tal com van fer els països llatinoamericans i europeus, i la pressió econòmica nord-americana sobre el règim colpista hondurenys fou molt modesta, tenint en compte l’aclaparadora influència econòmica que exerceix sobre aquest petit i empobrit país (7,2 milions d’habitants, el tercer país amb menor PIB per càpita del continent americà).

Probablement, el president Zelaya ja seria de nou al poder si l’administració Obama hagués dut a terme mesures tan senzilles com la cancel·lació de tots els visats i la congelació de tots els comptes bancaris dels líders del règim colpista. La major part de l’ajuda econòmica nord-americana continua, malgrat els detallats informes d’Amnistia Internacional sobre les greus violacions de drets humans per part del règim colpista (incloent-hi assassinats, tortures i violacions de membres de la resistència democràtica). Encara més sorprenent és el fet que els Estats Units continuen entrenant estudiants militars a la Western Hemisphere Institute for Security Cooperation (més coneguda pel seu antic nom, Escola de les Amèriques, situada al Fort Benning, a l’Estat de Geòrgia). No és casualitat que tots els caps militars hondurenys que han liderat el cop s’hagin graduat en aquesta escola de colpistes i torturadors. Finalment, el doble joc de l’administració Obama ha acabat amb el reconeixement de la farsa electoral organitzada pel règim colpista. A Amèrica Llatina, aquest reconeixement només ha estat secundat per Colòmbia, Panamà, Costa Rica i Perú.

El president Obama ha tornat a ignorar les crides d’importants figures de l’esquerra nord-americana. Entre totes aquestes veus, destaca la de Richard Trumka, el president de l’AFL-CIO (el principal sindicat del país). En una carta dirigida a Hillary Clinton, Trumka recordava que, en les condicions repressives establertes pel cop d’estat del 28 de juny, unes eleccions lliures i democràtiques eren senzillament impensables. Entre les víctimes de la repressió s’hi compten, com a mínim, 12 sindicalistes assassinats. A aquestes alçades, la sorprenent sensibilitat que Obama va demostrar en el passat per la vida dels sindicalistes llatinoamericans constitueix una prova més de l’immens cinisme què és capaç de projectar el nou recanvi lampedusà a la Casa Blanca.

“El problema avui és l’atomització i la cultura individual promoguda pel sistema” Michael Löwy

Pensador infatigable de tots els marxismes. Michael Löwy (São Paulo, 1938, i establert a París des de 1969) és una de les veus contemporànies més reconegudes de l’esquerra anticapitalista a Europa i Amèrica Llatina. És professor de l’École d’Hautes Études de Sciences Sociales i investigador emèrit del Centre National de Recherches Scientifiques (CNRS) a França. Després d’anys d’estudi i de publicar una vintena de llibres sobre el marxisme, les religions i la qüestió identitària, Löwy va sorprendre amb la publicació del *Manifest Ecosocialista* (2001) i va implicar-se en la reivindicació ecologista des del marxisme. La seva obra, traduïda a 28 llengües, va des de *La teoria de la revolució en el joven Marx* (1973) fins a *Che Guevara, une flamme qui brule encore* (2007) passant per biografies de Walter Benjamin i Franz Kafka i assajos com *Revolución y Utopía* –sobre religions– i *¿Patrias o Planeta? Nacionalismos e internacionalismos de Marx a nuestros días*. Doncs, això... impressionant.

Marx ha mort ja definitivament, ara sí?

(Riu). La frase “Marx ha mort definitivament per a la Humanitat” ja va ser pronunciada fa temps. La va dir Benedetto Croce l’any 1907. Marx ha mort diverses vegades al segle XX, però d’una manera o altra torna a sorgir on menys se l’espera. Això té a veure amb el fet que Marx és l’analista més agut del sistema capitalista –de la seva lògica i les seves contradiccions– i al mateix temps algú que presenta una alternativa radical. En la mesura que existeixi el sistema capitalista, els problemes plantejats per Marx tornaran a estar a l’ordre del dia.

– *“Algunes de les anàlisis del ‘Manifest Comunista’ són més actuals avui que a l’època de Marx”*

– *“El capitalisme no té propostes per canviar el nostre model de societat”*

Els problemes del capitalisme, sí, però les seves receptes i solucions, també?

Marx no va oferir una recepta, sinó una perspectiva alternativa. Les idees fonamentals de les propostes de Marx segueixen sent vigents. Algunes de les anàlisis del *Manifest Comunista* són més actuals avui que a l’època de Marx: per exemple, va descriure el procés de globalització del capitalisme, que al 1848 tot just començava i que avui sí veiem com ha envaït esferes de la vida humana arreu del planeta. Però, òbviament, avui dia el marxisme no té respostes per a tot. El capitalisme ha pres formes noves –imperialisme, neoliberalisme– i, alhora, les propostes socialistes també s’han enriquit –amb el feminisme o l’ecologia– durant el segle XX. Marx és molt actual, però hi ha qüestions noves que ell no planteja o planteja ben poc, que fan necessària una revisió.

Per exemple?

La qüestió del feminisme. Sense estar totalment absent, perquè Marx o sobretot Engels es van interessar per l’opressió de la dona, el patriarcat no apareix com un tema central. El moviment feminista planteja una nova experiència social, política i cultu-

ral molt important. El feminisme no és contradictori amb el marxisme, però implica una revisió dels plantejaments de Marx per tenir en compte una dimensió de l’opressió i la dominació que als seus escrits no era tan important.

Si la crisi econòmica mundial és la més important de la història del capitalisme, l’esquerra podrà impulsar un daltabaix del sistema?

Per més greu que sigui la crisi, si no hi ha un fort moviment de canvi, el sistema sempre trobarà una sortida. Walter Benjamin deia que “el capitalisme mai morirà de mort natural”. Les crisis ajuden i provoquen una radicalització dels esperits, però poden ser aprofitats per l’extrema esquerra o l’extrema dreta. I ells tenen a tot Europa molt més punts d’avançada respecte de nosaltres. Tanmateix, no hem de ser pessimistes: hi ha revoltes de joves i vagues obreres, creix el suport de les idees crítiques anticapitalistes, el moviment altermundista segueix ampliant espais... Però això no dóna cap garantia. En última instància, dependrà de tots nosaltres. L’objectiu és capitalitzar el descontentament de la població per fer propostes que siguin radicals i alhora es corresponguin a les aspiracions reals de la gent.

Ara que fa 220 anys de la Revolució Francesa, 50 anys de la Revolució Cubana i 20 anys de la caiguda del Mur del Berlín, l’esquerra s’ha quedat sense programa polític pràctic per representar una alternativa real?

El programa revolucionari històric és preciós per a nosaltres. Hem de partir d’ideals revolucionaris del passat com la igualtat, la llibertat i la fraternitat –que cal canviar per solidaritat, ja que la fraternitat és només per als homes– i mantenir unit el fil de la història.

Però l’esquerra avui dia pot presentar el programa de la revolució russa de 1917?

No és suficient, no. Hem de respectar i aprendre de les herències, però adaptar-nos a les noves realitats. Les revolucions del present i del futur seran inevitablement noves i imprevisibles. Les revolucions mai es repeteixen, prenen formes noves, plantegen noves propostes... Aquest és el *charme* de la revolució! “Ni calco ni copia”, que diria Mariátegui. L’ecosocialisme és una temptativa en aquest sentit. Tenim propostes i tenim alternatives concretes.

La crítica des del capitalisme és que l’esquerra es queixa però no té propostes concretes viables. Digui’m algun exemple de proposta concreta.

Els sí que no tenen propostes per millorar el nostre model de

i dia la ista stema”

Michael Löwy va estar a Barcelona explicant les propostes de l'anticapitalisme i l'ecosocialisme per al segle XXI.

FOTOS:
Albert Garcia

societat, l'argumentari del capitalisme és simplement continuar fent el mateix. Nosaltres, en canvi, ja hem plantejat moltíssimes propostes socials, ecològiques o polítiques ja sigui al carrer, als parlaments o als fòrums socials mundials. Per mencionar-ne només una: la supressió del deute extern dels països del Tercer Món. El deute extern és absurd, immoral, ja ha estat pagat i és un mecanisme de dominació dels països del Sud. Les organitzacions socials a llocs com l'Argentina o el Brasil demanen als seus

—
“Les forces tradicionals de l'esquerra han deixat de funcionar com a organitzacions de lluita i cultura alternatives i, en canvi, les noves forces d'esquerres alternatives encara no s'han pogut imposar”

—
“Les revolucions mai es repeteixen, prenen formes noves. Aquest és el seu ‘charme’!”

governos que no paguin el deute sinó que inverteixin aquells diners en despesa per educació, sanitat o serveis socials que no existeixen. És una proposta concreta perfectament viable i no necessita d'una revolució. I, com aquesta proposta, tenim centenars de projectes. El problema és aconseguir una relació de forces favorable per poder-les implementar.

Potser el problema és que no hem sabut explicar aquestes propostes a la gent?

Sí, segurament. Però també hi ha cinema crític, fins i tot a Hollywood, activitats culturals, mitjans de comunicació alternatius com el vostre... El poder dels mitjans de comunicació és immens però no irreductible. A França, abans de votar el referèndum de la Constitució Europea, tots els mitjans de comunicació, els partits d'esquerres, dretes i moderats estaven plenament d'acord i només s'hi oposaven petits grups

Cap a un socialisme ecològic

El Manifest Ecosocialista és una revisió del Manifest Comunista?

No. És un text molt més modest. La qüestió ecològica tampoc és central en l'obra de Marx i Engels malgrat que ells ja intuïen que el capitalisme és un sistema destructor. Una ecologia socialista ha de partir de la crítica marxista al capitalisme però ha de plantejar el seu caràcter destructor de la naturalesa i de les comunitats camperoles i indígenes. Engels diu que la revolució socialista té l'objectiu de substituir les relacions de producció capitalistes per unes més igualitàries, i la propietat privada per la col·lectiva, perquè aquestes són traves per al lliure desenvolupament de les forces productives; això cal revisar-ho i radicalitzar-ho, ja que la revolució també ha de canviar les forces productives. Les forces productives no són neutrals, estan al servei de la lògica del benefici i de la destrucció i, per tant, cal que aquestes forces portin cap a un desenvolupament racional —no fins a l'infinit— dins dels límits de la natura. Els treballadors no poden apropiarse de l'aparell productiu capitalista i posar-lo al seu servei sinó que han de substituir-lo per un nou model de producció.

Això que vostè diu seria un crítica al capitalisme d'estat de la Unió Soviètica.

És clar! La URSS no va fer altra cosa que copiar el model productiu occidental capitalista. L'anomenat socialisme real va ser molt real, però molt poc socialista.

I davant d'aquest repte, quin seria el primer pas ecològicament revolucionari?

Tot l'aparell productiu capitalista està fundat sobre les energies fòssils —carbó i

petroli— i, per tant, el primer repte d'una futura revolució serà canviar les fonts d'energia responsables del canvi climàtic —l'amenaça més tràgica de la història de la humanitat— per energies no sols renovables sinó no contaminants, com l'èolica i la solar. La crítica al marxisme que jo faig és un reclame de radicalitat: no només cal canviar les relacions de producció sinó també les forces productives, els hàbits de consum, el sistema de transports... El que planteja realment l'ecosocialisme és un canvi del paradigma de civilització. La civilització burgesa i capitalista ha portat la humanitat a un careró sense sortida.

Això és teoria del decreixement. L'economista Serge Latouche veu el decreixement com la superació dels models de desenvolupament actual —capitalista— i antic —soviètic. Vostè també?

El corrent del decreixement fa dues contribucions decisives: primer, una crítica radical a la pràctica del creixement il·limitat i continu, que és l'essència del capitalisme; i segon, la crítica al consumisme obsessiu i d'ostentació, i la producció infinita de béns sense cap utilitat. Tot i això, no estic d'acord amb algunes de les posicions dels decreixentistes. Primer, el productivisme i el consumisme són aspectes del capitalisme, i no pots trencar-hi sense posar fi al sistema. Segon, l'alternativa és el socialisme ecològic, i tot socialisme no és la caricatura burocràtica que va ser la Unió Soviètica com diu Latouche. I tercer, el concepte de decreixement sembla ser una inversió del concepte del creixement: és a dir, els capitalistes volen fer

creixer tot, i els decreixentistes volen reduir-ho tot i, per tant, és una visió quantitativa en lloc de qualitativa. Alguns sectors de la producció capitalista no s'han de reduir sinó eliminar —per exemple, la indústria nuclear, l'armamentística i la publicitària—; d'altres sí que cal reduir-les i, progressivament, anar cap a una reconversió —per exemple, la indústria de l'automòbil ha de canviar cap a la producció d'autobusos o trens. Finalment, altres sectors poden créixer, augmentant la despesa en salut, educació i energies renovables.

Una de les crítiques al decreixement és que si l'economia decreix i es redueix el consum i la producció, augmentarà l'atur, la pobresa i la infelicitat de la majoria.

Sent conscients que el procés de transformació de l'economia pot ser llarg i traumàtic, l'Estat ha de garantir el lloc de feina de tots els treballadors. Cal un plantejament clar i contundent, i sovint els decreixentistes no el fan. És a dir, si plantejéssim tancar una indústria d'automòbils, s'ha de reconvertir per produir autobusos o trens; si plantejéssim tancar una central nuclear, cal evitar que els treballadors siguin les víctimes perquè ells no en tenen cap culpa, i se'ls ha de garantir un salari durant un temps per estudiar i adaptar-se a una altra feina. El propi capitalisme va fer ajudes similars per als treballadors durant la reconversió de la mineria. Serà complex i traumàtic, però hem de guanyar el suport dels treballadors industrials per a l'ecologisme. Molts ecologistes cometem l'error d'enfrontar-se als treballadors i quasi culpar-los de contaminar.

d'esquerres i l'extrema dreta. I, en canvi, els francesos van votar no. Algú pot dir que és una excepció, però cal ser conscients que hi ha esquerdes.

A cada elecció que passa, però, menys gent vota les opcions radicalment d'esquerres a Europa. Això és un problema?

Sí, però els motius són complexos. Els partits tradicionals de l'esquerra, sobretot la socialdemocràcia, han deixat de ser forces crítiques per ser variants del mateix model capitalista liberal. Una part molt important de les seves bases deixen de votar-los i, en la seva majoria, es queden a casa sense votar perquè no veuen diferències entre els plantejaments dels partits polítics.

Però tampoc passa a votar l'esquerra radical.

Perquè les forces d'extrema d'esquerra encara són dèbils i estan massa dividides. Tot i això, en països com França, Portugal o Alemanya, s'ha obert un espai electoral modest per aquesta opció que abans no existia.

Creu que hi ha una desconexió mai vista abans entre les avantguardes polítiques d'esquerres —partits, sindicats, ONG, moviments socials— i les masses de treballadors?

Les forces tradicionals de l'esquerra han deixat de funcionar com a organitzacions de lluita i cultura alternatives i, en canvi, les noves forces d'esquerres realment alternatives encara no s'han pogut imposar. És un període de buidor. En paraules de Gramsci, vivim un temps de crisi en què l'antic s'està desfent i el nou no ha aconseguit triomfar. Les classes treballadores estan desorientades, veient la televisió...

El problema és que la majoria de la població ens dediquem a l'hedonisme i a l'oci?

El problema és l'atomització i la cultura individualista promoguda pel sistema. El capitalisme i la seva ideologia vol que els ciutadans se separin els uns dels altres, competeixin entre ells i se'n tornin a casa a veure la televisió. Avui dia s'ha imposat aquest model. I durarà fins que apareguin alternatives gràcies a una crisi, una esquerda del sistema... Imagina't que s'organitza una vaga, i les manifestacions surten per la televisió, i el que estava mirant la tele, l'apaga i surt al carrer a veure què passa. És una tasca llarga i difícil.

Dones pirinenques, emancipació d'alta muntanya

Solucionar l'accés de les persones grans als serveis i desenvolupar iniciatives contra la violència de gènere. Aquestes són només dues de les activitats de suport mutu que porten a terme les diferents associacions de dones de les comarques del Pirineu, que prenen un paper socialment actiu en un medi que sovint no ha reconegut prou la seva importància.

Àlex Romaguera
petjades@setmanaridirecta.info

Un dels sistemes més colossals de la geografia catalana són els Pirineus. Aquest conjunt de serrelades frondoses abraça 200 quilòmetres de menudes poblacions en què la majoria dels habitants viuen del turisme i dels recursos naturals que genera la diversitat biològica del sòl.

De manera formal, és l'home qui assumeix el pes de l'activitat agrària, mentre que la dona sosté la producció que es deriva de les responsabilitats familiars i domèstiques sense deixar el camp i el treball en altres sectors.

Moltes d'elles transiten cada dia per ocupar alguna plaça en equipaments de serveis; altres malden per relançar l'empresa familiar agrària, on normalment figura l'home com a titular de l'explotació, i n'hi ha que mantenen el rol de garantir les feines de casa conscient que no tenen el reconeixement social i jurídic que pertocaria. Unes circumstàncies que les fa vulnerables a qualsevol imprevist i que les impedeix, en molts casos, tenir l'autonomia necessària per emprendre el seu propi camí.

“Posar els ulls de dona per dignificar la vida de la gent de la muntanya” és el principi que guia aquests espais

Si aquesta situació de risc, habitual en l'etapa franquista, el temps l'ha anat corregint, encara hi ha dones que busquen sortides perquè les seves aportacions, invisibles però determinants per a l'economia del Pirineu, les permeti funcionar de forma independent tant en l'àmbit econòmic com personal.

Perspectiva de gènere

A l'Associació de dones de la Vall de Boí, periòdicament s'hi troben unes quantes dones per intercanviar aquesta mateixa inquietud i recuperar el paper que havien tingut com a transmissores de valors culturals i motors de l'economia d'alta muntanya. Des de la seva fundació, l'any 2007, ja són un centenar les dones de totes les edats que s'aixopluguen en aquesta entitat perquè la seva dimensió social i pública recuperi la dignificació del passat, a més de reivindicar la igualtat respecte de l'home en el desenvolupament de l'Alta Ribagorça.

L'Associació de dones de la Vall de Boí, que compta amb una representant

de cada nucli de la comarca (Taüll, Boí, Erill la Vall, Barruera, Durro, Cardet, Còll i els disseminats de Les Cabanasses i Saraió) forma part d'una xarxa de dinamització més àmplia, l'anomenada Dones pirinenques. En aquest paraigua de reflexió, dones de les diverses contrades posen en comú les problemàtiques que comparteixen en la perspectiva de gènere a fi de donar-hi respostes en el seu entorn i davant l'administració. “Volem palesar la capacitat transformadora de la dona en el medi rural, que es gestioni des del nostre punt de vista sense obviar la relació amb els homes, per potenciar un canvi gradual cap a la igualtat entre totes i tots”, manifesten.

A banda de dones de Boí, la xarxa aproxima les dones de les associacions Miravet (Pont de Suert), Vilaller, Amfora (Isona), el Curs Enxarxades Trep, l'Associació Cultural Escunhau, Dones de Sort, i de la Pobla, Rosa d'Abril, La Geganta Desperta i les dones Alleta (Lleida). Totes elles aspiren constituir un altau per situar en l'agenda la demanda del seu paper actiu en la construcció de ciutadania i per resoldre els aspectes que els toca viure en aquesta part del país, com són els derivats de l'envelliment de la població i de la manca de serveis per a les persones grans, en particular de centres de dia i de residències geriàtriques.

Iniciatives en el món rural

La projecció d'aquestes necessitats i la demanda del seu paper democratitzador sorteja les carències orogràfiques de les valls. Gràcies a elles, el Pirineu acull iniciatives contra la violència de gènere i es fa coneixedor de l'impacte que, a causa de la crisi del capital, pateix la dona rural d'aquesta i altres latituds del planeta.

En aquest sentit, els col·lectius femeníns busquen mitjans propis i incorporen accions d'ajuda a les dones víctimes de maltractaments, donen suport als processos d'alletament matern i d'assessorament a les famílies després d'un part. Com també, en la mesura del possible, treballen per mantenir viva la memòria històrica en la descoberta d'indrets on la dona ha sigut protagonista de l'esdevenir. Una prova d'això són les excursions a llocs fèrèctes on van passar antigues lluitadores i la visita periòdica a la maternitat d'Elna (Rosselló), escenari d'un episodi de solidaritat emblemàtic.

“Posar els ulls de dona per dignificar la vida de la gent de la muntanya” és el principi que guia aquest espai de reconeixement singular a través del qual el Pirineu, i per extensió els seus espais veïns, refa aquella fesomia en què la feminitat era garantia d'equitat, de democràcia i d'equilibri social en cadascun dels municipis.

FOTOS: RÀDIO SEU

L'economia solidària, pionera en balanç social

Fa anys que moltes grans empreses editen luxosos informes per cantar-nos les seves excel·lències i convèncer-nos de la seva responsabilitat social. Però perquè una empresa sigui responsable, no n'hi ha prou a mostrar tan sols aquelles ac-

tuacions boniques mentre amaga la porqueria sota l'estora, sinó que ha de fer un balanç social complet. 46 empreses i entitats de l'economia solidària del nostre país acaben de presentar el seu segon balanç social.

Marta Salinas
bonviure@setmanaridirecta.info

Moltes transnacionals que presumeixen de tenir polítiques de responsabilitat empresarial paguen salaris de misèria, ofereixen llocs de treball amb escasses condicions de seguretat, s'aprofiten de la mà d'obra de la població reclusa, promouen el treball infantil, es deslocalitzen quan volen o destrueixen el medi ambient. Naturalment, aquestes actuacions no tenen a veure amb l'essència de la responsabilitat social empresarial (RSE), un concepte que es refereix a l'adopció voluntària, per part de les organitzacions, de compromisos de protecció del medi ambient, dels drets humans i laborals i del bon govern empresarial, més enllà dels mínims legals exigits a cada país.

Tot i que l'origen de la idea de responsabilitat social empresarial es remunta al segle XIX, va ser a partir dels anys noranta del segle passat quan els seus principis i les seves pràctiques es van escampar per Europa. Les grans empreses necessitaven legitimar-se per contrarestar les denúncies que rebien de diverses organitzacions i moviments socials que alertaven de les nefastes conseqüències provocades per les seves activitats. Es van adonar que no els convenia la de confrontació, sinó una bona estratègia de màrqueting social, i van començar a aplicar "a la seva manera" els principis de la RSE. Projectant una imatge positiva als consumidors dels seus productes i serveis, podien, a més, accedir més fàcilment a nous mercats. En el fons, però, tenien al cap l'economista neoliberal Milton Friedman, quan va afirmar: "La responsabilitat social de l'empresa és incrementar els seus beneficis". Més clar, l'aigua.

Aquest abús del concepte de responsabilitat social empresarial, molt estès avui dia, és possible perquè no existeix cap organisme que controli la veracitat d'aquestes polítiques "socialment responsables", cosa que facilita que les empreses es puguin presentar al món com a benefactors socials i ens vinguin cosmètica en lloc d'ètica.

De la RSE al balanç social

D'altra banda, existeixen des de fa molts anys empreses que porten en el seu ADN la responsabilitat social; estem pensant en moltes cooperatives, societats laborals i entitats d'intervenció social, per exemple. Es tracta d'organitzacions que tenen com a finalitat, no pas obtenir el màxim benefici econòmic, sinó satisfer necessitats, i que s'organitzen de manera democràtica i participativa.

Algunes d'aquestes empreses, fartes de veure com les empreses capitalistes s'apropien fraudulentament del terme de responsabilitat social empresarial, han engegat diversos instruments per

mesurar i visibilitzar les seves pròpies pràctiques responsables, unes pràctiques que vénen fent de tota la vida. El més important d'aquests instruments és el balanç social. Aquest balanç, complementari al balanç comptable clàssic, avalua sobretot la democràcia, la igualtat, la sostenibilitat, la participació, la qualitat laboral i professional, així com la compra i la inversió ecosocial de l'empresa. El resultat és un document sintètic que descriu i mesura les aportacions socials, laborals, professionals i ambientals fetes per una organització al llarg d'un exercici.

L'any 2008, la XES (Xarxa d'Economia Solidària) va presentar públicament el resultat del primer balanç social, que van fer 17 entitats d'aquesta xarxa a manera de prova pilot. L'any passat, però, ja van ser 46 les organitzacions que el van dur a terme, algunes de la Xarxa, d'altres no. Sota el lema "Hi ha una economia

que és solidària, fem-la visible!", el resultat d'aquest segon balanç social demostra que les empreses de l'economia solidària poden ser l'embrió d'una economia més justa, democràtica i sostenible, una eco-

La cooperativa La Ciutat Invisible va participar en el balanç social 2009.

fotos: Albert Garcia

Algunes empreses, fartes de veure com les empreses capitalistes s'apropien fraudulentament del terme de responsabilitat social empresarial, han engegat diversos instruments per mesurar i visibilitzar les seves pròpies pràctiques responsables

nomia realment responsable encara que no hi hagi departaments de màrqueting que ho esbombin.

Una eina per fer-nos preguntes

Martina Marcut
(Xarxa d'Economia Solidària)

El balanç social, com s'explica en l'article precedent, té un objectiu extern: de fer visible a la societat que les empreses de l'economia solidària són empreses responsables socialment. Però el plantejament d'aquesta eina no s'acaba aquí.

El balanç social també té un objectiu intern: ser una eina útil per a la organització per analitzar les seves pràctiques, plantejar millores i fer-ne un seguiment. D'aquesta manera les organitzacions poden minimitzar els efectes negatius i maximitzar els aspectes positius de la seva activitat, sobre l'entorn i sobre elles mateixes.

Aquest objectiu es pot entendre com una millora de la coherència de les organitzacions, ajustant els valors de l'economia social i solidària a les pràctiques. Una coherència a la qual ens podem acostar a través d'una observació pacient i continuada de les accions que es realitzen, i revisant la nostra manera de fer.

És a dir, no es tracta de fer reflexions abstractes sobre els grans valors de les entitats (en aquest sentit és probable que ens posem d'acord de seguida), sinó de preguntar-nos sobre el que estem fent, com ho fem, i si aquestes pràctiques poden millorar.

D'altra banda, aquesta mirada atenta a les pràctiques, també és el que ens permet repensar aquests "grans valors", i quin contingut els hi donem.

Evidentment, el balanç social és només una eina, una excusa per recollir unes dades. El procés de reflexió i els processos de millora que se'n despreguin depenen de cada organització. Per això és important que el màxim de persones de les entitats s'impliquin en la recollida de les dades informacions, i que valorin col·lectivament els resultats obtinguts. Actualment algunes de les entitats que han fet el balanç social a l'exercici 2008 han introduït aquests processos de reflexió, però moltes altres encara no.

En el camí que ens queda per recórrer, millorant l'eina i difonent-la, som conscients que hem de significar aquesta dimensió interna del balanç social: No només recollir unes informacions sobre el que fem, sinó també, poder fer-nos preguntes sobre com millorar-nos, i millorar l'ecosistema on ens trobem.

Un de nosaltres

foto: Edu Ponces/RUIDO Photo

Edu Ponces
 fotografia@setmanaridirecta.info

No té més de 25 anys. Almenys no els tenia a principis de 2008, quan vaig disparar aquesta foto a la presó de San Miguel, a l'Orient d'El Salvador, l'Amèrica Central. És un *marero*, un *pandillero* membre d'una organització mafiosa que té l'assassinat com a bandera i es caracteritza per marcar per sempre la pell dels seus com un avís: qui hi entra, no-més en pot sortir en un taüt. Està fent exercici, un matí qualsevol, dins els escassos quatre metres quadrats que un Estat saturat per la violència li ha concedit en una presó que cau a trossos.

És un assassí. Encara pitjor, és un assassí orgullós d'un dels països més petits i més violents del món.

Veient-lo en una fotografia a milers de quilòmetres de distància, és difícil no pensar que ell és, simplement, el mal. Una mostra més d'aquest horror absurd que, sovint, esquitxa els nostres telenotícies i diaris des d'aquesta part del planeta que anomenem Tercer Món. Podria ser un hutu a la Ruanda del 94, un talibà suïcida al Pakistan o un nen soldat a Sierra Leone. És difícil mirar-lo i no pensar que no és un de nosaltres, que no estem fets de la mateixa pasta, que no-

Veient-lo en una fotografia a milers de quilòmetres de distància, és difícil no pensar que ell és, simplement, el mal.

saltres mai podríem ser com ell. Necessitem imaginar que hi ha una frontera infranquejable entre el seu món i el nostre. Però no hi és.

El Salvador té unes similituds sorprenents amb Catalunya. Tenim aproximadament la mateixa extensió de territori i la població salvadorenca s'apropa als sis milions d'habitants de la Catalunya dels 90. La diferència és que, allà, moren assassinades catorze persones cada dia, la majoria per arma de foc.

No és pels dotze mesos de calor. No és per un estrany virus que només afecta l'Amèrica Central ni per un gen heretat dels maies que reclama sang. És per les mateixes coses que vivim aquí, però portades al pitjor dels extrems.

És pels mateixos pares maltractadors que apallissen els seus fills. El mateix Estat que abandona barris sencers. La mateixa ràbia que fa que cremem contenidors als nostres carrers. Són les mateixes armes que es fabriquen al nostre territori, la mateixa història de dictadures i guerres civils. És

per tot això i per mil altres raons que ompliríem desenes de textos com aquest.

El país dels catorze assassinats diaris no és res més que una mostra del que som o, almenys, del que podem arribar a ser.

Ell, l'assassí orgullós, simplement és un de nosaltres.

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

La TVE sense publicitat no agrada a tothom

A partir d'aquest any, menys boques es reparteixen el pastís publicitari televisiu

Manuel Torres

TVE ha passat a regir-se per la nova llei de finançament de RTVE des de l'1 de gener d'enguany. Aquesta normativa, entre d'altres aspectes, elimina per complet la publicitat a la televisió pública estatal. La mesura ha generat opinions diverses entre els actors implicats. El govern espanyol ja informava, a principis de 2009, que la disminució de la publicitat a RTVE era una mesura que ajudaria a ingressar diners a les televisions privades aplegades al lobby Unió de Televisions Comercials Associades (UTECA). Aquest càrrel, per descomptat, veu amb bons ulls que la televisió estatal no competeixi amb ells pel pastís publicitari i demana que les televisions públiques autonòmiques i municipals segueixin el camí de TVE. La Federació d'Organismes de Ràdio i Televisió Autonòmiques (FORTA), però, s'aferra a un model de finançament mixt (amb publicitat i recursos públics).

Algunes opinions sobre la supressió de la publicitat a la televisió

Però la mesura no es veu igual per part de l'Associació Espanyola d'Anunciantis (AEA), per exemple, que diu que provocarà "impactes publicitaris de menys qualitat, inflació de preus i augment de la saturació a la pantalla que restarà *eficàcia* als seus missatges". Tot això, tenint present que netejar d'anuncis TVE suposa disminuir un 24% el total de la publicitat televisiva i "reduir la capacitat de comunicació de les firmes". També acusa les televisions privades d'oligopoli, perquè imposaran -diu l'AEA- preus exorbitants als espais publicitaris.

Els empresaris associats a l'AEA asseguren que "la desaparició dels anuncis a la televisió estatal com-

portarà una contracció del mercat que perjudicarà el consum i crearà encara més atur".

Aquesta opinió va en la mateixa línia que la de la directora del grup de màrqueting Media Planning Group, Marta Coll, per qui la disminució de la publicitat pot propiciar un cercle viciós en què la gent no consumeixi i, per tant, no es produeixin guanyos. Això duria les empreses a invertir menys en promocionar-se, cosa que, en última instància, afectaria els mitjans. Segons Coll, la situació pot ser perillosa perquè "la gent és capaç d'acostumar-se a consumir menys".

Aquesta reducció del consum és, justament, el que defensen moviments com el del *decreixement*, però vist des del seu revers.

El *decreixement* demana que es prohibeixi la publicitat amb l'objectiu d'aturar el reclam constant que provoquen les grans corporacions i

que generen la necessitat artificial de consumir més enllà de l'impresscindible a l'espectador. Per tant, el ritme de consum està lligat a la quantitat d'impactes publicitaris als qual s'exposi la gent.

El model BBC

Per tenir una visió una mica més clara d'allò que representa la no emissió de publicitat, hem de fer una comparació amb altres cadenes públiques de referència. En aquest cas, trobem la BBC britànica, que essent un referent de cadena pública de qualitat -amb les seves limitacions- no emet cap publicitat comercial dins la seva programació. La televisió britànica es finança a partir d'un impost que es cobra a la població per cada aparell de televisió que es tingui a casa (vora els 200 euros l'any per aparell). A més, aconsegueix recursos de la venda de producció pròpia, sobretot de documentals i sèries.

El temps de publicitat

La nova llei de l'audiovisual espanyol aprovada a inicis de 2010 preveu una retallada en els minuts màxims d'emissió de publicitat. Abans, la normativa permetia fins a disset minuts per hora de publicitat comercial. Ara, el màxim ha quedat en dotze minuts per hora per la publicitat comercial, cinc minuts per promocionar programes i dos minuts per telepromoció. La directiva europea de televisió sense fronteres recomana un màxim de dotze minuts per hora. Amb l'eliminació de la publicitat, la cadena estatal haurà de cobrir amb contingut d'elaboració pròpia les 8.200 hores d'emissió que ocupaven els espais publicitaris a TVE1 i Laz.

Això repercutirà en l'ampliació dels telenotícies i en l'augment del temps per les desconexions territorials. Però també augmentaran les repeticions de programes o pel·lícules.

> 'La Llamada del Cuerno', comunicació rural

Fa deu anys que *El Cuerno* ressona per valls i altiplans, platges i pics, congostos, masies i pobles. A finals de 2009 va veure la llum el número 24 d'aquest butlletí d'agitació rural que ha esdevingut una eina de comunicació entre diversos espais alliberats rurals i una revista on donar a conèixer aquestes realitats a d'altre gent: comunicar veus i experiències de les ocupacions rurals i de formes de vida que es resisteixen a engabiar-se en el ciment urbà. Alhora, aquest butlletí d'àmbit peninsular ha seguit de prop diferents lluites en defensa del territori i d'altres antidesenvolupistes. Amb un format aparentment caòtic, on sempre s'ha donat prioritat al que s'escriu (al missatge) i no tant a la maquetació, *La Llamada* conté reflexions, receptes o descripcions de diferents tecnologies alternatives, relats de diferents trobades, poesies o *el cornudo* (un suplement artístic).

El Cuerno va començar a sonar l'any 2000, impulsat des de pobles ocupats de la Garrotxa i espais ocupats de Collserola (rururbans) amb l'ajut de gent de Barcelona. Inicialment, la seva periodicitat era estacional, però la seva aparició es va anar allargant a causa de la poca gent implicada en el projecte. Aleshores, alguns pobles ocupats de Nafarroa, amb un estil que s'apropava més al *fanzine*, van prendre el relleu i, d'aquesta manera, van evitar que *El Cuerno* callés per sempre. Diversos números després, aquest "crit col·lectiu que surt de la terra" continua, ara des d'espais ocupats del Pirineu d'Osca, amb col·laboracions que arriben des de diferents racons peninsulars. A la xarxa, es poden trobar alguns números antics d'aquesta revista a la pàgina de Can Masdeu (www.canmasdeu.net) i, en format paper, la distribueixen El Lokal (al Raval), Kan Pasqual o Can Masdeu. BUFADOR

FREQUÈNCIES LLIBRES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de ooh. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK (només per internet) Barcelona www.rsk.cat | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

La revista del CIEMEN Subscriu-t'hi. Quota anual 12 euros

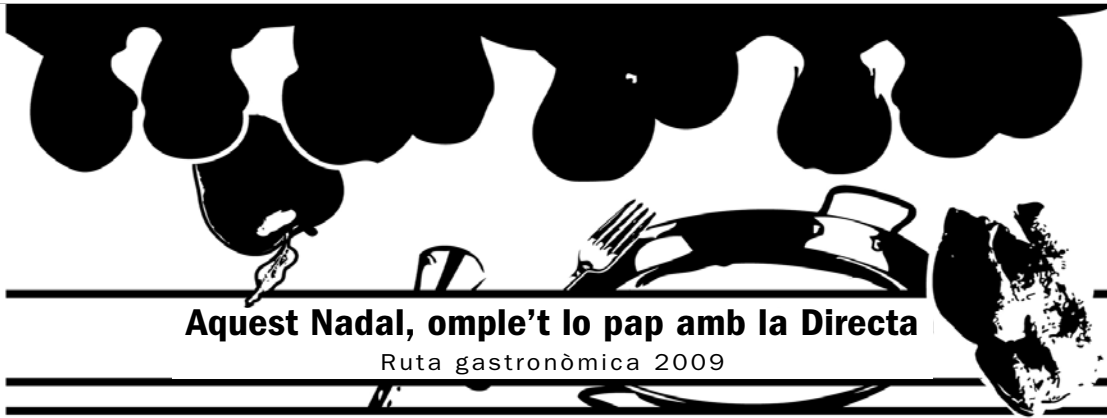
EUROPA DE LES NACIONS

CIEMEN Rocafort, 242 bis, 2n. 08029 Barcelona
T. 93 444 38 00. Fax 93 444 38 09

www.ciemen.cat

PUBLICITAT

, espai directa

Aquest Nadal, omple't lo pap amb la Directa

Ruta gastronòmica 2009

La necessitat i el plaer estan units íntimament a la cuina tradicional i les festes són unes bones dates per gaudir d'un bon tiberi. Per això, aquest Nadal, per cada subscripció que aportis a la Directa, et convidem a dinar al bar que t'agradi més de la llista que et proposem. Perquè sabem menjar bé i, dels àpats, en podem fer una festa, subscriu una amiga o un amic, la veïna o la família i aprofita per trobar-te amb elles tot degustant un menú allà on et vingui més de gust, mai més ben dit. Endinsa't en la creativitat, l'originalitat i la riquesa de la cuina catalana i experimenta la joiosa forma d'evasió amb què ens captiva.

B-12: Cafeteria ecològica i 100% vegetariàna. Especialistes en cerveses artesanals catalanes. - Menjar i cultura popular i alternativa. Esmorzars, dinars, sopars, tapes, sucus naturals, cafè de comerç just, pastissos casolans, menús per a colles... Dilluns a dimecres 08:00-21:00, dijous i divendres 08:00-23:00. Dissabte i diumenge obert per a colles amb reserva prèvia.

B★12
CAFÈ BAR VEGÀ

SLÀVIA: La cafeteria Slàvia és un escenari privilegiat per observar el quefer diari de la capital de les Garrigues, i un punt de referència cultural a les terres de ponent. A més, ofereix música en viu.

Passeig del Terrall, 14Les Borges Blanques · Lleida · Tel. 973140972
info@slavia.cat · http://slavia.cat

C. Rutlla 147. Girona
972 911 333. cafebar-b12@riseup.net
www.b12cafebar.org

TERRA: Des del cor de Benimaclet, a la comarca de l'Horta, el Centre Social-bar Terra contínuem (i ja van 10 anys) alimentant i construint resistències! Cuina valenciana, casolana i ecològica a un dels punts de trobada i treball dels moviments socials de la ciutat de València. Obert: dilluns, dimarts i dimecres: de 12 del migdia a 12 de la nit; dijous i divendres de 12 a 1:30 h.; dissabte: 19:30 a 1:30 h.

Baró de S.Petrillo 9, Benimaclet
València. www.elterra.org

ES PINZELL: Es Pinzell és un bar d'ambient tranquil, per gaudir tant dels nostres sopars de pa amb oli i tapes com de la nostra àmplia varietat de cerveses d'importació, i acabar fent una bona gerra de pomada! Obert de dimarts a dijous de 20h a 1h i divendres i dissabte de 21h a 3h

C/ de les Caputxines, 13,
Palma telf. 971 227 361

MÀQUIA: La Màquia vol ser un espai de trobada i relació dels moviments socials i combatius de Girona. Hi trobaràs un servei de bar, xarxa sense fils, uns soparsboníssims, un espai de debat i crítica social. Obert de dilluns a dijous de 18h a 12h divendres i dissabte de 18h a 01h

c/Vern 15-17 bxs 17004,
972-205363 Girona
www.lamaquia.org info@lamaquia.org

EL BROT: Associació cultural amb exposicions, xerrades, actuacions... encarregada de gestionar el bar del Centre Cultural La Farinera del Clot. Especialista en entrepans i tapes vegetariànes. Obert de 10h a 22h de dilluns a divendres.

Gran Via de les Corts Catalanes 837:
932 324 423, Bcn. elbrot@riseup.net

LOGO ATZUCAC: La Taverna Atzucac és un punt de trobada i d'esbarjo per al

jovent compromès, inquiet, combatiu... Es tracta d'una cooperativa creada fa més de 11 anys, on hi podreu degustar productes de la terra. Horari restaurant: de dilluns a divendres de 13h. a 15:30h. Horari taverna: de dimecres a diumenge de 18h. a 23h. i dissabte de 18h. a 3h.

El Carreró, 31 baix 08301 Mataró
937 551 638 taverna@atzucac.net
www.atzucac.net

EL CAMPUS: El Campus és una taverna-bar, amb vocació d'associació cultural. Es tracta d'un espai intercultural de relació i intercanvi, situat al centre de Reus, i gestionat per la cooperativa Mahlik SCCL. Obert tots els dies de la setmana a partir de les 18h.

C. Sant Llorenç 11, Reus; 977 319 553
info@campusreus.org
www.campusreus.org

MALEA: Cooperativa autogestionària especialitzada en l'elaboració d'esmorzars i berenars casolans i ecològics. A més a més, podreu degustar els nostres tès i infusions d'arreu del món. Obert de dimarts a diumenge. Dimarts i caps de setmana tancada al matí.

C. Riego 16, Sants, Bcn, 93 331 20 30
teteria-malea.blogspot.com

LA TORNA: Ateneu independentista i popular de la Vila de Gràcia, va néixer el 1996 com espai de lluita, trobada i compromís per fomentar la dissidència, la resistència i la transformació social. Està integrat per persones que militen

a l'esquerra independentista, als moviments socials i al teixit veïnal i ens definim com un espai públic no estatal.

C. Sant Pere Màrtir, 37, baixos. Vila de Gràcia. Dijous 19h-00h. Divendres i dissabte 18h-01h www.ateneulatorna.cat

I si no pots participar a la ruta gastronòmica, elegíx entre un d'aquests regals: Tens 5 títols editorials i un dvd a elegir!

LLIBRE-DVD PALESTINA
Un documental en què els i les protagonistes són palestines, que mostren la seua veu, les vivències i demandes, malauradament plenes d'injustícia i d'esperances, d'un ampli ventall de sectors de la societat palestina.

LOT DE LLIBRES ICÀRIA
Repensar la política (Más Madera). El principi de precaució (Más Madera). Economía solidaria (Más Madera). De pronto el Dr.Leal (Nadhari narrativa). Continuar la historia (Antrazyt)

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. LES CORTS: Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB. **GRÀCIA:** Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distribuyines · Or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trèvol · Portugal, 22. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de la Guineueta · Pl. ca n'Ensenya, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canales · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16. **PROBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **BISBAL D'EMPORDÀ:** Casal Estel Roig · Pg Marimón Asprer, 11 1er | Ateneu Libertari Paqueta · Pg Marimón Asprer, 16. **CORNELLÀ DE LLOBREGAT:** El Grillo Libertario · Florida, 40 | CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103. **ESPARREGUERA:** Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El RACO Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 21 | Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64 | Espai Funàctic · Pi i Margall 526. **MATARÓ:** Llibreria Rubafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 91 | Quiosc Arrozit · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Comerç Just · Mercat Municipal | Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45 | La Bodegueta · Pintor Fortuny, 45. **PALAFRUGELL:** Ateneu Palafrugellenc · Ample, 1. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **REUS:** Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Arameteix · Montserrat 3 | La Krida · Sicília, 97 | Ateneu Julia Romero · Santa Rosa, 18. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria India · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Llibreria Recort · Major, 60. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TERRASSA:** L'Estalera · de Baix, 14. **VALÈNCIA:** Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VALLS:** La Maria de Valls · Forn nou, 26. **VIC:** Llibreria La Tralla · Riera, 5. **VILADECANS:** CSO Els Timbres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

SUÏSSA · LA PROHIBICIÓ DEL SÍMBOL DE LA RELIGIÓ MUSULMANA ACCELELA LA PERSECUCIÓ CONTRA LA COMUNITAT ÀRAB A EUROPA

El nazisme apunta cap als minarets

Àlex Romaguera
Barcelona

No hi haurà més minarets a Suïssa. Així ho va decidir el 57% dels votants durant el referèndum celebrat el 4 de desembre per deliberar sobre la presència del símbol islàmic a les mesquites d'aquest país. La iniciativa, promoguda per la Unió Democràtica de Centre (UDC) a proposta de l'ultradretà Partit del Poble Suís (SVP), no obligarà a enderrocar els temples musulmans, però sí que constitueix una escalada en la discriminació de la població àrab en un Estat on l'extrema dreta guanya terreny a base d'atjar la por sobre la cultura islàmica.

El ministre de Transport italià s'ha sumat a la creuada antiislàmica en proclamar el dret dels europeus de defensar "les nostres essències cristianes"

Contra tot pronòstic i malgrat que el govern havia retirat la propaganda de la UDC, només quatre dels 26 cantons van rebutjar la proposta, cosa que consolida la imatge de l'àrab comparat amb una ovella negra a qui cal expulsar. Una imatge que ha estat utilitzada per les formacions neonazis i que ha permès estigmatitzar tota una comunitat i convèncer que el símbol musulmà és una "baioneta" que amenaça la convivència dels europeus. "El minaret no és un edifici innocent; es va utilitzar històricament per marcar territoris i la progressió de la llei islàmica a l'estranger", declarava el parlamentari de la UDC, Oskar Freysinger.

Davant d'aquesta tesi, altres veus adverteixen del perill de "posar al ma-

Marxa de PRO Köln durant el Congrés Antiislàmic celebrat a Colònia el 2008. Els carrers de Suïssa van aparèixer embolcallats de proclames racistes amb motiu del referèndum

teix sac els problemes d'integració, l'islam i el temor al canvi social, reduint-ho a una mera condemna contra els musulmans". Així s'expressava Elham Manea, portaveu de la comunitat àrab a Suïssa, després de conèixer els resultats d'un plebiscit que també abordava la venda d'armes i la despesa d'impostos del combustible per avions. Per Elham Manea, el referèndum s'ha celebrat en un moment especialment llaminer per la ultradreta, que sota la màxima de culpabilitzar els nouvinguts de la crisi econòmica, la desocupació i la inseguretat ciutadana, ha recollit rèdits importants al continent, com es va comprovar durant els darrers comicis europeus, on

les formacions xenòfobes van sumar 21 escons i es van situar a quatre de formar grup parlamentari propi.

La torre de l'iceberg

Alguns socis de la UDC no han trigat a anunciar que traslladaran la consulta als països respectius. Per exemple, el Partit Popular Danès -d'inspiració neonazi-, per mitjà dels seus representants a la cambra baixa, ha advocat per prohibir la construcció de minarets a Dinamarca, on la població musulmana (un 4% del total) no dis-

suï, al qual va dedicar un comunicat molt eloqüent: "Proverbi suís: quan sabem el que sabem i veiem el que veiem, tenim dret de pensar el que pensem". D'altra banda, la Lliga Nord ha afirmat que "representa un triomf contra la ideologia filoislàmica", al mateix temps que ha proposat incloure una creu a la bandera italiana com a "reafirmació de l'arrel cristiana d'Europa". Una tesi avalada pel ministre de Transport italià, el conservador Roberto Castelli, per qui "davant l'atac del sector més intolerant de l'islam, tenim dret de retrobar-nos amb les nostres essències cristianes".

En qualsevol cas, si la fòbia contra els minarets ha colpejat algun indret, aquest és Alemanya, on el principal partit neonazi -l'NPD- aspira a situar la polèmica a l'agenda política, amb l'objectiu de redoblar l'ofensiva contra la població turca a la Baixa Saxònia i Mecklemburg, els *lands* on ja compta amb alguns parlamentaris.

Xenofòbia en extensió

Entre les ciutats d'Alemanya, Colònia és l'epicentre del rebuig a la població musulmana. En aquesta localitat d'un milió i mig d'habitants, situada al cor de la Germània catòlica i seu de les despulls dels Reis Mags, el setembre de 2008 va tenir lloc el primer Congrés Antiislàmic d'Europa, impulsat per la formació local PRO-Köln amb l'ànim d'evitar la construcció d'una mesquita al barri musulmà. Aquella convocatòria va escenificar la islamofòbia creixent que es viu al continent, orquestrada pels partits ultres que van assistir-hi, entre els quals el Front Nacional francès, la Lliga Nord de la Pedània, el Vlaams Belang de Flandes, l'austríac FPÖ del desaparegut Jörg Haider o el Partit Nacional Britànic, el líder del qual -l'eurodiputat Nick Griffin- ha aprofitat el referèndum de Suïssa per acusar el primer ministre Gordon Braun d'"afavorir els immigrants en detriment de la població blanca".

En representació de l'Estat espanyol, PRO-Köln va convidar Democracia Nacional, el partit liderat per l'excantant del grup neonazi Divisió 250, Manuel Candelà. Una formació que, com les seves homòlogues, ha incorporat la campanya Ciutats antiislam en el seu repertori d'actes i manifestacions racistes i ha convertit els minarets i les mesquites esborrades en la marca política dels darrers temps. Tot plegat, amb l'objectiu que, algun dia, es convoquin altres referèndums perquè la icona de la religió musulmana desaparegui d'Europa per sempre més.

Mentre passa això, Brussel·les s'ho mira amb certa displicència i fa cas omís davant l'assetjament que pateix la comunitat àrab arreu del continent i als països de l'Est, on s'havia assentat amb aparent normalitat. Ni la crisi ni l'ús maniqueu dels minarets semblen preocupar una Europa incrèdula de veure com, cada dia que passa, els musulmans són perseguits amb absoluta impunitat.

> Mahoma: l'obsessió il·lustrada

El zel sobre el món islàmic ha crescut de forma exponencial durant els darrers anys. Sobretot arran dels atemptats de l'any 2001 a Nova York, un episodi que l'extrema dreta va presentar com l'expressió del fanatisme i de l'odi desbocat contra Occident. La posterior invasió de l'Iraq i els atacs furibunds sobre l'Afganistan només van accelerar una espiral d'incidentes que, poc després, es van alimentar amb la figura de Bin Laden i els terribles atemptats a Londres i a Madrid. En aquest context, va aparèixer la controvèrsia de les caricatures que el rotatiu danès *Jyllas Psoten* va dedicar a Mahoma el setembre de 2005, que van desfermar una onada de protestes a diversos països musulmans, pels quals l'aparició del seu messies abillat amb una bomba al front esdevenia un insult abominable. Això i l'exhibició d'un llargmetratge del realitzador holandès Ehsan Jami crític amb l'Alcorà han donat munició als partits ultres per demonitzar la comunitat àrab i altres minories ètniques, contra les quals ja es comença a legislar. La consulta sobre els minarets n'ha estat el darrer testimoni.

Democracia Nacional també ha incorporat la campanya 'Ciutats antiislam' entre el seu repertori d'actes i manifestacions racistes

posa de cap centre presidit per aquesta torre, que a banda d'identificar la religió islàmica també serveix per il·luminar i ventilar els recintes.

A l'Estat francès, el Front Nacional de Jean-Marie Le Pen s'ha afanyat a aplaudir el resultat del referèndum

, roda el món

GUATEMALA • UNIÓN FENOSA TALLA EL SUBMINISTRAMENT ELÈCTRIC I EL GOVERN DE COLOM RETALLA DRETS CONSTITUCIONALS

San Marcos, a les fosques i en estat de setge

Ana Paola van Dalen
Barcelona

El departament de San Marcos, a l'occident de Guatemala, es troba en estat de setge des de fa més de tres setmanes. El govern d'Álvaro Colom el va decretar el 22 de desembre perquè, segons s'estableix a l'article 2 del decret executiu, "grups de persones sense escrúpols (...) duen a terme actes vandàlics, com són l'obstrucció de la via pública, el sabotatge a la prestació del servei elèctric i les amenaces i cobraments il·legals per la prestació d'aquest servei, causant anarquia, pertorbació de la pau, la tranquil·litat i la seguretat de l'Estat...". La prestació del servei elèctric que s'esmenta al decret es troba en mans d'Unión Fenosa des de l'any 1999.

La prestació del servei elèctric està en mans d'Unión Fenosa des de l'any 1999

A San Marcos, demanen que Unión Fenosa marxi de Guatemala i es creïn empreses municipals que administrin el servei. Ja fa més d'un any que diverses organitzacions comunitàries i el Frente Nacional de Lucha en Defensa de los Servicios Públicos y los Recursos Naturales denuncien els cobraments indeguts a les factures i l'incompliment de la sentència de la Cort de Constitucionalitat de Guatemala, que els va declarar il·legals; les

represàlies d'Unión Fenosa contra la població a través de la interrupció del servei a les comunitats que protesten per les tarifes altes, la mala qualitat del servei i els cobraments indeguts; la seva política de xantatge, que afecta la sobirania del govern guatemalenc, ja que l'acusa davant de tribunals internacionals sota l'aixopluc del Tractat de Lliure Comerç signat entre Guatemala i els Estats Units; etc. Aquestes denúncies no són noves i, a més, s'afegeixen a l'extens currículum que acumula Unión Fenosa a països com Nicaragua, la República Dominicana o Colòmbia.

Davant l'abús d'Unión Fenosa, que s'inventa multes, altera les lectures de comptadors i factura cobraments per serveis inexistents, unes 60.000 persones de San Marcos es van negar a pagar les factures d'electricitat, cosa que, segons l'empresa, ha suposat unes pèrdues de 80 milions de quetzals -prop de sis milions i mig d'euros. Com a resposta a la pressió popular, el 15 de desembre, Unión Fenosa va decidir tallar els serveis de llum i va deixar municipis sencers sense energia elèctrica, amb les conseqüents pèrdues econòmiques i perills sanitaris. Actuant d'aquesta manera, Unión Fenosa viola el marc legal vigent i el contracte que legalitza la seva operativitat al país. No obstant això, la Comissió Nacional d'Energia Elèctrica de Guatemala, instància responsable per mandat legal de vetllar per la qualitat i el cost del servei, guarda silenci.

Després que es produís el tall d'energia elèctrica per part de la multinacional espanyola, els habitants d'El Rodeo, San Pablo, Malacatán, Catarina Tajumalco i El Carmen van tallar les carreteres d'accés a aquests cinc

municipis i van bloquejar la ruta cap a Mèxic durant dos dies.

Sabotatge i ordres de captura

A més de tallar el subministrament elèctric, la transnacional espanyola acusa el veïnat de San Marcos d'haver sabotat la subestació elèctrica ubicada a Malacatán. Però, segons el Frente Nacional de Lucha, aquestes acusacions són totalment falses i impossibles ja que, des de fa uns mesos, "la subestació està fortament custodiada per forces combinades de l'exèrcit i de la policia i, allà, hi ha més efectius que a les pròpies casernes militars". S'han produït altres sabotatges a Nuevo Progreso i a Coatepeque i, segons el Frente, en tots els casos han estat duts a terme per treballadors d'Unión Fenosa o de les seves filials i no per part de líders comunitaris, com vol fer creure la transnacional.

Unión Fenosa s'inventa multes, altera les lectures de comptadors i factura cobraments per serveis inexistents

El conflicte entre Unión Fenosa i els habitants de San Marcos no acaba amb els talls de subministrament elèctric i de carreteres ni amb els sabotatges. Segons el Frente, l'empresa espanyola ha fet pública una sol·licitud per emetre ordres de captura contra 250 dirigents d'organitzacions populars.

Els manifestants, formats per un grup de més de 5.000 persones, tallen el trànsit de vehicles a les fronteres de El Carmen per cridar contra Unión Fenosa

OLMO CALVO

Desallotjament del Patio Maravillas i nova okupació al barri de Malasaña

Tot en un sol dia. El dia 5 de gener, el conegut Espacio Polivalente Autogestionado Patio Maravillas de Madrid va ser desallotjat sense previ avis per la policia espanyola. Dues hores més tard, el Patio va inaugurar una nova seu al mateix carrer Pez del barri de Malasaña.

D'altra banda, 1.500 persones -segons el col·lectiu- es van concentrar a les vuit del vespre del mateix dia a la plaça 2 de Mayo per denunciar el desallotjament.

Durant l'assalt policial, es van produir enfrontaments i, tal com

expliquen els membres del Patio, la cobertura mediàtica va ser molt important, un objectiu que es buscava durant el desallotjament.

La primera seu -una escola ubicada en un edifici que feia set anys que no s'utilitzava- va ser okupada l'estiu de 2007. Des d'aleshores, el centre oferia tot tipus d'activitats pel barri. La nova seu és propietat d'una immobiliària fallida i feia anys que estava abandonada. El mateix 5 de gener, 600 persones es van anar trobant poc a poc davant la nova seu i hi van entrar per començar a conèixer l'edifici. LAIA GORDI

ITÀLIA · TRES DIES DE GUERRA ENTRE ELS IMMIGRANTS TEMPORERS I LA POBLACIÓ LOCAL RACISTA SOTA L'OMBRA DE LA MÀFIA

La revolta dels esclaus

Julia Onorati
Milà

La *banlieue* italiana es diu Rosarno, una població de Calàbria, governada pel silenci de la *ndrangheta*, un dels grups mafiosos més tancat i impenetrable del país. Els polítics de Rosarno són a la presó, el govern del municipi no existeix: els van jutjar per col·laboració amb la màfia el gener de 2008. Recentment, l'infern: els blancs contra els negres, italians contra estrangers. La *banlieue* italiana o potser només un petit reflex de la temperatura social del país. Ciutadans furiosos a la caça dels estrangers, immigrants tractats com esclaus i el govern deliberant sobre tot el que ha passat sota l'ombra de les organitzacions criminals.

Un noi de l'indret explica que un dels jocs preferits de la joventut de Rosarno és "la caça del negre"

Dies d'autèntica guerra racial. Dos fronts contraposats, com si fos una pel·lícula bèl·lica. Dies de batalla i nits de por, ciutadans armats i bases de la policia entre les dues parts. Un noi de l'indret, entrevistat per alguns mitjans de comunicació italians, ha explicat que un dels jocs preferits de la joventut de Rosarno és "la caça del negre". Es tracta de petits grups d'italians que, armats amb bats o pistoles de bales de goma, es diverteixen apallissant immigrants. Aquests últims són la mà d'obra de la recollida de taronges, tomàquets i maduixes -a 20 euros el dia. Cap d'ells no es troba al país en una situació regular, s'alcen a l'alba, passen el dia sencer al camp i, després, a dormir -tots- en una fàbrica tancada i abandonada, entre rates, deixalles i escòria industrial. Resten en silenci, tot i l'assetjament de la població local que els deprecia pel fet de ser clandestins. Però, de sobte, només pels mitjans que mai havien gosat treure el nas en els quefers de Rosarno, la revolta. Tres dies d'avalots i alarma nacional. El 8 de gener, un tros d'Itàlia va despertar el país amagat a la majoria, entre el deliri dels ministres i les conseqüents justificacions i explicacions de tantes editorials nacionals.

Un grup de treballadors immigrants, temporers de la fruita, es revoltan al municipi de Rosarno, situat a la zona de Calàbria

La policia protegeix un grup de persones que crida consignes racistes

La guerra, després de l'enèsim atac El fet desencadenant va ser l'enèsim atac contra dos immigrants, apallissats per la fúria racista d'algun habitant local. Trets de pistola d'aire comprimit. I els esclaus de Rosarno van sortir als carrers i van destrossar tot el que se'ls creuava pel camí -també armats- a la recerca d'una afirmació més com a persones -sense demandes socials en mà, de moment-, per dir: "Som humans". Perquè els italians han fet ben poca cosa per diferenciar-los de les bèsties. I en aquest punt, els italians -armats- han alimentat tres dies de batalla, que s'han saldat amb uns números impressionants: almenys hi

ha 37 persones ferides entre els immigrants i algun membre de la policia. Hi ha set persones arrestades, entre elles Giuseppe Bono, un italià de 38 anys que hauria intentat envestir amb una excavadora un grup d'africans que avançava a cops de bat. No s'ha comptat la gent contusionada. I, del bell mig dels avalots a les tristes històries personals: dos immigrants van ser ferits a les cames amb trets d'un fusell de caça. Els van trobar al seu refugi, una casa abandonada entre Rosarno i Laureana de Borrello. Els van dur a l'hospital i ara es troben fora de perill. Uns altres dos van ser apallissats a cops de bat. I tot això succeïa just des-

prés que l'Ajuntament hagués aprovat un reglament per l'ordre i la seguretat. El prefecte Luigi Varratta era l'encarregat de mantenir a ratlla els ciutadans alçats en poques hores a "la caça de l'estranger" i fer-los tornar ordenadament cap a casa seva.

La criminalització dels immigrants

Els polítics han respost a la seva manera. El ministre de l'Interior italià, Roberto Maroni, de la Lliga Nord, amb les seves ulleres d'intel·lectual, ha tornat al discurs de "tenir-la dura" -la llei i alguna cosa més-, que és l'eslògan que utilitza la Lliga Nord, acompanyat d'un gest visual i comprensiu amb els braços. Segons ell, la causa de tots els problemes de Rosarno es troba en l'excessiva tolerància concedida als immigrants: "És una situació difícil, però, de fet, determinada per tots aquests anys de tolerància, sense mesures eficaces contra una immigració clandestina que, d'una banda, ha alimentat la criminalitat i, de l'altra, ha generat situacions de fort desgast". Com si la llei Bossi-Fini que regula els fluxos d'immigració a Itàlia -una de les pitjors lleis al respecte, criticada mil vegades per organismes de la Unió Europea- l'hagués fet un altre partit. També hi ha els editorials des del benpensant *Corriere della Sera*, el principal diari italià. Segons Angelo Panebianco, un dels periodistes més llegits del país, la justificació de la revolta de Rosarno és simple i és

culpa dels liberals, però també dels comunistes, per descomptat, italians. Segons paraules literals del periodista: "Hi ha educadors -és inapropiat definir-los com a *deseducadors*?- que han escollit abolir el pessebre i d'altres símbols nadalencs i han donat el següent missatge als immigrants no cristians -i també als petits italians: som un poble sense tradicions o, si les tenim, comptem tan poc per nosaltres que no tenim cap problema per deixar-les de banda per respecte a les vostres tradicions. Entenen d'aquesta manera el respecte recíproc i les polítiques d'integració, aquests educadors contribueixen a preparar el terreny per futurs -i probablement ferotges- avalots socials".

La 'ndrangheta' distreu l'atenció

La *ndrangheta* no té les mans netes. Uns dies abans de la revolta, a Reggio Calabria, capital de la regió, la policia va trobar una bomba fabricada per la màfia. Sovint, a Itàlia, la màfia pensa de manera lineal: per distreure l'atenció, la revolta de Rosarno els ha anat com anell al dit.

I encara els anirà millor quan, calats els ànims i avorrits els mitjans, la *ndrangheta* passarà a recollir els fruits i les ireds dels italians i a oferir feina i protecció, cosa que no fa l'Estat.

Els immigrants han estat expulsats de la població i els que han pogut han fugit pel seu propi peu

Per ara, Rosarno ha estat alliberada: els immigrants han estat expulsats de la població i els que han pogut han fugit pel seu propi peu tot desafiats els trets de fusell. Els que no se n'han sortit s'han hagut d'accontentar amb el seient d'autocar que l'Estat italià ha posat a la seva disposició. Sempre és millor que l'avió -que significa l'expulsió directa-, si no fos perquè la destinació és un Centre de Permanència Temporal (CPA), que és com s'anomenen les modernes presons per immigrants irregulars.

Berlusconi ja ha tornat a l'esfera pública -amb la cara neta de les marques causades per l'estatueta del Duomo- i els mitjans ja tenen un nou tema pel qual interessar-se, fins a la propera Rosarno.

Una altra manera de treballar és possible

oferta
demanda
MERCAT SOCIAL .net

Informa't de totes les ofertes disponibles al sector de l'economia social i solidària

www.ofertademanda.net

Som a Sants,
al servei
de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativestraball.coop

El portal
dels moviments
socials del Camp

www.pobleviu.cat

c/ Escorial 33 Barcelona
Telèfon 932 840 904
disco@disco100.com

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Nit de cultura i reivindicació per la llibertat immediata d'Amadeu Casellas

L'Ateneu Popular de 9Barris acull l'espectacle multidisciplinari del 23 de gener en solidaritat amb el pres

La cultura compromesa ja fa temps que es manté alerta davant la situació del pres anarquista Amadeu Casellas. Després d'un manifest de persones vinculades al món social i cultural publicat el mes d'octubre i dirigit a la consellera de Justícia Montserrat Tura, les persones i grups impulsors del text van decidir anar més enllà i programar una gala de solidaritat per exigir la llibertat immediata del pres. El resultat es podrà veure el proper dissabte 23 de gener a l'Ateneu Popular de 9Barris, que acollirà una nit plena d'actuacions de tot tipus, des del so de Color Humano al clown de Lily Colombia, passant pels monòlegs d'Arnau Vilardebò.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

Quan feia 95 dies que Amadeu Casellas feia vaga de fam, a finals d'octubre de l'any passat, una barreja de grups i persones vinculades al teixit social i cultural compromès van fer públic un manifest on sol·licitaven la intervenció urgent del Departament de Justícia i de la Secretaria General de Serveis Penitenciaris. La situació de Casellas era crítica: es trobava ingressat a l'Hospital de Terrassa amb pronòstic greu, després de 23 anys de presó i sense haver comès cap crim de sang. El manifest, que demanava la llibertat del pres per "raons humanitàries", va rebre el suport de 297 signatures heterogènies d'artistes, programadors, productors, músics, cantants, periodistes, dissenyadors i persones de molts altres sectors socials. Aquest fet va mostrar la força civil de la iniciativa i va complementar les múltiples accions que s'estaven duent a terme als carrers d'arreu per difondre la vaga de fam i denunciar l'oprobri de les institucions catalanes en un moment de forta tensió.

La resposta no es va fer esperar i va arribar signada per la consellera Tura, amb una nota als mitjans on exposava de forma desprestigiadora perquè Casellas continuava en un

Els grups de suport van al·legar que s'estava falsejant la informació relacionada amb Amadeu Casellas

centre penitenciari. Els grups de suport van reaccionar immediatament, van desmentir diverses de les declaracions de Tura i van al·legar que s'estava falsejant la informació relacionada amb el pres, que ja hauria d'haver sortit en llibertat.

Amb aquesta demostració de força, la cultura compromesa es va animar a organitzar un acte que anés més enllà del manifest i que fes més visible i més material el suport a la lluita de

Casellas. A partir d'aquí, es va començar a treballar la idea d'organitzar una nit d'actuacions pluridisciplinàries a inicis d'any a Barcelona, molt participativa i en què hi participés gent de tot tipus, tant a l'escenari com al públic. L'Ateneu Popular de 9Barris va ser l'espai escollit per acollir l'acte, que va aglutinar més d'una quinzena d'actuacions solidàries només en una setmana. En aquest sentit, cal dir que la vetllada del proper 23 de gener no compta amb cap tipus de suport institucional, sinó que s'ha organitzat i es durà a terme de forma totalment autogestionada, amb la col·laboració dels grups artístics, regidores, suport logístic i persones voluntàries que treballaran pel bon funcionament d'aquest conglomerat d'espectacles. Alhora, el grup organitzador també pretén recollir suport econòmic per la defensa del pres amb un bo d'ajut, com a entrada, per un import de sis euros.

La solidaritat artística a escena
La cultura del foc serà l'encarregada d'inaugurar l'espectacle amb una performance a l'exterior de l'Ateneu a càrrec dels Diablos de Sant Andreu. A partir d'aquí, començarà l'actuació a l'escenari, on s'aniran entrelaçant les arts escèniques, el circ, la música i poesia. Els monòlegs i la funció de mestre de cerimònies seran assumits per l'escriptor Matthew Tree -també

col·laborador de la DIRECTA- i per Arnau Vilardebò, actor i monologuista consagrat dels escenaris independents catalans i activista cultural des de finals dels anys 70.

Maldoror i La Petite Sof seran els grups que aportaran la poesia, amb petits acompanyaments musicals d'acordió, que donaran pas a les *performances* de *I am what I am* i de *Càndida*, on s'inclourà el component plàstic a través del treball amb pintura.

El toc clown i l'inici del circ l'aportarà la pallassa Lily Colombia, que fa anys que treballa a nivell internacional i que ha col·laborat amb d'altres artistes contemporanis reconeguts, com Jango Edwards. També dins l'àmbit del circ, hi haurà les actuacions de teles de B&B i el trapezi d'Airis. La música tindrà un espai destacat a la gala, des del petit format amb l'humorístic Daniel Higiénico fins al mestissatge de gran format dels retornats Color Humano i el seu so mític de finals dels 90.

Enmig, el rap de Doble Zero, l'essència jamaicana dels Reggae Night Reunion i el rock de Juanito Piquete. Lògicament, la rumba tampoc no hi faltará i vindrà acompanyada dels acords de Larumé, que es defineixen ells mateixos com "un grup poèticament transgressor de l'*underground* barceloní".

Els nous formats també hi seran presents amb les vídeoocreacions de VJ

Albània, un Albert Sitjes que ens comenta amb música i imatges les seves pròpies experiències balcàniques i creador de *Balkatan Experience*.

Espectacle multidisciplinari per la llibertat d'Amadeu Casellas

23 de gener - 21:30h.
Ateneu Popular de 9Barris.
Bo d'ajut: 6 euros.

> Casellas anuncia una nova vaga de fam a partir del 20 de gener

Quan encara no s'havia acabat l'any, Amadeu Casellas es va poder comunicar amb la gent del seu grup de suport i els va dir que tot continuava igual, que les condicions dins el centre penitenciari no havien millorat i que, en conseqüència, anunciava una nova vaga de fam a partir del 20 de gener. Fent repàs del seu expedient penitenciari, Casellas ha complert onze condemnes des del primer ingrés provisional l'any 1979. Durant els 80, va ser detingut i encausat en diversos processos relacionats amb atracaments a bancs a mà armada amb l'objectiu de finançar lluites obreres, que el van fer entrar a la presó des de 1987 fins a l'actualitat. Durant tots aquests anys, Amadeu Casellas ha denunciat reiteradament la vulneració de drets dins el sistema penitenciari actual, les condicions dins les presons i la desatenció de la justícia davant d'aquesta realitat. Aquesta reivindicació ha fet que les institucions s'hagin acarnissat en la situació del pres i l'hagin privat dels drets més bàsics. Entre ells, la seva llibertat després de 23 anys.

CINEMA

Crítica fosca de l'egoisme humà

Kieslowski reflexiona sobre les decisions quotidianes de les persones

Una de les millors notícies de l'any 2009 pel que fa al mercat videogràfic va ser la comercialització, en dos volums, del reputat *El Decálogo de Krzysztof Kieslowski*. Després dels grans problemes patits amb la censura arran de *Sin final*, amb la posterior i fatalista resposta d'*El azar*, *El Decálogo* va ser el darrer gran treball del cineasta en la seva magnífica etapa polonesa. En un país que començava la transició cap al capitalisme mitjançant l'auge i el triomf electoral de Solidaritat, Kieslowski va treballar aquest petit monument per la televisió del seu país: deu ficcions de prop d'una hora de durada que tracten -de manera més o menys evident- dels deu manaments cristians.

Ignasi Franch
expressions@setmanaridirecta.info

Poster erosionat per les dificultats que li van suposar els comentaris polítics inclosos als seus llargmetratges precedents, l'autor apostà més aviat per l'anècdota íntima. Condicionada per les limitacions materials inherents al seu origen televisiu i a la seva extensió, l'obra és més austera del que va ser habitual en el director: es continuen incoent plans simbòlics, algunes imatges d'estètica refinada (i fins i tot alguna solució experimental, com la fotografia enfosquida -peculiar- de *No mataràs*), però el to general sembla més proper al teatre filmat. Això no és necessàriament negatiu: dimensionant el treball interpretatiu, neixen moments bergmanians d'esmolada intensitat dramàtica, a episodis com *Honraràs a tus padres*.

La moral d'un no creient

No s'ha d'entendre *El Decálogo* com una obra religiosa, encara que les enigmàtiques aparicions d'un lacònic personatge-observador semblin representar la figura d'un Déu que observa i, en ocasions, aconsella amb la seva presència en moments feta, però que respecta el lliure arbitri de les seves creacions. Procurant reduir els molts camins que exploren les diverses ficcions, *El Decálogo* és una mirada sobre la fe i la moral realitzada per un no creient. Un artista que, nascut en un país marcat pel cristia-

nisme i on l'Església estava assolint una importància creixent en el postcomunisme que es preparava, no podia negligir la importància d'aquests dogmes. Kieslowski es va interessar per les decisions quotidianes dels individus i el seu abast moral partint d'una impressió: l'incompliment constant d'unes directrius de conducta, en alguns casos generadores d'un ampli consens social, dins el sí d'un país catòlic. Però remetria a aquestes lleis esdevenia una manera potencialment revulsiva d'atacar l'egoisme que l'autor detectava en la societat contemporània i que és el fonament reconegut de la sèrie.

És una obra on es veu un Kieslowski pessimista i un xic decebut de la raça humana

Aquests punts de partida es materialitzen en una obra fosca, on sovintegen les accions mesquines -en ocasions absolutament gratuïtes- i on fa acte de presència, de nou, el Kieslowski pessimista i un xic decebut de la raça humana. Sobta i atrapa, per exemple, el joc de creació de personatges que fonamenta la memorable *No mataràs*: un taxista inicia la seva jornada cometent diverses petites

mesquines fins que és assassinat, també sense motiu aparent, per un jove. Victima i botxí actuen, en diversos graus, de manera menyspreable, però ambdós acaben mereixent compassió en el moment de la mort. I els minuts finals, esfereïdors, són una dura crítica a la pena capital, on l'Estat sorgeix com un tercer personatge mesquí que incompleix la seva llei (i el corresponent manament) i s'atorga la legitimitat de poder acabar amb una vida.

Si en l'episodi esmentat Kieslowski i el coguionista Krzysztof Piesiewicz aprofitaven per abraçar la crítica sociopolítica, majoritàriament tracten conflictes íntims. La primera peça, *Soy el señor, tu Dios*, és una exploració estimulante dels sistemes de creences. El seu protagonista creu en la ciència i en la computació de dades i això el separa moderadament d'una germana religiosa. Ambdós ofereixen missatges contradictoris al personatge que els uneix, el petit fill d'ell, que també pateix una petita crisi existencial. En aquest ambient de dubte i reflexió, s'esdevé la tragèdia, que provoca la resposta irada d'un pare desbordat que no pot enfocar la ràbia en la seva fe cap a la ciència i explota contra un Déu en qui no creu. Altres episodis, com *Santificaràs las fiestas o Honraràs a tus padres*, s'allunyen dels manaments i esdevenen estudis de personatges i de relacions un xic extremes.

L'obra, en tot cas, resulta solidària: el conjunt s'ageganta i assolix una dimensió que transcendeix les unitats que el conformen, per molt que alguns capítols siguin, en ells mateixos, pur or cinematogràfic.

> Filmografia

Krzysztof Kieslowski,
El decálogo 1 (Emon, 1989).

ARTS ESCÈNIQUES

Persecucions de cotxes, sense cotxes

Versus Teatre acull una paròdia de les històries d'espionatge que s'alimenta amb teatre de l'absurd

Els creadors de *Els malvats* defineixen aquesta obra com "una trama d'espionatge inicialment complexa, posteriorment confusa i finalment impossible de seguir que té el seu clímax en la persecució d'esquiadors més gran que s'hagi vist al teatre". El text de Biel Perelló l'escenifica la Companyia Viuda de Iguana e Hijos i totes plegades aconsegueixen que la peça es converteixi en "molt més que un simple homenatge a Hitchcock; un plagi en tota regla".

Xavi Martí
expressions@setmanaridirecta.info

Els Malvats és una autèntica paròdia del gènere cinematogràfic que parla d'històries d'espies, on els dolents són molt dolents i el personatge protagonista, que normalment és ximple i guapo, sempre es queda amb la noia. L'argument de l'obra s'inspira en *El hombre que sabía demasiado*, una de les cintes de Hitchcock que difonien la propaganda nord-americana durant la guerra freda. L'obra de Perelló aconsegueix ridiculitzar aquestes històries i que el públic, gràcies a l'allau de gags verbals i gestuals, no pugui parar de riure durant una hora i vint minuts.

Cadascun dels intèrprets de l'elenc, format per tres actrius i cinc actors, porten a escena més d'un personatge. A *Els Malvats*, la imaginació és la que fabrica la majoria d'elements d'atrezzo, ja que els objectes incorporats es poden comptar amb els dits de les mans: quatre cadires fan una església i dues persones amb les espatlles

Els Malvats

Autor: Biel Perelló.
Direcció: Jordi Frades i Biel Perelló.
Gènere: Teatre.
FINS EL 24 DE GENER.
VERSUS TEATRE.
C. Castillejos, 179. Barcelona.

tocant-se són un cotxe. L'obra és idònia per descobrir com es pot matar un espia amb una arma carregada de pudor i per saber què cal fer per guanyar un prova d'esquí. Un magnífic exemple de teatre de l'absurd, amb moltes carretades d'ironia que prohibeixen mantenir-se serioses i que amaneixen la crítica amb rialles.

ARTS ESCÈNIQUES

Històries anònimes en autèntica Super8

Marta Camps
expressions@setmanaridirecta.info

És hora de treure la pols a les pel·lícules de Super8 que tinguem en caixes al fons de l'armari perquè tornen a estar a l'ordre del dia. Les arts escèniques multidisciplinàries reprenen l'ús de càmeres feixugues per captar aquella imatge que parpelleja i deixa aquell to de sèpia a les experiències quotidianes.

Amb aquesta idea, el creador i músic Antón Coimbra presenta, a la Riereta, un conjunt d'experiències teatralitzades i acompanyades de pel·lícules i diapositives manipulades amb una màquina d'escriure. Tal com ho defineix ell mateix, "un collage multidisciplinari" que ens parla de viatges anònims; històries que en aparença no tenen res en comú, protagonitzades per persones corrents que viatgen, cadascuna pel seu propi motiu i dins els seus propis mons. La teatralització d'aquests moments i fragments de vida van a càrrec d'Emily Goddard i Natàlia López, que mostren els

Los pequeños nada

Creació i direcció: Antón Coimbra.
Gènere: multidisciplinari / teatre / audiovisual.
26 i 27 DE GENER.
TEATRE LA RIERETA.
C. Reina Amàlia, 3. Barcelona.

detalls d'un autoestopista amb sort, una dona que neteja les cabines d'un vaixell, una família australiana a qui fan un regal i el retorn d'una estudiant al seu país d'origen.

, expressions

CÒMICS

Rupay i la violència política al Perú

La Oveja Roja presenta un nou títol de còmic compromès

Tres autors de Lima s'agrupen per recordar i plasmar, sense pèls a la llengua, històries de violència política esdevingudes al Perú entre 1980 i 1984. A la presentació, ho deixen ben clar: "És la crònica d'una tragèdia, d'una barbàrie, d'una guerra popular", que ens arriba de la mà del projecte independent La Oveja Roja.

Rupay

Autors: Luis Rossell, Alfredo Villar i Jesús Cossío.
Editorial: La Oveja Roja. Madrid, 2009.
Pàgines: 120.

Estel Barbé
expressions@setmanaridirecta.info

El punt de partida el marca el PCP Sendero Luminoso un 17 de maig de 1980, amb la crema de les actes electorals d'un poblet anomenat Chuschi. Una gaspura que encendrà una flama revolucionària que, malauradament, com a dany permanentment col·lateral, acabarà cremant les classes més baixes. La pàgina principal aliada i víctima del grup -viurà atemorida entre la fam de les *retirades*, les amenaces de contrarevolució, la submissió als líders i els canvis de vida imposats per les noves juntes.

Aquest context no s'entendria sense l'acarrissament creixent d'un exèrcit que cada vegada té més clar que cal vèncer amb les armes que calgui. Alhora, amb una petita ajuda de l'Escola

de les Amèriques, que aportarà al context peruà aquelles estratègies que ja s'havien començat a provar a l'Argentina i a Xile. Una d'aquestes, les detencions massives i desaparicions als estadis, com el de Huanta, on l'inhumà *Comandante Camión* va instal·lar cambres de tortura i execucions al més pur estil medieval.

Les conseqüències de tot plegat: més de 69.000 víctimes en cinc anys, executades, torturades i recuperades per la Comisión de la Verdad y Reconciliación. Justament, els autors plasmen en vinyetes les conclusions d'aquest organisme dedicat a fer memòria i a cercar justícia contra la impunitat d'uns crims que es podrien qualificar d'extermini. El resultat final són narracions cruels, mostrades en el seu estat més salvatge i traspassant els límits d'humanitat que esborra qualsevol guerra, popular o no.

LLIBRES

I per què l'expliquen, si no és certa?

De la mà de Viena Edicions ens arriba, amb la traducció impecable al català de Maria Rossich, *La història immortal*, que Orson Welles va portar al cinema el 1968. Isak Dinesen, pseudònim de Karen Blixen, és autora d'altres obres que també seduïren la gran pantalla, com *Memòries d'Àfrica* o *El festí de Babette*.

La història immortal

Autor: Isak Dinesen.
Viena Edicions, col. El Cercle de Viena.
Barcelona: 2009.
Pàgines: 128.

Sònia Moll
expressions@setmanaridirecta.info

La indignació per l'atreviment de la ficció, dels qui es dediquen a contar històries que no han succeït mai -els qui s'entenen a crear, a ampliar els límits de la realitat-, és el que mou el senyor Clay -un vell comerciant de tel del Canton de final del segle XIX que s'ha enriquit amb l'habitual menyspreu a l'honestat i a l'escrúpul- a demostrar al món que encara és capaç d'aconseguir tot allò que es proposi. La prova de força serà convertir en realitat la història que va sentir explicar en un vaixell mercant i que, segons sembla, no ha passat mai de debò.

Un vell ric ofereix cinc guinees a un jove mariner perquè li faci un fill a la seva jove esposa. Dels tres personatges, al senyor Clay només li cal buscar-ne dos. Per aconseguir-ho, ho té tot: la fidelitat del seu comptable, el jove Levinsky; els diners per comprar qui sigui i l'obsessió per exercir el poder.

El que no sap -i potser no sabrà- és que la història que fa anys, o segles, que circula de port en port té, com la vida mateixa, vida pròpia i que ni ell ni ningú pot decidir el destí de les persones -i encara menys de les històries. Com el vell Gepetto, un cop engegats els mecanismes de la narració -de la vida?, el senyor Clay corre el risc de quedar-se amb els fils dels seus titelles, els fills discòls del seu imaginari, a les mans.

LLIBRES

Síntomes de l'esgotament del sistema

Oriol Martí Sambola
expressions@setmanaridirecta.info

L'actual crisi financera és un fenomen aïllat en el creixement sostingut de l'economia capitalista? Segurament no, o almenys així ho posa de manifest Vicente Verdú (Elx, 1942) al seu últim assaig, dedicat a sostenir la tesi que l'actual context econòmic és l'exemplificació de l'esgotament d'un sistema i d'una cultura que ha arribat al zenit de la seva pròpia depravació.

Aquest assaig breu, lúcida i profundament crític, va molt més enllà dels innombrables estudis que s'han elaborat arran de l'actual context econòmic. D'aquí el seu interès: avui, a diferència d'altres períodes adversos, el sistema no es remou pas per reacomodar-se, sinó que dona senyals d'angoixa i incapacitat transformadora. L'autor analitza com es desmunta el sistema actual des d'un punt de vista econòmic, però també des del vessant social, polític i de valors. A qui li interessi la visió integral dels fets i des de diverses disciplines, els salts des del camp econòmic a l'antropològic o

El capitalismo funeral

Autor: Vicente Verdú.
Editorial: Anagrama (col·lecció Argumentos)
Barcelona, 2009.
Pàgines: 194.

sociològic són continus. Fenòmens com la por (que en un llenguatge postmodern ja es coneix metafòricament com el *perfum de la vida*), el pecat, les deixalles, l'evolució i la barreja de les últimes tendències urbanes i globals, el futur de l'automòbil, les noves formes de fer política, entre altres, són analitzats amb rigor i humor per l'autor.

Un assaig de lectura imprescindible per entendre una mica menys la realitat que ens envolta i convertir aquesta incomprensió (argumentada) en un fet crític per les nostres vides.

LLIBRES

Ficció reveladora i intriga inquieta

Oriol Martí Sambola
expressions@setmanaridirecta.info

Una història heterodoxa, tant dins com fora de la pròpia novel·la. David Monteagudo -treballador en una cadena de muntatge de cartons que empaqueten cada dia milers de llibres de Stieg Larsson- és un escriptor gens reconegut que, quan va haver acabat la seva primera novel·la, la va enviar a l'editorial Acantilado amb un descuit imperdonable: va oblidar indicar les dades del remitent.

Gràcies a algunes casualitatsafortunades que no vénen a to, finalment, autor i editorial van poder engegar el projecte de publicar aquesta fantàstica novel·la, que s'ha convertit en la revelació de la ficció en castellà de finals de 2009. *Fin* és una novel·la de ciència ficció que es desenvolupa durant una trobada de vells amics que es retroben després de molts anys. Amb més o menys entusiasme, tots els convocats van arribant a la cita. Bé, tots menys un. Per què no ha vingut? Què està passant? On és la llum? On són els altres? Hi ha algú, aquí?

Fin

Autor: David Monteagudo.
Editorial: Acantilado
Barcelona, 2009.
Pàgines: 350.

Una novel·la que ens transporta a la intriga més directa i pura, amb reminiscències d'obres com el *Mecanoscrit del Segon Origen* de Pedrolo, *La Carretera* de Cormac McCarthy o la sèrie televisiva *Lost*. Aquesta història de continguts apocalíptics té la gran virtut d'aconseguir fer arribar al lector la pressió de la inquietud -acompanyada d'un profund sentiment de solitud- que comporta el fet d'estar vivint una realitat situada al llindar de la terrorífica inexplicabilitat dels fets. Una autèntica amenaça a la raó.

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs ...

Fundació Tam-Tam · 93 218 92 39
tantam@ibernet.com

COPA
MENS-
TRUAL...
L'ALTERNATIVA ALS
TAMPONS.

Laciutatinvisible
www.laciutatinvisible.org

Rioco 35 baixos · 08014 BCN · 93 298 99 47

una altra economia és possible

www.coop57.coop

servis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral. 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 :: coop57@coop57.coop

L'ACCENT

Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat

www.laccent.cat

QUESONI

www.quesoni.cat

Il·luminació i sonorització d'esdeveniments.

Telèfons de contacte:
Uri: 626 824 345
Tobal: 677 338 594
Pep: 699 694 872

Cardedeu, Països Catalans info@quesoni.cat

MÚSICA

Expressió Directa 2.0

El segon cicle de músiques crítiques organitzat per la *Directa* i la Farinera del Clot es presenta el 22 de gener amb el concert inaugural d'Els Surfing Sirles

ARXIU ALBERT GARCIA

Concert d'Anita Miltoff durant l'edició de 2009 del cicle 'Expressió Directa'

Roger Palà
expressions@setmanaridirecta.info

L'estratègia més habitual de la indústria cultural és que, quan un producte té èxit, se l'ha de fer créixer de forma artificial i exprimer-lo per treure'n el màxim de rendiment de la forma més ràpida. *Expressió Directa*, el cicle de músiques crítiques organitzat pel setmanari *Directa* i pel centre cultural la Farinera del Clot, no funciona amb aquesta lògica. La primera edició del cicle, l'any 2009, es va saldar de forma molt satisfactòria. Ara, la segona edició no busca créixer artificialment, sinó consolidar el cicle a nivell qualita-

manera de descobrir-ho serà veient com es desenvolupen a l'escenari aquesta colla de personatges.

Pop i 'modernisme aborigen'

El primer plat fort del cicle arriba amb una nit centrada en l'esclat del pop independent català: un triple concert amb Plouen Catximbes, Ix! i Le Petit Ramon (29 de gener, 22h). El concert vol ser una demostració de força d'aquesta nova escena que treballa majoritàriament des de l'autogestió o amb el suport de petits segells.

En la seva segona edició, *Expressió Directa* s'alia amb el col·lectiu Entrepobles per organitzar un recital que servirà per celebrar el vintè aniversari d'aquesta organització. Serà el 27 de febrer, en un concert gratuït a l'auditori de la Farinera que tindrà un vessant doble: la cançó d'autor amb el cantautor de Xàtiva Feliu Ventura i la presentació del nou projecte de Yacine Belahcene (Nour, Cheb Balowski). Es tracta del projecte Yacine & Oriental Groove, on recupera peces de tot el seu repertori i cançons populars del Magrib.

El cicle continua amb un homenatge al *lé-ié* i el pop primigeni català, amb un concert d'Angelina i els Moderns i Els Trons, que es presenta com el primer Aplec Modernista del Barcelonès (20 de març). El cicle no ha volgut quedar al marge del procés de recuperació de tot un moviment musical soterrat, que va conivir o - en alguns casos - va precedir la Nova Cançó i que tot un seguit de bandes s'han proposat reivindicar. La jornada *moderna* es completarà amb diverses activitats paral·leles.

Cultura lliure i principis elegants

El cicle continua amb una nit dedicada a la cultura lliure amb el grup Carrer Present (26 de març), una proposta sorgida del col·lectiu Compartir Dóna

Expressió Directa 2010

Tots els concerts se celebraran al centre cultural la Farinera del Clot de Barcelona (Gran Via, 237)
<myspace.com/expressiodirecta>

CONCERTS

- Els Surfing Sirles (22 DE GENER, 22h. GRATUIT)
- Le Petit Ramon + Plouen Catximbes + Ix! (29 DE GENER, 22h. 6 EUROS)
- Feliu Ventura + Yacine & Oriental Groove (27 DE FEBRER, 22h. GRATUIT)
- Angelina i els Moderns + Els Trons (20 DE MARÇ, 22h. 6 EUROS)
- Carrer Present (26 DE MARÇ, 22h. GRATUIT)
- In Digna + At Versaris i Asstrio (30 D'ABRIL, 22h. GRATUIT)

Gustet. El cicle es clou amb un concert per celebrar el quart aniversari del setmanari *Directa*, que estarà centrat en el rap i que comptarà amb In Digna i At Versaris i Asstrio (30 d'abril), que presentaran a l'escenari el projecte *Per principis elegants*. Un xou conjunt que va néixer arran de la col·laboració dels dos grups a la passada edició del cicle *Expressió Directa*.

A LA CANTONADA

HISTÒRIA

Gènesi d'un llibre

Roger Costa

A partir -entre d'altres- del material reunit a l'Amazonas pel naturalista anglès Henry Walter Bates, Darwin va confeccionar la teoria de l'evolució, plasmada en el llibre *L'origen de les espècies* (1859). L'any següent, Adam i Eva es van haver de sotmetre a una prova de paternitat. El seu advocat, Samuel Wilberforce, bisbe d'Oxford, va ser derrotat en el debat pel *Bulldog de Darwin*, T. H. Huxley (avi de l'escriptor d'*Un món feliç*). Huxley va ser el més destacat dels darwinistes, però també el més gran defensor de la lluita mútua com a principal factor de l'evolució. Va agafar un aspecte lateral de la teoria de Darwin, la lluita per la existència -*struggle for life* en anglès- i el va elevar a la categoria de dogma. Va definir aquesta lluita com el principal factor responsable de l'evolució animal i humana i en va deduir que la força és l'aspecte més important. Va arribar a escriure: "Els més dèbils i els més estúpids estan condemnats a mort". La seva teoria va quedar escrita l'any 1888 a la revista *Nineteenth Century*, en l'article titulat *Struggle for Existence and its Bearing upon Man*. D'altres van anar més lluny i van aplicar les teories de Huxley a les societats humanes, en van dir "Darwinisme social". El seu principal impulsor va ser Herbert Spencer, continuador de la tradició del *Leviatan* (1651) de Thomas Hobbes, justificant l'existència de l'estat amb la lluita de tots contra tots per la supervivència (*Homo homini lupus*). Eren els anys de la implantació del capitalisme i el liberalisme; i la competència de tots contra tots n'era una premissa. Amb la teoria de Huxley tot esdevenia permès i justificat, ja que l'objectiu de tota imposició no era l'extermini de l'altre sinó la pròpia supervivència. Una excel·lent excusa per als defensors del *laissez-faire* i una redempció per als que se sentien culpables d'ansiar riqueses.

La primera veu discordant va ser la del professor Karl F. Kessler, degà de la Universitat de Sant Petersburg. Els estudis zoològics que va fer durant la dècada de 1870 li van mostrar un altre factor

responsable de l'evolució, el suport mutu. En la conferència *Sobre la llei de l'ajuda mútua* que va donar al Congrés de Naturalistes Russos (gener de 1880) va proposar que el suport mutu era un factor més important que la lluita mútua en el procés d'evolució. Però Kessler va morir l'any següent i les seves observacions van passar desapercibudes. Fins que, l'any 1883, la conferència del catedràtic va arribar a les mans d'un geògraf rus que en va quedar profundament impressionat i es va posar a treballar d'immediat per a confirmar la hipòtesis de Kessler i rebatre així la teoria de Huxley. El suport mutu -i no la lluita mútua- havia de ser el factor principal de l'evolució. El seu nom era Piotr Kropotkin. Va estar set anys a la Sibèria oriental i al nord de Manchúria estudiant la vida dels animals salvatges. No va trobar "aquella lluita cruel pels mitjans de subsistència entre els animals pertanyents a una mateixa espècie". També va estudiar les societats humanes i es va adonar de "la importància de les diferents institucions de suport mutu que es van desenvolupar en la humanitat gràcies al geni creador de les masses salvatges". Finalment, va contrastar el seu treball amb H. W. Bates que li va donar la raó. Els articles de Kropotkin van ser publicats a la revista *Nineteenth Century* entre setembre de 1890 i juny de 1896 i, finalment, es van reunir en un llibre, publicat l'any 1902 i titulat *El suport mutu. Un factor de l'evolució*. Aquest llibre va tancar la disputa -tot i que la història oficial s'entestí en demostrar el contrari- i també va sentar les bases biològiques d'un pensament llibertari.

En el pròleg, Kropotkin planteja que queda per veure l'origen dels instints de suport mutu. Segons ell, haurien evolucionat durant una llarga període que va ensenyar la força de la unió i el plaer de la vida social, és a dir, "la dependència recíproca, el reconeixement inconscient o semiconscient de la força de l'ajuda mútua, la dependència estreta de la felicitat de cada individu de la felicitat de tots i els sentiments de justícia que obliguen a considerar els drets de cada un dels altres com els propis".

Enguany, el cicle presenta sis nits temàtiques, amb onze grups i vuit punxadiscos

tiu i organitzatiu. Enguany, *Expressió Directa* presenta sis nits temàtiques, amb onze grups participants i vuit punxadiscos.

El cicle d'enguany comença amb un concert de presentació a càrrec del grup de punk i rock'n'roll Els Surfing Sirles (22 de gener, 22h). Radicats al barri de Vallcarca de Barcelona, el grup encapçalat pel cantant i poeta Martí Sales està preparant el seu primer disc, que publicarà amb el segell BankRobber. Fins ara, el grup ha publicat un disc compartit amb els grups de hardcore i punk El Mal Ja Està Fet i FP, titulat profèticament *D'aquí 100 anys no hi haurà alcaldes* (Carnús, 2008). No sabem si aquest pronòstic es complirà, però una bona

, agenda directa

BARCELONA

Dijous 14 de gener

Inauguració de l'exposició:**Les col·lectivitats d'empreses a Catalunya (juliol 1936-gener 1939).**

19:30 h. Centre Cívic Pati Llimona.

C. Regomir, 3.

La mostra estarà oberta fins el 8 de febrer.

Dies 15, 16 i 17 de gener

Rebelarte 2010: Tercera Mostra de Cinema i Vídeo per la Transformació Social.

La Fontana. C. Gran de Gràcia, 190-192.

Organitza: Attac-Catalunya.

Més info: /rebelarte10-cat.blogspot.com/.

Divendres 15 de gener

Cafeta d'autogestió de Ràdio Bronka.

19 h. CSO La Gordíssima.

C. Pons i Gallarza, 10.

Dissabte 16 de gener

Jornada: Aportació contra el FIES i la presó.

Ateneu llibertari del Casc Antic.

C. Fonollar, 13-15.

“La cimera del clima va ser un desastre, però la resposta social va ser massiva”

Salvador Pueyo és biòleg i investigador de l'Institut Català de Ciències del Clima. Després de participar activament a la campanya El clima no està en venda, va assistir a la cimera de Copenhaguen i va aportar els seus coneixements sobre l'Amazònia a la trobada alternativa Klimaforum09. Dimarts que ve, farà una xerrada a EcoConcern sobre la seva experiència i ara ens oferirà algunes impressions a l'Agenda Directa.

BARCELONA. Dimarts 19 de gener. 19:30 h. EcoConcern-Innovació Social.

Debat: La cimera del clima de Copenhaguen. C. Mare de Déu del Pilar, 15. Barcelona.

Quina impressió et va fer la cimera del clima?

La cimera en si va ser un desastre, però tot i així vaig tornar amb esperança en veure una resposta social massiva i dirigida a les arrels sistemiques del problema: desenes de milers de manifestants, una conferència alternativa molt més ben organitzada que l'oficial, 15 milions de signatures que es van recollir només en tres dies...

Com valoren els pactes i les resolucions oficials?

Hem de reaccionar ràpid perquè les polítiques actuals ens duen a l'abisme. L'Acord

de Copenhaguen és tan sols un text no vinculant que convida els diferents països a comunicar les mesures que pensen adoptar. Tots els càlculs indiquen que aquestes mesures no compliran l'objectiu nominal de l'Acord, de quedar-nos per sota dels dos graus d'escalfament global per evitar un daltabaix del sistema climàtic. A més, el text final el van pactar unes poques potències saltant-se tot el que hi podia haver de democràtic en els procediments de les Nacions Unides; és un precedent preocupant per futures cimeres.

Creus que la participació de**la societat civil a la campanya prèvia a la cimera va estar a l'alçada a Catalunya?**

És el primer cop que, a Catalunya, hi ha una mobilització social d'una certa magnitud per aquest tema (per cert, és d'agrair el paper que hi va jugar la DIRECTA). Va ser molt digna si es veu com un començament, però anem per darrere de molts altres països del Nord i del Sud. La mobilització no ha de decaure, ara que l'Estat espanyol té la presidència de la UE. Decidir el futur del nostre país comença per decidir si ens volem assemblar cada cop més a un desert.

Diumenge 17 de gener

X Mercat d'Intercanvi a Sant Antoni.

De 11 a 15 h. Av. Mistral, cantonada carrer Calàbria.

Més info: www.xarxantoni.net.

Dimarts 19 de gener

Presentació del llibre de Ferran Aisa:**República, guerra i revolució: l'Ajuntament de Barcelona 1931-1939.**

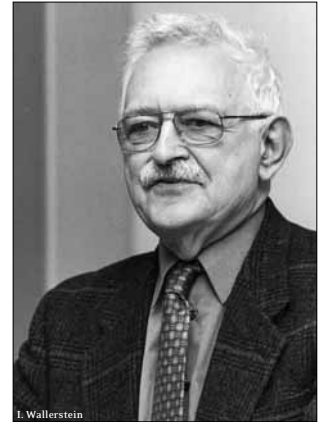
19 h. Biblioteca Pública Arús

Pg. Sant Joan, 26.

Dimarts 19 de gener

Conferència de Immanuel Wallerstein: El procés dels fòrums socials mundials en el context actual de crisi.

19 h. Universitat Pompeu Fabra. C. Ramon Trias Fargas, 25-27.

Dins del seminari *Crisi de sistema i alternatives cap al Fòrum Social Català 2010*. Entrada lliure.

FIGUERES

Fins el 21 de febrer

Exposició: Narcís Monturiol, una veu entre utopia i realitat.

Museu de l'Empordà.

Rambla, 2.

GIRONA

Dijous 14 de gener

Cinema: Ich Bin Enric Marco.

21:30 h. Cinema Truffaut.

C. Portal Nou, 7.

Dissabte 16 de gener

Concentració-Projecció en suport de Nuria Pórtulas.

20 h. Plaça de Catalunya.

Diumenge 17 de gener

Mercat d'Intercanvi.

De 10 a 14 h. Al costat del Centre Cívic Pla de Palau.

C. Saragossa, 27.

GRAMENET DEL BESÒS

Divendres 15 de gener

Exposició d'Andreu Fernández sobre les últimes mobilitzacions populars de Gramenet del Besòs.

21:30 h. Ateneu Popular Julia Romera. C. Santa Rosa, 18

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacta a: intercanvis@setmanaridirecta.info**Intercanvi adhesius polítics i sindicals d'arreu del món**CONTACTE: Àlex
679 20 39 28
alexrv70@hotmail.com**Vols participar en un grup de Teatre Social?**Vine a l'Ateneu de Gramenet del Besòs!
CONTACTE: Eu
soylaeu@gmail.com**Intercanvi dos lectors de Cd per punxar -CDJ 100 Pioneer nous- per material fotogràfic.**CONTACTE: Francesc Richart
maskoni@hotmail.com

Canvio classes de QuarkXPress per classes de Joomla o altres gestors de pàgines web.

CONTACTE: Roger
qsabata@gmail.com

Regalo botes noves del número 42 i llibre de cuina asiàtica.

CONTACTE: Alfonso
935 461 736

Vols aprendre sobre decreixement i metodologies

participatives? Vine al grup d'autoaprenentatge col·lectiu a la Universitat Lliure La Rimaia.
CONTACTE:
andrea@moviments.netA l'Espai Obert, donem una desena d'olles i cassoles, plats i altres estris de cuina i també exemplars de la revista *Polèmica* des de l'inici de la publicació. Fins el 25 de gener.CONTACTE:
C. Violant d'Hongria, 71, 11, Barcelona.
De dill. a div. de 18h. a 22h.**> EL TEMPS****DIJOURS 14**

Pluges fortes a Catalunya, temperatures fredes. Al País Valencià, ruixats que deixaran pas a clarines durant la tarda. Tempestes a Ses Illes.

DIVENDRES 15

S'obriran clarines a tot arreu durant el matí, excepte a Mallorca i Menorca, on els ruixats es mantindran durant el matí.

DISSABTE 16

El sol s'imposarà a totes les comarques, els vents giraran al sud i les temperatures iniciaran una pujada notable. El fred rigorós s'acabarà.

DIUMENGE 17

Més sol i ambient agradable. Al vespre, bandes de núvols alts i mitjans avançaran per les comarques de Ponent i del País Valencià.

DILLUNS 18

Tornaran els núvols i els cels més grisos, però sembla que sense massa pluges. Les temperatures continuaran força suaus.

DIMARTS 19

Es tornaran a obrir clarines i les temperatures baixaran lleugerament. Augmentaran els núvols per la Catalunya Nord i Girona.

Dimecres 20 de gener
Cinema: documental sobre el bandoler Serrallonga.
 19:30h. Associació Cultural Popular Aramateix.
 C. Montserrat, 3.

MANRESA

Dissabte 16 de gener
Cinema: Clockers.
 18 h. Ateneu La Sèquia.
 C. Alfons XII, 14-16.

Dissabte 16 de gener
Concert amb Difenacum, Pesta Porcina Fall of Mankind i Kabal.
 21h. C.S.O. Valldaura.
 C. Jorbetes, 15.

Dissabte 16 de gener
Brindis per la llibertat del Diego.
 19h. Plaça Gispert.
 Com moltes ja sabeu, els propers dies 16 i 20 de gener, el Diego i el Zigor, respectivament, surten en llibertat després de complir nou anys de presó. I nosaltres ho volem celebrar amb un brindis. Llibertat per totes les preses!!
 Organitza: Rescat.

Dimecres 20 de gener
Brindis per la llibertat del Zigor.
 19h. Plaça Gispert.
 Organitza: Rescat.

LLEIDA

Divendres 15 de gener
Concert: Ràbia Positiva + El Oso Yonki.
 22:30 h. La Boîte. C. Rivèssera, 19.

Del 22 de gener al 5 de març
Curs: Què en sabem, del món àrab?
 Organitza: Grup d'aprenentatge col·lectiu de Lleida.
 Informació i inscripcions:
 galleida@gmail.com.

VALÈNCIA

Del 13 al 16 de gener
GeneraTECH

És una iniciativa d'investigació-Acció amb el propòsit de promoure agenciament de gènere en la tecnocultura audiovisual a través de programes lliures. El seu objectiu és crear espais de coordinació i col·laboració entre associacions, col·lectius i persones per ampliar i defensar la lliure circulació de coneixements, experiències i tècniques en el camp de la reflexió i l'acció crítica sobre les relacions de gènere actuals. Consulta tota la programació a la nostra web generattech.nin.gunlugar.org.

'EGUNKARIA' LLIBRE !

Des del passat 15 de desembre, prossegueix el judici contra cinc responsables del diari *Egunkaria* -clausurat ara fa set anys-, als quals els demanen penes de presó d'entre 14 i 26 anys. El judici es va reprendre el 12 de gener i continuarà els dies 25, 26 i 27. No és clar quan acabarà. Amb aquest rerefons d'excepció, que continua l'atac a la llibertat d'expressió i informació que es va cometre el febrer de 2003, el director del diari Martxelo Otamendi participarà en una sèrie d'actes de suport pels Països Catalans entre el 18 i el 22 de gener.

Tota l'informació a la web: egunkaria.info/international.

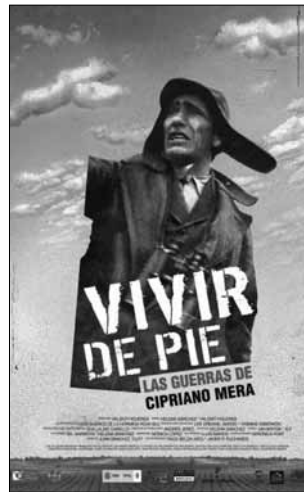

REUS

Del 15 al 23 de gener
Jornades: Situació i activisme de la dona magribina.
 Més info: CGT Reus.
 baixc-p@cgtcatalunya.cat.

Dijous 14 de Gener
Cinema: Vivir de pie.
Las guerras de Cipriano Mera.
 20h. Centre de Lectura.
 C. Major, 15.

Dissabte 16 de gener
Concert de la cantant algeriana Neïla Benbey.
 22:30 h. Teatre de l'Orfeó Reusenc.
 C. San Llorenç, 14.

SALT

Divendres 15 de gener
Jam Session amb Electric Cheese.
 23 h. La Mirona.
 C. Amnistia Internacional, s/n.

TARRAGONA

Dissabte 16 de gener
Xerrada-debat: La Democràcia Inclusiva.
 18 h. Ateneu Alomà.

Dimecres 20 de gener
Cinema: Les Filles du botaniste.
 20 h. Ateneu Alomà.
 C. Misser Sitges, 9.

TERRASSA

Dimecres 20 de gener
Poesia i música: Poëin, dicció abismal.
 20 h. Nova Jazz Cava.
 Passatge Tete Montoliu, 24.

VALÈNCIA

15 de gener
Conferència d'Eric Toussaint: Crisi internacional: cap a una nova crisi del deute extern?
 19:30 h. La Nau, Universitat de València.
 Organitza: "Patatas Arriba", Grup sobre Deute Extern d'ATTAC-CADTM.

Fins el 24 de gener
Exposició: Pinacoteca Psiquiàtrica en España, 1917-1990.
 Sala de Estudio. La Nau, Universitat de València. C. Universitat, 2.
 La mostra reuneix més de 200 obres elaborades en psiquiàtrics de tot l'Estat al llarg del segle xx.

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Itziar Ziga ESCRITORA FEMINISTA

“Ens volen submises o mortes”

“M’han diagnosticat dona per oprimir-me com a dona, he nascut pobra, a Renteria, en un ambient d’ocupació policial”. Itziar Ziga es considera feminista, ‘bollera’, ‘perra’, punki, anticlerical... i, tot i així, una privilegiada europea. Ens trobem en un bar on havia treballat, al costat de la capella de Santa Àgata. Cada dia visitava aquesta santa, que apareix oferint els seus pits en una safata. Ziga es queda amb la versió rebel: “Àgata no volia que el seu pare la casés, va arrencar-se els pits i va oferir-los dient-li: Casa’m ara cabró!” Recentment, ha publicat el seu segon llibre amb Melusina. ‘Un zulo propio’. Insaciable dinamitera del discurs hegemònic i benpensant.

Gemma Garcia
entrevista@setmanaridirecta.info

Un zulo propio fa referència a l’obra de Virginia Woolf Una habitació pròpia, que el 1929 va reivindicar un espai per les dones des d’on poder escriure. Encara no l’hem aconseguit?

Les dones continuem sense tenir una habitació pròpia. Ara, escrivim des d’on podem i més a Barcelona, tal com està el panorama immobiliari i la precarietat laboral i econòmica que pateixen les dones joves i extraviesades i gran part de la població. El títol *Un zulo propio* és una picada d’ullet a Virginia Woolf perquè m’agrada molt la seva obra i em sembla clau pel feminisme. Quan li van encarregar una conferència sobre novel·les i dones, va considerar que abans havia d’escriure sobre la incapacitació social que tenen les dones per escriure. Ella era burgesa i tenia moltes possibilitats per escriure, però sabia que d’altres dones no. Jo, en comptes d’habitació, utilitzo el terme *zulo*, un lloc molt mal vist políticament però, alhora, clandestí. Un espai de resistència i efecte des d’on creem. Alhora, com Woolf, també em refereixo a un espai interior que et permet ser el teu centre de vida. Sense això, no pots escriure.

“Esdevenir ‘perra’ és deixar d’assumir totes les normes de correcció moral i castració sexual”

Tu ho fas sense pèls a la llengua, fent ús d’un llenguatge que es podria considerar políticament incorrecte...

Per mi, el llenguatge té molta importància. Provinc d’una formació periodística i vaig desmuntar tota la fal·làcia de l’objectivitat. Escric des de mi, des de les meves emocions, des del meu fetge, des del meu cony i des de les meves amigues. A més, rebutjo l’academicisme com a forma de comunicació. Sempre dic que escric com parlo: sóc *barriobajera* perquè sóc de barri i ho reivindico. Un home pot dir totes les paraules que vulgui i serà excèntric i graciós, una dona queda com una mala puta i una verduaire. Com que jo sóc una mala puta i una verduaire, m’encanta utilitzar totes les paraules que necessi-

ti, moltes vegades des de la ràbia i la ironia. Per altra banda, també cal reinventar el llenguatge, reapropriar-nos-el. Em sembla molt necessari que les dones desmuntem el simbòlic *puta*, que deixem de passar-nos la vida dient “jo no sóc una puta”, perquè la trampa rau aquí. Hem de dir: “Sí, sóc una puta, i què?”.

Per autoanomenar-te utilitzes la paraula perra. Què és esdevenir perra?

Deixar d’assumir totes les normes de correcció moral i castració sexual amb què s’ha sotmès les dones i també els homes. Treure-ho cap enfora, dir-ho, manifestar-te com a tal. Reapropriar-nos tant del simbòlic *puta* com del *perra*. És construir la teva vida d’una manera plaent, però anant a la contra de tot allò amb què t’han intentat domesticar, sempre que ho sentis així. No m’he proposat ser *perra*, ho sóc. No és una cosa programàtica com quan, durant una època, dins el moviment feminista, havies de ser lesbiana.

Des del moviment feminista, hi ha hagut un cert rebuig a la feminitat com a identitat imposada. Existeix una feminitat contestatària?

Quan vaig començar amb el primer llibre, *Devenir Perra*, partia d’aquesta hipòtesi: Existeix una feminitat extrema i antipatriarcal. Parlo de feminitats extremes: de travestí, de puta, de vedet... A mi m’encanta vestir amb botes militars per poder córrer, perquè els talons només me’ls poso a casa i per follar, però amb plomes i purpurina. Partia d’una cosa que ja existia, però volia investigar en aquell no-lloc. Dins de qualsevol feminisme i moviment es generen unes senyes d’identitat i també són estètiques. Al cap i a la fi, no sortim de la norma patriarcal per posar-nos dins una altra norma que ens diu com hem de vestir o com no.

Al llibre fas referència a les teves dives de feminitats múltiples, des d’escriptores com Virginia Woolf o Virginia Despentes fins a Rocío Jurado...

Per mi, Woolf és tan inspiradora com la Jurado. Essent basca i venint d’una família molt *abertzale*, és tota una rebel·lia que m’agradi la Jurado –el meu pare es moriria d’espant–, però té cançons al·lucinants com “Ya no siento nada al hacerlo contigo”, amb la qual moltes de les nostres mares es deuen haver identificat. Jurado mostra una feminitat molt hiperbòlica, al mateix temps que unes lletres molt rupturistes. Jo he escoltat dir a la Rocío Jurado que ella és feminista perquè ser feminista és defensar les do-

ALBERT GARCIA

nes. A vegades, les encasellem com a *garrules* o *marujes* però, si escoltes les seves lletres, t’adones que han educat sentimentalment les dones que estaven netejant a casa i escolta-ven cançons que clamaven que mori l’amor! Per mi, persones com Virginie Despentes o l’artista transgressor Ocaña també són heroïnes. A vegades, dins l’esquerra i dins el pensament revolucionari, tendim massa a la coherència, a la higiene de pensament. Vull ser contradictòria, no puc empassar-me un programa, reproduir-lo i castrar-me.

“Existeix una feminitat extrema i antipatriarcal. A mi m’encanta vestir amb botes militars per poder córrer, però amb plomes i purpurina”

En diverses ocasions has reflexionat sobre la violència masclista. Com valoreu les iniciatives polítiques en aquest sentit?

En un dels textos publicats, parlo so-

bre la victimització, partint de les meves sensacions i d’un text d’Arantza Urkaregi, una feminista bilbaína que acaba de sortir de la presó perquè estava en una llista inadequada. Ella deia: mentre plantegem la violència masclista des del punt de vista que les dones som agredides, no estem solucionant res. Vivim una victimització secundària. Em sembla terrible que, per una vegada que s’ocupen d’aquesta violència, sigui per reforçar el sistema de control de l’Estat sobre la població i per posar-te un policia a la porta. De pas, ens colen compliments íntegres de condemnes i un enduriment del sistema penal amb uns interessos molts clars, que no són ni els maltractadors ni els violadors. Les feministes no hem lluitat per això.

I aleshores, per què s’ha lluitat?

Perquè les dones s’empoderin, s’armin i aprenguin a defensar-se. Tot el sistema està teixit perquè la dona continuï essent víctima, no tan sols del seu agressor, sinó de tot el sistema. Quan una dona aconsegueix escapar del seu agressor mai no surt als diaris i quan el mata en legítima defensa, tampoc. No s’està fent cap treball de deconstrucció de l’amor ni de la parella perquè ho visquis d’una altra forma, perquè si t’emboliques amb un *capullo*, als dos minuts l’enviis a la merda i no tinguis cap construcció ni projecció romàntica que et faci dubtar. Ens volen submises o mortes.

. LA COLUMNA

Consultes populars: sí o sí

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

En un recent article a la Directa se’n alertava de la pregunta-trampa que amagarien les consultes envers la integració d’una Catalunya lliure dins la Unió Europea i s’hi apuntava la responsabilitat de les persones que, amb considerable esforç i paciència, les estan impulsant. No és l’únic comentari en aquesta línia, però potser sí el més amable i mancat de suspicàcies que qüestionin la fermesa ideològica de l’esquerra independentista.

Volem el pa sencer, és clar que sí, independència i socialisme de Fraga a Maó i de Salses a Guardamar, i dubto que hi hagi algú més tip –literalment parlant– d’alimentar-se molla a molla durant tants anys, combatent la imposició espanyola tant com la frustració, per a un moviment socialista d’alliberament nacional, de conviure amb la indiferència, quan no l’adhesió, de la resta de l’esquerra a un Estat omnívor que ens va digerint com a poble. Que la Unió Europea és un altre depredador de pobles i de persones ho tenim ben present i per això lluitem en cada consulta per a que –com a Berga o a Torà– la pregunta digui el que ha de dir: que volem uns Països Catalans lliures en una Europa dels pobles i no dels capitals. Però la realitat s’imposa sense concessions. A la consulta de

Veniu a les comissions, parleu amb la gent, i guanyem realitats

Lleida totes les organitzacions independentistes i d’esquerres hi hem bolcat temps i esforços i, malgrat tot, l’assemblea sobiranament ha decidit parlar de nació catalana i Unió Europea. Segurament si totes aquestes veus crítiques que s’alçen per advertir-nos dels perills intrínsecs de parlar el carrer, canviessin les tribunes d’opinió per la seva aportació directa, personal i pedagògica en aquests espais de decisió, seríem més a prop de la consulta que volem sobre un futur que intentem bastir des de la base. Dit ras i curt, veniu a les comissions, parleu amb la gent, discutim idees i guanyem realitats. I, si fet tot això, les assemblees decideixen una determinada pregunta que no ens satisfà ni de lluny, no renunciem ni ens feu renunciar a la resposta: independència. Perquè essent poca cosa, serà molt més del que tenim ara: una comunitat autòmata (més que autònoma) dins una presó de pobles que es venta de presidir la Europa fortaleesa que sacrifica la llibertat de les persones per garantir la dels capitals. Vindria al cas citar Salvador Seguí i la seva exposició sobre el poble com a centre de tota transformació, però fent-hi precisament honor, quedeu-vos amb un refrany que des del carrer ens diu: s’equivoca qui per por a poder fer-hi poc, no fa absolutament res.